

Colonel (rtr.) CONSTANTIN CHIPER

VETERANI ÎN SLUJBA PATRIEI

Vol. II

Sub egida Asociației Naționale „CULTUL EROILOR”

Editura BURATINO
Ploiești, 2006

Tehnoredactare: Constantin Chiper

Corectură: Liviu Chiper

Coperta: Mihai Chiper

Descrierea C.I.P. a Bibliotecii Naționale a României,
CHIPER, CONSTANTIN

Veterani în slujba patriei, vol. II
Constantin Chiper – Ploiești:
Editura BURATINO, 2005

I.S.B.N. 973-87130-7-2

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
1. General de corp armată Ion DUMITACHE	7
2. General de corp armată Leonard MOCIULSCHI	14
3. General de divizie Gheorghe IONIȚĂ	21
4. General de divizie Gheorghe MANOLIU	25
5. General de brigadă Vasile GHERASIM	29
6. Colonel Nicolae IANCU	32
7. Colonel Constantin RARINCA	34
8. Colonel Dumitru RĂDULESCU	37
9. Locotenent-colonel Ion DOBRESCU	41
10. Căpitan-comandor Mircea BĂDULESCU	43
11. Maior Ioan GALIȚĂ	47
12. Maior Ion GRIGORE	49
13. Sublocotenent Emil FURDUI	50
14. Sublocotenent Ion LEFTER	51
15. Sublocotenent Stela MARINESCU-ADAMS	52
16. Sublocotenent Aurelian MOȘOIU	53
17. Sublocotenent Nicolae TEMISTOCLE	59
18. Sublocotenent Paul ȚARĂLUNGĂ	60
19. Plutonier-adjutant principal Marin BĂDICA	62
20. Plutonier-adjutant principal Chirilă COROIAN	63
21. Plutonier-adjutant Elena CURSARU	65
22. Plutonier-major Ioan BORDEA	66
23. Plutonier-major Ion DUMBRAVĂ	67
24. Plutonier-major Ștefan ȘOLCAN	70
25. Plutonier Neculai GOAGĂ	72
26. Plutonier Grigore JIPA	74
27. Sergeant-major Ion GHEORGHE	75
28. Sergeant-major Vasile STĂNCUȚU	79
29. Sergeant Ion ALDEA	81
30. Sergeant Radu BURLACU	83
31. Sergeant Pericle DIACONESCU	86
32. Sergeant t.r. Ioan GHIȚĂ	87
33. Sergeant Gheorghe MARIN	88

34. Sergent Ioan NICOLAE	89
35. Sergent Serju NIȚICĂ	92
36. Sergent Dumitru PETRESCU	93
37. Sergent Vasile PETRESCU	95
38. Sergent Gheorghe RĂDULESCU	96
39. Sergent Dumitru STĂNESCU	98
40. Sergent Gheorghe TĂNASE	100
41. Caporal Constantin ACĂLINEI	101
42. Caporal Gheorghe BEJENARU	102
43. Caporal Teodor JIPA	105
44. Caporal Nicolae MARINESCU	106
45. Caporal Ioan STĂNESCU	107
46. Soldat Ioan MUNTEANU	108
47. Veterani din comuna ALBEȘTI	110
48. Veterani din comuna CODĂIEȘTI	113
49. Veterani din comuna COTUL VAMEȘ	115
50. Veterani din comuna DELENI	118
51. Veterani din comuna DOBROVĂȚ	121
52. Veterani din comuna FEREȘTI	125
53. Veterani din comuna FULGA	127
54. Veterani din comuna GRIVIȚA	132
55. Veterani din comuna MICLEȘTI	136
56. Veterani din orașul NEGREȘTI	139
57. Veterani din comuna ONCEȘTI	141
58. Veterani din comuna PUNGESȚI	145
59. Veterani din comuna SOLEȘTI	150
60. Veterani din comuna ȘOIMARI	198
61. Veterani din comuna ȘURĂNEȘTI	207
62. Veterani din comuna TANACU	210
63. Veterani din localitatea TUNGUJEI	214
64. Veterani din comuna VĂLENI	215
65. Veterani din comuna ZĂPODENI	219
Cuvânt de încheiere	221

CUVÂNT ÎNAINTE

Volumul al doilea al lucrării „Veterani în slujba patriei” este dedicat unor generali, ofițeri, subofițeri, sergenți, caporali, frunțași și soldați, care au participat la războiul pentru întregirea statală și națională a neamului românesc (1916-1919) și la războiul pentru eliberarea teritoriilor răpite prin acte arbitrare de către țările vecine.

Biografiile luptătorilor participanți la marile bătălii din anul 1916 în Transilvania, Dobrogea, Oltenia, Muntenia și Moldova, din vara anului 1917 la Mărăști, Mărășești și Oituz, din 1918 și 1919 din Basarabia, Bucovina și Ungaria, precum și în Campaniile Militare din 1941-1945, în Est (Basarabia, Odessa, Caucaz, Crimeea, Kuban, Cotul Donului și Stalingrad) și în Vest (eliberarea părții de nord a Transilvaniei, a Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei) ne oferă dovezi concludente ale calităților morale și de luptă care i-au condus în cele două războaie, la care au participat pentru cauze drepte: eliberarea de sub stăpânirile străine și aducerea în trupul țării a teritoriilor răpite de către vecini.

Cu multă durere se poate constata că un mulți dintre ostașii luați prizonieri de către armata sovietică în Campania Militară din Est, în perioada 22 iunie 1941 – 23 august 1944, precum și după această dată, când U.R.S.S. a devenit „aliată”, nu s-au mai înapoiat la familiile lor.

Mulțumesc personalului militar și civil de la Arhivele Militare Pitești pentru ajutorul ce mi l-a dat în studiul Dosarelor și Registrelor Matricole ale tuturor luptătorilor înscrși în carte.

De asemenea, mulțumesc pentru sprijinul financiar ce mi l-au acordat generalii Petru Bejinariu și Pavel Ghiță, coloneii Ion Lupu și Gheorghe Stăncuțu, maistrul militar Ștefan Nicolae, inginerul Doru Codreanu și profesorii universitari Vasile Gherasim și Constantin Baci.

Autorul

General de corp de armată Ion DUMITRACHE

Veteran al celui de al doilea război balcanic (1913), al războiului pentru întregire statală și națională (1916-1919) și al războiului pentru reîntregire statală (1941-1945), Ion Dumitrache s-a născut la data de 27 august 1889 în comuna Ciorăști, județul Râmnicu-Sărat (astăzi județul Vrancea). A fost singurul copil al familiei de plugari Gheorghe și Ioana Dumitrache. Tânărul Ion Dumitrache a urmat cursurile gimnaziului din Râmnicu-Sărat și ale liceului „Alexandru Ioan Cuza” din Focșani. În anul 1909 a fost admis la Școala Militară de Ofițeri de Infanterie din București, pe care a absolvit-o, la data de 15 iunie 1911, cu rezultate bune, fiind avansat la gradul de sublocotenent.

Ofițerul și-a început cariera militară la 1 iulie 1911, în Regimentul 38 Infanterie „Neagoe Basarab” Brăila. Timp de trei ani și-a instruit cu ambiție recruții pe care i-a comandat în cel de al doilea război balcanic (1913), fiind apreciat de șefii direcți ca un ofițer inteligent, disciplinat, tenace și perseverent. În anii 1914-1916 a urmat cursurile de trageri cu armamentul de infanterie și de specializare militară și profesională.

Avansat la gradul de locotenent în anul 1916, a participat, din luna august, împreună cu ceilalți camarazi din Regimentele 38 Infanterie și 78 Infanterie Brăila (dublura regimentului 38), subordonate Brigăzii 40 Infanterie și Diviziei 10 Infanterie Tulcea (înființată în 1910), la constituirea Rezervei Strategice. Efectivele Diviziei 10 Infanterie au fost folosite în manevra de la Flămânda, ca o încercare de a-l nimici pe inamic prin acțiuni purtate la sud de fluviul Dunărea, în spatele forțelor lui Mackensen. Această manevră a fost executată de Armata a 3-a, cu Corpul 5 Armată, care avea în compunere Diviziile 10, 21 și 22 Infanterie, cu efective complete, și cu Corpul 6 Armată, alcătuit din Diviziile 16 și 18 Infanterie. Întrucât armata germană a început o puternică ofensivă în Transilvania, punând în pericol apărarea pe linia Carpaților Meridionali,

coroborată cu condițiile nefavorabile de climă din sud (ploi abundente și vânt puternic) precum și cu lipsa unor mijloace care să permită trecerea, în scurt timp, a Corpurilor 5 și 6 Armată la sud de Dunăre, acțiunea temerară de la Flămânda a fost întreruptă. Efectivele Corpului 5 Armată au fost trimise în ajutorul Armatei a 2-a române. Ostașii brăileni au luptat cu multă dăruire, suferind mari pierderi în oameni. Ca urmare, în februarie 1917, Regimentul 78 Infanterie Brăila s-a unit cu Regimentul 73 infanterie Tulcea sub denumirea de Regimentul 73/78 Infanterie, subordonat Brigăzii 29 Infanterie și Diviziei 15 Infanterie, instruindu-și efectivele pentru marea confruntare din vara anului 1917, de la Oituz. Regimentul 38 Infanterie Brăila și-a completat efectivele, fiind subordonat Brigăzii 20 Infanterie și Diviziei 10 Infanterie. Divizia 10 Infanterie s-a remarcat în luptele de la Mărășești-Răzoare (august 1917). Ion Dumitrache a fost rănit în luptele din 1916 și 1917 și decorat.

După avansarea la gradul de căpitan, în anul 1917, Ion Dumitrache a fost admis la Școala Superioară de Război, în anul 1919 (se împlineau 30 de ani de la înființarea acestei prestigioase instituții de învățământ din armata română), absolvind în anul 1921. S-a calificat pentru lucrul în stat major și înalte comandamente, totodată fiind avansat la gradul de maior. După absolvirea Școlii Superioare de Război, maiorul Ion Dumitrache a fost repartizat ofițer de stat major în comandamentul Diviziei 1 Vânători Munte din Arad, care întrunea toate trupele de vânători de munte, sporite considerabil față de anul 1917, când constituiau doar un batalion. A activat cu mult succes în această funcție, până în anul 1924, contribuind la elaborarea planurilor de instruire, în cazarmă și în teren, a trupelor de vânători de munte.

Prin Decretul nr. 1674, din 1 august 1924, Comandamentul Trupelor de Vânători de Munte s-a transformat în Corpul Vânătorilor de Munte, dislocat în București. De asemenea, s-au înființat Divizia 1 Vânători de Munte Sinaia și Divizia 2 Vânători de Munte Bistrița-Năsăud. Fiecare divizie avea în compunere câte o brigadă, cu trei grupuri. Fiecare grup avea două batalioane de vânători de munte și un regiment de obuziere de munte.

Maiorul Ion Dumitrache a fost mutat în anul 1924 în comandamentul Diviziei 1 Munte Sinaia. Muncind cu pasiune a fost avansat la gradul de locotenent-colonel și promovat, în 1927, ajutor al comandantului Diviziei 1 Munte. După doi ani a fost numit comandant al

Batalionului 2 Vânători de Munte din Caransebeș, acumulând experiență în conducerea trupelor. Din toamna anului 1931 locotenent-colonel Ion Dumitrache a lucrat în statul major al Inspectoratului Teritorial din București, aprofundându-și cunoștințele în lucrul de stat major.

Avansat la gradul de colonel în anul 1935, Ion Dumitrache a comandat cu multă fermitate Grupul 4 Vânători de Munte din Bistrița-Năsăud, format din două batalioane și un divizion de tunuri vânători de munte. În anii 1938-1939, a îndeplinit și funcția de prefect al județului Năsăud. În luna martie 1939 Grupul 4 Vânători de Munte, pe care-l comanda, a fost dislocat pe granița de nord-vest.

În toamna anului 1939 colonelul Ion Dumitrache a fost promovat comandant al Brigăzii 2 Mixte Munte, având în subordine Grupurile 4 și 5 Vânători de Munte, Grupul 2 Artilerie Munte și Batalionul 1 Pionieri Munte, cu misiuni de apărare în sectorul de nord-vest al frontierei României, între vârful Stog și Halmeu. La data de 10 mai 1941 Ion Dumitrache a fost avansat la gradul de general de brigadă. După cedarea părții de nord a Transilvaniei, Brigada 2 Mixtă Munte a fost redislocată în zona Hunedoara - Petroșani - Orăștie - Deva (aici era punctul de comandă).

La data de 9 iunie 1941 la comanda Corpului de Munte a fost numit generalul de divizie Gheorghe Avramescu. Din ziua de 20 iunie 1941 Corpul de Munte a trecut, din punct de vedere operativ, în subordinea Armatei a 11-a germană.

În zorii zilei de 22 iunie 1941, ordinul de atac al generalului Ion Antonescu suna astfel: „*V-am făgăduit din prima zi a noii domnii și a luptei mele naționale, să vă duc la biruință. Să șterg pata de dezonoare din CARTEA NEAMULUI și umbra de umilire de pe fruntea și epoleții voștri. Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoșești pentru vetrele și altarele românești de totdeauna. OSTAȘI, vă ordon: Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul din răsărit și miază-noapte! Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații voștri cotropiți! Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre...!*”

Întrucât frontul românesc era mai înaintat spre est decât restul frontului până la Marea Baltică, s-a prevăzut ca ofensiva pe Prut să înceapă mai târziu, când celelalte forțe germane vor ajunge la același nivel. Astfel, în intervalul 22 iunie - 1 iulie 1941, de-a lungul Prutului s-au desfășurat

incursiuni de pe un mal pe celălalt al ambilor adversari. Un bombardament puternic al aviației germano-române a distrus 400 de avioane rusești la sol și au fost realizate capete de pod la Ștefănești, Sculeni și Ungheni, pe malul stâng al Prutului. În zorii zilei de 2 iulie s-a trecut la ofensivă pe întregul front românesc. Brigăzile de vânători de munte au atacat pe direcția principală Rădăuți - Cernăuți - Hotin, determinând Armata 18 sovietică să se retragă. La data de 4 iulie a fost eliberat orașul Cernăuți. În cadrul acestor acțiuni Brigada 2 Mixtă Munte, comandată de generalul Ion Dumitrache, a fost vârful de lance. Împreună cu Divizia 8 Cavalerie ea a forțat Prutul, pe la Noua Suliță, și a eliberat Ținutul Herței. Îndreptându-se spre Hotin ea a ajuns la periferiile acestuia, la 6 iulie. Până la 9 iulie toată partea de nord a Bucovinei a fost eliberată, forțele româno-germane ieșind pe cursul mijlociu al Nistrului, la data de 15 iulie. La Nistru și-a încetat existența Grupul de armate „General Antonescu”, Armata a 11-a germană fiind subordonată Grupului de Armate „Sud”, condus de mareșalul Rundstedt, cu misiunea de a înainta spre Bug. Armata a 3-a română s-a subordonat, începând cu data de 27 iulie, Armatei a 11-a germane (Ion Antonescu a acceptat cererea lui Hitler de a participa, mai departe, la acțiunile militare din Ucraina).

Brigada 2 Mixtă Munte a înaintat, de la 20 iulie 1941, spre Bug, respingând inamicul, și depășind cu mari pierderi, la 21 august 1941, râul Bug. La 30 august brigada a ajuns în zona Berislav, pe Nipru. După lupte grele, vânătorii de munte au trecut Niprul, la 16 septembrie. Brigăzile 2 și 4 Mixte Munte au fost dispuse pe litoralul Mării de Azov, iar Brigada 1 Mixtă Munte a fost trimisă în Crimeea.

La data de 08 noiembrie 1941, Brigăzile 2 și 4 Mixte Munte au fost trimise în țară, pentru completarea efectivelor, înzestrării și instruirii în garnizoanele de pace și aplicații în munți. În ziua de 06 iulie 1942 Divizia 2 Munte (brigăzile s-au transformat în divizii la 15 martie 1942) pleca spre front și la 31 iulie întreaga divizie era în dispozitiv de luptă, cu capul de pod realizat la sud de Don, în zona Rostov. De la data de 06 august 1942 Divizia 2 Munte a fost subordonată, permanent, comandamentelor militare germane, care acționau în Caucaz. Înaintând în ritm de marș a parcurs 7 etape, fiecare cu distanțe de peste 35 de kilometri, pe arșiță și nori de praf, în lungul Caucazului și râului Kuban. Până la 30 octombrie Divizia 2 Munte a ocupat orașul Nalcik și zona din împrejurimi, primind frumoase aprecieri

din partea generalului von Kleist, comandantul Armatei 1-a Blindate: *„Bătălia de la Nalcik constituie una dintre cele mai mari victorii ale operațiunilor din Caucaz. O comportare eroică a avut Divizia 2 Munte în luptele de la Vladicaucaz, când au scos din încercuire o divizie militară blindată germană”*. Generalul Ion Dumitrache a fost decorat cu Ordinul „Crucea de fier”, în grad de cavaler.

Frigul, zăpada și starea proastă a drumurilor și adăposturilor au îngreuiat desfășurarea acțiunilor de luptă în luna decembrie 1942. Comandamentul militar german, convins că nu mai poate rămâne în Caucaz, a organizat retragerea pe etape, în deplină stăpânire a situației. În noaptea de 31 decembrie 1942 / 1 ianuarie 1943 a început retragerea pe poziții de apărare mai favorabile. La data de 19 ianuarie 1943 generalul Auleb, printr-un ordin de zi, aprecia: *„Divizia 2 Munte s-a retras 200 de kilometri prin lupte continue, cu un spirit de sacrificiu demn de relevat, înfruntând cele mai mari greutăți sub comanda eroicului și viteazului ei comandant, generalul Ion Dumitrache”*. În timpul retragerii în peninsula Taman, Divizia 2 Munte a constituit flancul stâng al forțelor germano-române din Caucaz, asigurând siguranța până la Marea de Azov.

La 20 martie 1943 a început trecerea efectivelor diviziei prin strâmtoarea Kerci, în Crimeea, și de acolo la vest de orașul Simferopol, refăcându-se efectivele pentru campania militară din vara anului 1943. De la 13 iulie 1942 și până la 15 aprilie 1943 divizia a pierdut 11.000 de oameni. În zilele de 5 și 6 iunie 1943 divizia a fost inspectată de mareșalul Ion Antonescu, care arăta: *„Divizia 2 Munte s-a acoperit de glorie în Caucaz și merită recunoștința și admirația țării. Aduc călduroase mulțumiri întregului personal condus cu onoare și demnitate de generalul Ion Dumitrache”*.

În perioada iulie - octombrie 1943 Divizia 2 Munte a desfășurat lupte de uzură cu armata sovietică și detașamentele de partizani. Pe timpul iernii armata sovietică i-a decimat luptătorii și tehnica de luptă din dotare. La insistențele mareșalului Ion Antonescu, Comandamentul Militar German a acceptat retragerea trupelor române din Crimeea, începând de la 11 aprilie 1944 și până la 12 mai 1944, pe mare și pe calea aerului. Efectivele Diviziei 2 Munte s-au retras în ziua de 8 mai 1944.

În a doua jumătate a lunii mai unitățile din Divizia 2 Munte au intrat în garnizoanele de pace, primind zone de responsabilitate, elaborând

planuri de intervenție la obiective, împotriva unor tulburări sociale, contra parașutiștilor și partizanilor. La sfârșitul lunii mai Marele Stat Major a reorganizat diviziile de munte în comandamente operative. Comandamentul Diviziei 2 Munte s-a transformat în Comandamentul 102 Munte, dislocându-se, la sfârșitul lunii august 1944, în garnizoana Deva. Efectivele diviziei au trecut la dezarmarea formațiunilor germane existente în județul Hunedoara.

Avansat general de divizie, la data de 1 august 1944, Ion Dumitrache a fost numit la comanda Corpului de Munte, care, de la 24 august, a trecut la anihilarea trupelor germane aflate în zona Brașovului. În ziua de 30 august, când se împlineau 4 ani de la Dictatul de la Viena, Divizia 1 Munte și Divizia 3 Infanterie au executat un atac cu caracter local, eliberând localitatea Vâlcele, prima din teritoriul cotoptit. De la 31 august trupele Corpului de Munte au trecut la ofensivă pe direcția Urmeniș - Aita Seacă, în cooperare cu Corpul 33 Armată sovietic, în subordinea căruia se găsea și Divizia 1 Infanterie de voluntari români „Tudor Vladimirescu” (înființată pe teritoriul Rusiei Sovietice, la 2 octombrie 1943, din prizonieri români), reușind să elibereze zona împădurită Biborțeni - Aita Seacă și să degajeze calea ferată Feldioara - Augustin. În ziua de 8 septembrie a fost eliberat orașul Sfântul Gheorghe. La 9 septembrie 1944 a fost rănit grav, în zona podului Arcuș, generalul Grigore Bălan, comandantul secund al Diviziei 1 Munte, născut la Avrămești, județul Bistrița-Năsăud, care a decedat în Spitalul din orașul Sinaia. Înaintând spre nord, Corpul de Munte a eliberat, la data de 28 septembrie 1944, orașul Târgu Mureș. Până la 1 octombrie Corpul de Munte a alungat forțele germane și ungare din intrândul secuiesc, realizând un cap de pod la vest de Târgu Mureș. De la data de 9 octombrie Corpul de Munte a continuat ofensiva pe direcția Panet - Band - Gherla. La data de 24 octombrie generalul Ion Dumitrache a sosit la Brașov, punându-se la dispoziția Marelui Stat Major. Corpul de Munte și Divizia 1 Munte au fost retrase din dispozitivul de luptă, urmând a fi desființate în baza măsurilor adoptate de Comisia Aliată de Control Rusă.

Acuzat pe nedrept de Comandamentul Militar sovietic de săvârșirea unor crime de război, generalul Ion Dumitrache a fost arestat, la data de 22 februarie 1945. Postul de Radio Moscova a transmis, la data de 7 martie 1945, ora 21:30, nota informativă prin care era acuzat că a ordonat, în octombrie 1942, uciderea a 600 de prizonieri, partizani, femei și copii la

Nalcik (oraș eliberat de Divizia 2 Munte, la 28 octombrie 1942) și a ordonat transportul unor materiale în țară. Aceste false acuzații sunt infirmate de mărturia celor 127 de persoane care au participat la proces. Motivele adevărate al arestării generalului Dumitrache sunt: comportarea eroică a ostașilor Diviziei 2 Munte în Caucaz, fapt pentru care a fost supranumită „Divizia de cremene”, refuzul său de a continua luptele pe teritoriul Ungariei și criticarea unor ordine de luptă date de comandanți din armata sovietică în intrândul secuiesc.

Din autobiografia generalului Ion Dumitrache rezultă că la data de 15 august 1946 a fost reabilitat și trecut la comanda Corpului de Munte, iar la data 1 septembrie 1947 a fost avansat la gradul de general de corp de armată și trecut în rezervă, cu drept de pensie. În toamna anului 1948 organele securității reîncep persecuțiile, generalul Dumitrache fiind chemat tot mai des la interogatorii. Acțiunile au culminat la data de 3 februarie 1949 când a fost reținut la dispoziția securității din București, fiind cercetat în perioada anilor 1949-1950. Fără a fi judecat și condamnat a fost închis în închisorile Aiud și Jilava și apoi a fost eliberat, la 6 octombrie 1950. S-a stabilit în Brașov, trăind retras, uitat și lipsit de resurse materiale, preocupat de redactarea memoriilor sale. Textul dactilografiat l-a donat Muzeului de Istorie și Arheologie Brașov, acesta păstrându-se în Arhiva de Istorie Contemporană. Constrâns la un nemeritat anonim, hărțuit constant de angajații securității, care nu l-au scutit de vizite și percheziții periodice, s-a stins din viață la 6 martie 1977 și își doarme somnul de veci în cimitirul Groaveri din Brașov.

Pentru meritele sale deosebite a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a (de două ori) și clasa a II-a, Ordinul „Apărarea Patriei”, clasa a III-a, Ordinul „23 August” și alte ordine și medalii românești și străine.

A.M.R. – Fond D.C.I./1990, Curent 1193, C.M.J. Brașov/1979.
Memoriul de la Muzeul de Istorie și Arheologie Brașov.

General de corp de armată Leonard MOCIULSCHI

Fiu al Moldovei încărcate de istorie, Leonard Mociulschi s-a născut la data de 27 martie 1889, în localitatea Siminicea, Plasa Burdujeni, județul Suceava, în familia harnicilor agricultori Gheorghe și Elena Mociulschi. Părinții, învățătorii și profesorii săi l-au ajutat să absolutească cu rezultate bune cursurile școlii primare și ale liceului în orașul, cetate de scaun, Suceava. De mic copil a cunoscut momente din zbuciumata istorie a meleagurilor natale, a Moldovei și a României, care și-au pus amprenta asupra formării sale în spiritul dragostei pentru patrie.

După absolvirea liceului, la îndemnul dirigintelui și al profesorului de istorie a îmbrățișat cariera militară. În anul 1909 a reușit printre primii candidați la examenele de admitere în Școala Militară Ofițeri de Infanterie, pe care a absolvit-o cu rezultate bune, la data de 1 iulie 1911, fiind avansat la gradul de sublocotenent și numit în funcția de comandant de pluton în Regimentul de Infanterie „Dragoș” nr. 29, din orașul Fălticeni.

Ajuns în acest oraș patriarhal, care mustește de istorie și de cultură, ofițerul s-a aplecat cu multă dăruire și ambiție în procesul de instruire a recruților, fiind notat în Foaia de Apreciere de către șefii direcți (comandanții de companie, batalion și regiment) cu calificativul „bine”. Trimis la Școala de trageri de la Sfântul Gheorghe în anul 1912, s-a înapoiat în unitate cu aprecieri foarte bune. În anul 1913, a participat împreună cu ostașii pe care i-a instruit la cel de al doilea război balcanic, luând contact cu toate greutățile războiului.

În anii 1914-1915 ofițerul a căpătat încredere în posibilitățile sale pentru instruirea ostașilor din subordine, afirmându-se ca un bun trăgător cu pistolul, în exercițiile de scrimă, în folosirea calului pe câmpul de instrucție și grija atentă pentru cunoașterea necazurilor și bucuriilor subordonaților, prelungind mult timpul de lucru peste cel stabilit prin programul unității. Pentru perseverența și dăruirea în muncă Leonard Mociulschi a fost avansat la gradul de locotenent, la data de 1 august 1915.

Mobilizat la data de 15 august 1916, locotenentul Leonard Mociulschi a participat la războiul pentru întregirea statului românesc, comandând, succesiv, o companie și un batalion. A fost avansat, înainte de

termen, la gradul de căpitan, la 1 aprilie 1917, afirmându-se în luptele din Transilvania și de la Oituz, în campania din toamna anului 1916 și în vara anului 1917.

După demobilizarea armatei, căpitanul Leonard Mociulschi a fost mutat, la data de 21 mai 1918, la Regimentul 35 Infanterie Constanța. Remobilizarea armatei la data de 28 octombrie 1918 îl găsește pe căpitanul Leonard Mociulschi în funcția de comandant de companie pușcași, în aceeași unitate. La data de 1 martie 1920 ofițerul a revenit în Regimentul 29 Infanterie din Fălticeni, fiind avansat la gradul de maior, la 1 aprilie 1920, și numit comandant de Batalion Instrucție.

Asemenea unor confrăți de generație, la 13 decembrie 1921 maiorul Leonard Mociulschi a solicitat mutarea în arma vânătorilor de munte, fiind numit comandant secund în Batalionul 6 Vânători de Munte și, de la data de 1 noiembrie 1924, într-o funcție similară în Batalionul 12 Vânători de Munte. În această perioadă a absolvit cursurile de schi și alpinism de vară, în Centrul de Instrucție Zărnești. După cinci ani de activitate în această unitate, ofițerul a fost mutat pentru cinci luni de zile (1 noiembrie 1929 – 1 aprilie 1930) în Regimentul 69 Infanterie Dorohoi (dublura Regimentului 29 Infanterie Fălticeni).

Șefii de la Arma Vânătorilor de Munte au apreciat că nu pot renunța ușor la un ofițer de valoare și l-au rechemat în această armă de elită a armatei române. La data de 1 aprilie 1932 Leonard Mociulschi a fost avansat la gradul de locotenent-colonel și numit comandant secund în Batalionul 8 Vânători de Munte, din Bistrița-Năsud.

După un an și șase luni, la 1 octombrie 1933, Leonard Mociulschi, apreciat pentru eforturile depuse în instruirea efectivelor, a fost numit comandant al Batalionului 9 Vânători de Munte din orașul Sighetul Marmăției, județul Maramureș. Timp de patru luni (1 octombrie 1933 – 1 februarie 1934), Leonard Mociulschi a condus, cu fermitate și mult tact, unitatea de vânători de munte din Sighetul Marmăției, îngrijindu-se de asigurarea mijloacelor materiale necesare traiului și de instruirea efectivelor, obținând în Foile de Apreciere calificative bune și foarte bune.

Fiind un ofițer de nădejde, Leonard Mociulschi a fost numit, la data de 1 februarie 1934, la comanda Batalionului 4 Vânători de Munte din orașul Predeal, dovedind aceeași pasiune pentru instruirea complexă a efectivelor unității. Rezultatele frumoase pe care le-a obținut în instruirea

pentru luptă a vânătorilor de munte i-au adus lui Leonard Mociulschi o frumoasă recompensă: avansarea la gradul de colonel (1 aprilie 1937) și numirea la comanda Grupului 5 Vânători de Munte din Sighetul Marmăției (1 noiembrie 1937), având în subordine Batalioanele 9 și 10 Vânători de Munte și Divizionul 5 Vânători de Munte. Până în august 1940 colonelul Mociulschi, s-a ocupat de instruirea efectivelor pentru apărarea graniței de nord împotriva unei invazii străine.

La 7 august 1940 colonelul Mociulschi a fost numit la comanda Grupului 4 Vânători de Munte din Bistrița-Năsăud. A trăit, cu multă durere sufletească, tristețile zile ale răpirii părții de nord a Transilvaniei prin Dictatul de la Viena (30 august 1940), eveniment care l-a îndârjit în activitatea de instruire a personalului din subordine.

Rezultatele pozitive în muncă i-au adus colonelului Leonard Mociulschi o bine meritată promovare în funcția de comandant secund al Brigăzii 1 Mixte Munte Brașov (10 februarie 1941), al cărei comandant era generalul Mihail Lascăr. Împreună au întreprins măsuri pentru instruirea pentru luptă a unităților din subordine: Grupurile 1 și 2 Vânători de Munte, Grupul 1 Artilerie Munte, cu Divizioanele 1 Obuziere Munte și 2 Tunuri Munte, și Batalionul 2 Pionieri Munte. În preajma intrării României în război efectivul brigăzii s-a ridicat la 11.628 de militari, pregătiți în aplicații și exerciții metodice efectuate pe crestele Munților Bucegi.

Vânătorii de munte din Brigada 1 Mixtă Munte au trecut la ofensivă, în zorii zilei de 3 iulie 1941, eliberând, în aceeași zi, orașul Ștorojineț și, la 5 iulie, orașul Cernăuți (capitala Bucovinei), după care a trecut Prutul, respingând inamicul spre Nistru, râu pe care l-au forțat, în ziua de 17 iulie, în zona localităților Voloscova - Korzlov. Brigăzile de vânători de munte au fost dirijate către Bug și Nipru.

Brigada 1 Mixtă Munte a desfășurat lupte crâncene între Nistru și Bug, reușind să traverseze Bugul la 20 august. După trecerea Niprului, în septembrie, cu mari pierderi în oameni și tehnică de luptă, colonelul Leonard Mociulschi, din ordinul comandantului Brigăzii 1 Mixtă Munte, a editat Ordinul de zi din 11 octombrie 1941: „*Ostași ai Brigăzii 1 Mixtă Munte! După trecerea Niprului ați înlocuit trupele Diviziei 1 Munte germană pe poziția din fața satului Timoșevka, îndurând cele mai înverșunate atacuri date de sovietici pe care le-ați zdrobit prin bravura și eroismul vostru legendar. Sub focul ucigător al aviației inamice, atacați*

neconținut de forțe superioare și de care de luptă, ați rezistat cu îndârjire sub bombardamentul violent al artileriei sovietice. Atacurile repetate ale inamicului din zilele de 25-28 septembrie 1941 au fost oprite cu vigoarea și sângele vostru... În fața mormintelor proaspăt deschise, în care zac bravii ostași din Brigada 1 Mixtă Munte, căzuți în lupta eroică și dârză susținută timp de 11 zile și nopți contra celor mai vijelioase atacuri moscovite, mă înclin cu smerenie...”.

Colonelul Mociulski, ajutat de șeful Biroului Operații al brigăzii a condus trecerea subunităților pe malul estic al Niprului, pe podul de la Berislav, și angajarea lor, la 25 septembrie, la acțiunile de apărare, în flancul drept al Corpului de Munte (localitățile Malaia, Belozerka, Timoșevka), la nord-vest de Marea de Azov.

La 29 octombrie 1941 Brigada 1 Mixtă Munte a pătruns pe frontul din Crimeea pe la Ciongar, împreună cu Brigada 8 Cavalerie română. La 7 noiembrie efectivele brigăzii au ajuns pe aliniamentul jalonat de localitățile tătarești: Uskut, Sudak, Kuciuk, Otusi și Uzek. Colonelul Mociulschi a introdus Grupul 1 Vânători de Munte pe frontul de la Sevastopol, luptând alături de Divizia 72 Infanterie germană până la 20 decembrie, reușind să cucerească Dealul Carela de la periferia Sevastopolului.

Avansat general de brigadă, la data de 24 ianuarie 1942, Leonard Mociulschi a fost comandant secund al Diviziei 1 Munte și după plecarea în altă funcție a generalului Mihail Lascăr.

La 10 martie 1942 generalul Mociulschi a fost numit comandant secund la Brigada 3 Mixtă Munte (la 15 martie 1942 brigăzile de munte și cavalerie s-au transformat în divizii) și apoi, la 25 aprilie 1942, comandant secund la Divizia 4 Munte, comandată de generalul de divizie Gheorghe Manoliu, divizie care se afla în apărarea litoralului Mării Negre, între localitățile Sudak și Alușta. Ajutat de ofițerii din statul major, generalul Leonard Mociulski a îmbunătățit sistemul de apărare și minare a direcțiilor probabile de debarcare a inamicului.

În luna iunie 1942 Divizia 4 Munte a fost introdusă pe frontul de la Sevastopol, remarcându-se în luptele de la Wald Kruze, Wald Nohe și Kegel. În septembrie 1942 generalul Mociulski a organizat apărarea litoralului Mării Negre, între Feodosia și Kerçi, cu efectivele diviziei.

Experiența acumulată în conducerea trupelor de vânători de munte și capacitatea sa organizatorică i-au îndreptățit pe șefii direcții să-l

promoveze pe generalul Leonard Mociulschi la comanda Diviziei 3 Munte, la 6 octombrie 1942, după numirea generalului Radu Korne în funcția de comandant al Diviziei 8 Cavalerie.

Divizia 3 Munte se găsea în Kuban, în apropiere de Krasnodar-Abinskaia, având în componere Grupurile 3 și 6 Vânători de Munte, cu Batalioanele 5, 6, 11, 12, 21 și 22 Vânători de Munte, precum și Grupul 23 Artilerie Munte, cu Divizioanele 1 Tunuri Munte și 3 Obuziere Munte. Divizia a primit misiunea să interzică pătrunderea inamicului în Bazinul Kuban și a apărât cu strășnicie comunicația Krimskaia - Krasnodar. Împreună cu unitățile Diviziei 9 Infanterie germană, Divizia 3 Munte a constituit Grupul „Abin”. Sub conducerea generalului Mociulschi, Divizia 3 Munte a apărât eroic sectorul încredințat, respingând toate contraatacurile inamicului. În nopțile de 21/22 și 22/23 februarie 1943 Divizia 3 Munte s-a repliat la vest de Abinskaia, în capul de pod Kuban. În perioada septembrie 1942 - februarie 1943 militarii diviziei au primit 7 ordine „Mihai Viteazul” și 384 ordine „Crucea de Fier” germană, clasa a II-a. Divizia a pierdut în acea perioadă 4.506 bravi militari.

De la data de 16 iulie 1943 Divizia 3 Munte a fost trecută în Crimeea, ocupând dispozitiv de luptă pe coasta de nord a Peninsulei Kerci. După retragerea de la Kerci, Divizia 3 Munte a luptat, de la 15 aprilie 1944, pentru apărarea Sevastopolului, luând în subordine, de la 25 aprilie, și resturile Diviziei 19 Infanterie. La 10 mai efectivele rămase în viață au fost evacuate în țară, stabilindu-se în garnizoanele de pace.

Avansat la gradul de general de divizie Leonard Mociulschi a condus, după 23 august 1944, efectivele Diviziei 3 Munte (subordonate Corpului 7 Armată, comandat de generalul Nicolae Șova) la apărarea văilor Crișului Negru, repliindu-se, la 13 septembrie, la circa 15 km sud-est de Beiuș, pe care l-a pierdut la 17 septembrie.

La 22 septembrie, prin lupte avântate, marea unitate a eliberat Beiușul și a continuat înaintarea spre Oradea, pe direcția Uileacul de Beiuș - Mocraz - Tinca - Cheresig, ajungând la 27 septembrie pe aliniamentul Iclod - Sântandrei - Traian - Toboliu - Roit, unde a trecut în defensivă. La 2 octombrie efectivele diviziei au ajuns pe aliniamentul Cefa - Berechiu.

La 11 octombrie Divizia 3 Munte a început luptele pentru eliberarea orașului Oradea, acționând între calea ferată și Crișul Repede. La 13 octombrie a depășit frontiera româno-maghiară, contribuind la eliberarea

Ungariei, fiind oprită, la 16 octombrie, de o puternică rezistență inamică la Koyar, pe care l-a eliberat, prin mari sacrificii, în noaptea de 16/17 octombrie. În seara zilei de 19 octombrie 1944 a intrat în Debrețin, împreună cu Diviziile „Tudor Vladimirescu” și 337 Infanterie sovietică.

Prin atacuri succesive Divizia 3 Munte a ajuns, până la 31 octombrie 1944, pe malul drept al Tisei, la sud de Tiszadada. Fortând Tisa, Divizia 3 Munte a ajuns, la 21 noiembrie, în apropiere de Miscolec. De la 23 noiembrie a acționat ofensiv pentru cucerirea munților Bukk, eliberând localitățile Homor, Nagyvisnyó, înătimea Balvány, și ajungând, la 16 decembrie, în valea râului Szilvas. Înaintând și eliberând alte localități ungare a ajuns, la 1 ianuarie 1945, la râul Ipel, realizând capete de pod în localitățile Ipolitarnok și Kaonda.

În pofida rezistenței inamicului, pe teritoriul Slovaciei Divizia 3 Munte a eliberat, la 4 ianuarie 1945, localitatea Velika. Împreună cu trupele sovietice a eliberat, la 12 ianuarie 1945, orașul Lucenec. Ajunsă pe pantele munților Javorina, la 29 ianuarie, a desfășurat lupte extrem de grele pe direcția Abelova - Homy - Tisovuk - Neresnice (18 februarie 1945), contribuind la cucerirea masivului muntos. În continuare a luptat la Kralova, Kozelnic, și, înaintând spre râul Hron, a reușit să cucerească capete de pod și a trecut râul la 28 martie. După 4 aprilie 1945, efectivele diviziei au ajuns în munții Nitra, grupându-se în apărare. Înaintând prin lupte foarte grele a traversat Râul Vah, la 6 aprilie.

La 8 aprilie 1945 generalul de divizie Leonard Mociulski a fost chemat în țară, lăsând comanda Diviziei 3 Munte generalului Pompeius Demetrescu, care comandase Divizia 2 Infanterie. Generalul de corp de armată Ion Boițeanu, comandantul Corpului 4 Armată, sub ordinele căruia a acționat Divizia 3 Munte în nord-vestul Ungariei și pe teritoriul Cehoslovaciei, l-a notat pe generalul Leonard Mociulschi, în primăvara anului 1945: *„Comandant de război prin excelență, care și-a condus cu competență marea unitate în toate operațiile din munții Ungariei și din munții Slovaciei”*. Sosit în țară, generalul de divizie Leonard Mociulschi a fost numit, la 8 aprilie 1945, la comanda Corpului de Munte, funcție îndeplinită până la 12 mai 1945. Apoi a îndeplinit alte funcții în Marele Stat Major, până la 9 mai 1946, când a fost trecut în rezervă.

Asemenea altor cadre militare valoroase, la 12 august 1948 generalul de divizie Leonard Mociulschi a fost arestat și trimis, fără a fi

judecat, în Colonia de Muncă de la Canalul Dunăre - Marea Neagră, unde a îndurat cu stoicism calvarul unui regim de detenție foarte dur. După șapte ani și două luni de detenție, la data de 10 octombrie 1955 generalul Mociulschi a fost eliberat, iar în anul 1964 a fost repus în drepturi, fiind avansat general de corp de armată. Cu acest prilej i s-a aprobat să poarte uniformă militară.

În anul 1967 generalul de corp de armată Mociulschi a publicat lucrarea memorialistică „Asaltul vânătorilor de munte”, în care a relatat acțiunile de luptă ale Diviziei 3 Munte desfășurate în perioada 23 august 1944 - 12 mai 1945. Inima sa a încetat să mai bată la 15 aprilie 1969, într-o căsuță modestă din Brașov, fiind incinerat la Crematoriul Uman din București. Cenușa corpului său a fost presărată pe cele mai înalte piscuri montane din România, pentru gloria și nemurirea trupelor de vânători de munte pe care le-a iubit.

A fost decorat cu ordine militare și civile: „Coroana României”, „Steaua României”, „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, „Tudor Vladimirescu”, clasa a III-a, „Crucea de fier” (ordin german), „Steagul Roșu” (ordin maghiar) și alte medalii românești și străine, militare și civile.

A.M.R. – C.M.J. Brașov/1979, Curent 601.

General de divizie Gheorghe IONIȚĂ

S-a născut la data de 7 mai 1921 în orașul culturii și al luminii, Iași. Gheorghe Ioniță, primul băiat din cei șase copii pe care i-au avut Dumitru și Floarea Ioniță, își amintește, cu mari emoții, momente semnificative din viață: „Am absolvit clasa a VII-a, în anul 1940, la Liceul Național din Iași, prestigioasă și binecuvântată instituție de învățământ, care a dat țării numeroși academicieni, savanți, oameni de cultură și artă. Profesorii liceului erau personalități marcante, apreciate pentru calitatea învățământului pe care-l desfășurau.

În primăvara anului 1940 orașul Iași dormita și își depăna amintirile. Vechea cetate de scaun a Moldovei, Iași, a rămas cu pecetea privilegiată a locurilor în care se hotăra soarta țării. După Unirea Principatelor Române în anul 1859, ca o compensație a știrbirii prerogativelor sale politice, orașul Iași a continuat să fie capitala spirituală a țării. Numeroși bărbați de seamă, băștinași sau veniți din alte ținuturi românești, și-au legat numele de urbea moldavă care le-a limpezit mințile și le-a luminat sufletele. Unii au rămas aici definitiv, fiind încântați de frumusețea locurilor și a oamenilor, de farmecul limbii române rostită într-un fel aparte, moale și muzical. Vorba moldovenilor era asemuită unui fagure de miere, dulce sau amar, precum simțămintele pe care le exprima. Ștefan cel Mare, Alexandru Lăpușneanu, Dimitrie Cantemir, Grigore Ghica, Cetățuia, Galata, Turnul Goliei, Universitatea „Al. I. Cuza”, Teatrul Național „Vasile Alecsandri”, Biserica „Trei Ierarhi”, Mihai Eminescu, Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, Copou, Socola, Sărărie, Galata etc., nume sonore încărcate de istorie și poezie, definesc identitatea orașului situat pe șapte coline, străbătut de Bahlui.

În luna iunie 1940 cetatea moldoveană, ca și celelalte localități din Moldova și din România, era tulburată de neliniște și nedumerire. Odată cu preocupările pentru învățătură, viața elevilor era influențată de senzaționalul evenimentelor internaționale și de frământările orașului. Cel de al doilea război mondial începuse în Europa la data de 1 septembrie 1939 iar noi, elevii, împărțiți în două „tabere”, filo-francezi și filo-germani, am primit cu surprindere vestea capitulării armatei franceze, la

data de 22 iunie 1940. Nu puteam pricepe cum armata care a triumfat în primul război mondial a putut să fie așa de ușor înfrântă.

Dincolo de aceste evenimente, mai îndepărtate de spațiul nostru geografic, erau altele care s-au petrecut mai aproape de noi: creșterea influenței mișcării legionare în rândurile populației și vestea ultimatumului sovietic din seara zilei de 26 iunie 1940, care a căzut ca un trăsnet peste noi. Teama de comunism și hotărârea conducerii politice a țării de a evacua Basarabia și partea de nord a Bucovinei au determinat o stare de groază în mintea populației. Vestea că rușii au trecut granița înainte de termenul stabilit a stârnit indignare, dar și nedumerire generatoare de noi tensiuni. Nu știam dacă rușii se vor opri la Prut. Noi știam că încă din 1359 și 1400 granița Moldovei a fost fixată pe Nistru și Rusia exista sub forma unui principat în jurul Moscovei. Rusia a ajuns la granița noastră prin expansiune politică și militară, prin anexări teritoriale succesive. Pretenția Uniunii Sovietice asupra Basarabiei era nejustificată istoricește.

A urmat o învălmășeală în gândurile și în sufletele ieșenilor. Orașul a fost înghesuit de puhoiul refugiaților. Instituțiile administrative evacuate din teritoriile Basarabiei și Bucovinei de Nord își căutau noi sedii. Vestile despre comportamentul trupelor sovietice devansau înaintarea lor și izbeau ca niște ciocane în urechile oamenilor (jafuri, schingiuiuri, deportări). La sfârșitul lunii iunie au sosit și unitățile militare. Ostașii se revărsau pe străzi cu armament de infanterie, artilerie și cavalerie. Oamenii îi priveau cu muștrare, însă pe chipurile lor se distingeau oboseală și încrâncenare, umilință și dezamăgire. Noi ne întrebam de ce nu au fost lăsați să lupte?

Revolta față de nedreptatea și drama prin care trecea țara mi-au grăbit opțiunile pentru viață. M-am decis să îmbrățișez cariera armelor. Ca atare m-am prezentat la examenele de admitere în clasa a VIII-a a Liceului Militar „General de Divizie Makarovici”, din Iași, constatând că mulți tineri, unii foști colegi de clasă, au judecat la fel ca mine. Candidații erau numeroși, locurile limitate, iar examenul sever. Totuși, am reușit. Cu documentul doveditor în buzunar am plecat în vacanță, în satul Hârtoape, situat lângă Pașcani, unde se stabiliseră în 1925 părinții, întrucât în Iași nu se puteau descurca din punct de vedere material. Revenit în localitatea natală, tata s-a angajat lucrător la Depoul Căilor Ferate Române din Pașcani, unde a lucrat 30 de ani. Aflat pe malul stâng al Siretului, între Lespezi și Pașcani, satul avea circa 300 de case risipite pe dealuri.

Sfârșitul verii a multiplicat doliul din sufletele românilor. La 30 august 1940, prin „arbitrajul” de la Viena, partea de nord a Transilvaniei a fost smulsă din trupul țării, în beneficiul Ungariei horthyste. În luna septembrie a fost „cedat” și Cadrilaterul, statului bulgar.

În toamna anului 1940 am plecat la Liceul Militar „D. A. Sturdza” din Craiova, fiindcă la Liceul Militar din Iași nu mai erau locuri. În cursul lunii ianuarie 1941 viața orașului a fost tulburată de evenimente interne cu urmări catastrofale pentru țară. S-a produs rebeliunea legionară, această mișcare dorind să guverneze singură țara. Generalul Ion Antonescu a ripostat, confruntarea armată durând trei zile, după care țara a cunoscut o relativă liniște. Am absolvit clasa a VIII-a, cu bacalaureat, mai devreme. Am plecat în vacanță, dar războiul se apropia cu pași repezi.

În toamna anului 1941 am plecat la Școala Militară de Ofițeri de Artilerie „Regele Carol I”, care se afla în garnizoana Pitești. Am început să deslușesc tainele artileriei în timpul când trupele române asediau rezistențele sovietice din fortificațiile Odesei. După doi ani de instruire, de pe băncile școlii am fost trimiși, direct, în focul războiului. Ne asumasem un destin fără constrângere, cu mândrie și nemărginită dragoste de țară”.

Sublocotenentul Gheorghe Ioniță s-a prezentat, la 1 august 1943, la Regimentul 4 Artilerie Grea Moto din orașul Bacău. După absolvirea unui curs scurt la Centrul de Instrucție Motomecanizat din București, ofițerul a fost încadrat în funcția de comandant secție (pluton) la Divizionul 14 Artilerie Grea Independent. În vara anului 1944 sublocotenentul Gheorghe Ioniță a participat, cu acest regiment, la luptele din Moldova. În ziua de 26 aprilie a ocupat poziție de tragere la sud de Strunga (localitate aflată la 10 km sud-vest de Târgu Frumos). Astăzi, la vârsta de 85 de ani, generalul Ioniță își amintește că cele mai grele lupte cu trupele rusești le-a purtat la începutul lunii mai 1944, dar și în lunile iunie și august 1944.

Ca urmare a desființării Divizionului 14 Artilerie Grea Independent, la începutul lunii octombrie 1944 sublocotenentul Ioniță a fost mutat șef de secție la Bateria 8, din Divizionul 3 Artilerie al Regimentului 6 Artilerie Călăreață, din Divizia 9 Cavalerie. Cu acest divizion a participat la luptele din Defileul Mureșului, din Ungaria și din Cehoslovacia. Pentru comportarea eroică în război a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, clasa a V-a. În ultimele zile de război l-a pierdut pe cel mai bun camarad, fost coleg la Liceul Internat din Iași, sublocotenentul Ștefan Nacu.

După revenirea în țară, sublocotenentul Gheorghe Ioniță a fost încadrat comandant de secție (pluton) la Bateria a 2-a elevi, din Școala Militară Ofițeri artilerie Pitești. La data de 16 ianuarie 1946 a fost avansat la gradul de locotenent. Avansat ulterior la gradul de căpitan, la 30 decembrie 1948, Gheorghe Ioniță a fost promovat comandant baterie elevi.

În toamna anului 1949 căpitanul Gheorghe Ioniță a fost trimis la Academia Militară, absolvindu-i cursurile în 1951. Ulterior a fost numit la Secția Operații din Marele Stat Major. Avansat la gradele de maior (30 decembrie 1952) și locotenent-colonel (30 decembrie 1956), la data de 1 octombrie 1957 Gheorghe Ioniță a fost numit șef de stat major la Regimentul 13 Artilerie Medgidia. Au urmat alte promovări în funcții: la 1 octombrie 1959 în statul major al artileriei Brigăzii de Artilerie din Târgoviște, de la 1 august 1962 a fost numit locțiitor al comandantului Brigăzii 17 Artilerie din Bârlad și, după avansarea la gradul de colonel, în funcția de comandant al brigăzii, pe care a condus-o, cu profesionalism, până la 1 noiembrie 1963, când a fost promovat în funcția de șef al Secției Pregătire de Luptă în comandamentul artileriei Forțelor Armate. Șase ani mai târziu, în toamna anului 1969, a fost numit în funcția de locțiitor al Comandantului Artileriei Forțelor Armate.

Avansat la gradul de general de brigadă, la date de 9 mai 1977, Gheorghe Ioniță a muncit cu dăruire și competență în Comandamentul Artileriei Forțelor Armatei, pensionându-se la 19 februarie 1982, la vârsta de 61 de ani.

Respectat veteran de război, Gheorghe Ioniță, avansat la gradul de general de divizie în ziua de 9 mai 1982, desfășoară o bogată activitate de cercetare arhivistică și publicistică. Și-a adus aportul la publicarea lucrării memorialistice „Veterani pe drumul onoarei și jertfei (1941-1945)”. Cele opt volume publicate aduc o contribuție esențială la dezvoltarea istoriografiei și memorialisticii militare românești, bucurându-se de aprecierea cititorilor români, militari și civili.

Activitatea desfășurată timp de aproape patru decenii pentru dezvoltarea artileriei armatei române îl situează pe generalul de divizie Gheorghe Ioniță în rândurile personalităților artileriei și oștirii române.

General de divizie Gheorghe MANOLIU

Participant la cel de al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919) și la războiul pentru reîntregire statală și națională (1941-1945), Gheorghe Manoliu s-a afirmat ca o mare personalitate a vânătorilor de munte și a armatei române. S-a născut la data de 13 martie 1888 în pitoreasca localitate Piatra Neamț, din județul Neamț. Părinții săi, Vasile și Andromaca, funcționari, i-au asigurat fiului lor condiții optime pentru absolvirea școlii primare și gimnaziale și a Liceului „Petru Rareș” din localitatea natală.

După absolvirea liceului Gheorghe Manoliu a fost îndrumat de părinți, profesorii din liceu, dar și de către un prieten de familie, ofițer în Regimentul 15 Infanterie „Războieni”, să urmeze cursurile Școlii Militare de Ofițeri de Infanterie, pe care a absolvit-o, în anul 1909, cu gradul de sublocotenent. După trei ani a absolvit Școala Specială a Infanteriei, clasându-se al 44-lea din 223 de cursanți. În anul 1913 a absolvit Școala de Trageri Infanterie din Slobozia. Trecând prin încercările grele ale războiului, ofițerul a urmat, în perioada anilor 1919-1921, cursurile Școlii Superioare de Război, pe care le-a absolvit cu rezultate bune.

Ofițerul și-a început cariera militară în anul 1909, la Regimentul 15 Infanterie „Războieni” Piatra Neamț, în funcția de comandant de pluton pușcași. Avansat la gradul de locotenent, în 1912, a fost mutat în cadrul Regimentului 55 Infanterie Piatra Neamț (dublura Regimentului 15 Infanterie „Războieni”), unde a instruit „... cu multă seriozitate, coștiinciozitate, profesionalism și dăruire ostașii concentrați pentru a-și completa pregătirea de luptă”, după cum notau șefii direcți în Foile de Apreciere din anii 1912-1915. Mobilizat, la data de 14 august 1916, ofițerul a comandat o companie de pușcași din Regimentul 54 Infanterie Roman

(dublura Regimentului 14 Infanterie Roman) în luptele din Transilvania și de la Oituz (după retragerea unității în Moldova, în luna octombrie 1916).

La data de 25 mai 1917 Gheorghe Manoliu a fost avansat la gradul de căpitan și numit comandant de companie în Regimentul unit 55/56 Piatra Neamț - Fălticeni (datorită pierderilor suferite de ambele regimente în toamna anului 1916). Comportându-se eroic în luptele desfășurate la Oituz, Gheorghe Manoliu a fost avansat la gradul de maior (1 septembrie 1917) și numit ofițer în statul major al Diviziei 2 Infanterie.

După absolvirea Școlii Superioare de Război, în anul 1921, maiorul Manoliu a fost numit stagiar, în statul major al Diviziei 7 Infanterie Roman, fiind apreciat de către șeful de stat major și comandantul diviziei ca „*ofițer pasionat de întocmirea lucrărilor pentru pregătirea de luptă și de mobilizare a unităților din organica marii unități*”.

Ofițerul a fost avansat la gradul de locotenent-colonel, la data de 1 octombrie 1925, și reorientat în cariera militară, întrucât a fost numit comandant al Batalionului 12 Vânători de Munte. Șeful de stat major al Diviziei 7 Infanterie Roman și-a exprimat regretul pentru mutarea sa din marea unitate, întrucât a fost foarte mulțumit de serviciile sale.

Mutat la vânători de munte, armă de elită a armatei române, Gheorghe Manoliu a confirmat încrederea acordată, instruind temeinic efectivele de recruți și concentrați. După 5 ani de muncă în noua armă, ofițerul a fost promovat la comanda Grupului 5 Vânători de Munte Sighetul Marmației, care avea în subordine Batalionul 9 Vânători de Munte Satu Mare, Batalionul 10 Vânători de Munte și Divizionul 5 Tunuri Sighetul Marmației. Timp de trei ani s-a ocupat de instruirea temeinică a ostașilor pentru lupta în munți, fiind apreciat foarte bine de șefii direcți.

La data de 15 aprilie 1933 Gheorghe Manoliu a fost avansat colonel și în luna octombrie a fost numit la comanda unității care l-a botezat în cariera militară (Regimentul 15 Infanterie „Războieni” Piatra Neamț), pe care l-a condus foarte bine până-n noiembrie 1937, când a fost numit șef de stat major în Brigada 6 Infanterie Focșani. Aici a dovedit aceeași „*seriozitate și dăruire în elaborarea documentelor pentru instruirea efectivelor în zona viitoarelor acțiuni probabile de luptă*”, după cum îl nota generalul Leventi, comandantul Diviziei 6 Infanterie Focșani.

Avansat general de brigadă, în anul 1939, Gheorghe Manoliu a fost numit la comanda Brigăzii 2 Mixte Munte, din orașul Bistrița-Năsăud, pe

care a condus-o până la 10 ianuarie 1940, când a fost numit la comanda Brigăzii 4 Mixte Munte, care avea în organică Grupurile 8 Vânători de Munte (Batalioanele 13, 14, 15, 16), 9 Vânători de Munte (Batalioanele 17, 18, 19, 20) și 4 Artilerie Munte (Divizioanele 3 și 6 Tunuri Munte).

În luna iunie 1941 brigada a fost dislocată din reședințele transilvănene în nordul Moldovei (raioanele Tomnatec și Șipotele Sucevei), de unde, în ziua de 2 iulie 1941, a trecut la ofensivă pe direcția Vicovul de Sus - Cernăuți - Hotin. Generalul Gheorghe Manoliu s-a aflat tot timpul în primele linii de luptă și a impulsionat luptătorii să forțeze Nistrul, în ziua 17 iulie, în zona localității Ojeva. Apoi au înaintat spre râul Bug, pe direcția Varniarka - Voznesensk. Ostașii brigăzii au reușit să traverseze râul Nipru, pe la Berislav, în ziua de 18 septembrie 1941. La mijlocul lunii octombrie Brigada 4 Mixtă Munte a primit misiunea să apere litoralul Mării Negre, împiedicând trupele sovietice să pătrundă de pe mare.

La 9 noiembrie 1941 Brigada 4 Mixtă Munte a fost scoasă din luptă și trimisă în țară, întrucât suferise mari pierderi în oameni și tehnică de luptă. Când capul coloanei ajunsese la Berislav, pe Nipru, după zeci de zile de marș, s-a anulat ordinul de înapoiere în țară, efectivele brigăzii fiind dirijate spre Simferopol, în Crimeea, pentru a acționa în Munții Iaila, împotriva grupurilor de partizani sovietici. Debarcarea trupelor sovietice în Peninsula Kerci, la sfârșitul lunii decembrie 1941, a determinat comandamentul militar german să trimită Brigada 4 Mixtă Munte la Feodosia, unde a oprit ofensiva sovietică către centrul Crimeei și a ajutat concentrarea unor unități germane în această zonă.

De la 15 ianuarie 1942 generalul Manoliu și-a condus brigada în ofensiva declanșată de Corpul 50 Armată german, pentru încercuirea unei grupări de forțe sovietice în zona localității Sudak. Prin Ordinul de Zi nr. 310, din 23 ianuarie 1942, comandantul Corpului de Munte, generalul de divizie Gheorghe Avramescu elogia vânătorii de munte: „... *Cot la cot cu armata germană ați pornit la atac în dimineața de 15 ianuarie 1942 și timp de 5 zile, hotărâți și cu dârzenie, ați zdrobit rezistența inamicului, mult superior și l-ați alungat din Feodosia... Ostași ai Brigăzii 4 Mixtă Munte! Cu operațiunile de la Feodosia ați înscris o nouă pagină de glorie, care cinstește Corpul de Munte, armata și națiunea română... Cinste vouă!*”

Până în primăvara anului 1942 Divizia 4 Munte a primit misiunea de a apăra litoralul Mării Negre, între Sudak și Alușta.

În luna iunie 1942 Divizia 4 Mixtă Munte, condusă inteligent de generalul Gheorghe Manoliu, s-a luptat eroic în raionul fortificat de pe crestele de la Wald Kreuze și Keghel (două puternice cazemate care dominau întreaga regiune, de la nord-est de calea ferată, până la mare). Divizia 4 Munte a fost singura mare unitate care a ajutat Corpul 54 Armată germană să pătrundă pe Valea Ciornaia și singura care a arborat drapelul tricolor pe monumentul comemorativ al războiului din anii 1854-1856, la Sevastopol. Luptele din luna iulie 1942 de la Sevastopol au constituit un greu examen pentru Divizia 4 Munte, pentru generalul Gheorghe Manoliu și ostașii din compunerea acestei mari unități.

Divizia 4 Mixtă Munte, comandată în continuare cu profesionalism de către generalul Gheorghe Manoliu, a apărut, începând cu luna septembrie 1942, litoralul Mării Negre, inițial între Feodosia și Akmeceet, iar ulterior între Feodosia și Kerchi.

Generalul Gheorghe Manoliu a fost nevoit să se despartă de ostașii lui dragi, înainte de a fi mutați în Kuban, cu care a dus lupte foarte grele în Bucovina de Nord, Ucraina și Crimeea. La data de 20 martie 1943 a fost avansat general de divizie și numit la comanda Corpului 4 Teritorial Iași, retras în județul Dolj, cu Punctul de Comandă la Balș. Timp de doi ani de zile generalul Gheorghe Manoliu a îndrumat și controlat activitatea de pregătire a cadrelor active și de rezervă și instruirea noilor contingente chemate sub arme în Diviziile 7, 8 și 14 Infanterie Instrucție. În perioada 23 - 31 august 1944 Corpul 4 Teritorial Iași a contribuit la alungarea trupelor germane din județele Dolj, Gorj și Mehedinți.

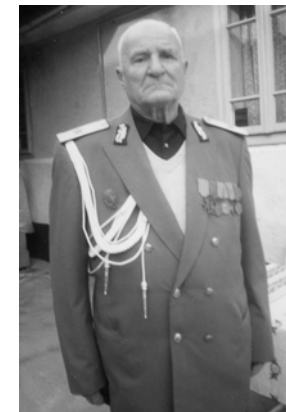
Generalul de divizie Gheorghe Manoliu a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie, la data de 27 martie 1945, la vârsta de 58 de ani, din care 38 de ani au fost dedicați oștirii române.

În decursul carierei militare a fost decorat cu medalia „Apărarea Țării” (1913), medalia „Crucea Comemorativă. 1916-1919”, „Semnul Onorific pentru 25 ani de serviciu”, medalia „Peș”, ordinul rusesc „Sfântul Stanislav”, clasa a III-a, ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, ordinul „Coroana României”, ordinul „Steaua României”, ordinul „Meritul Cultural”, clasa a II-a și ordinul german „Crucea de fier”. A fost căsătorit cu Adela Vasiliu și a avut o fată, Veronica. Inima sa a încetat să mai bată la la vârsta de 92 de ani, la data de 28 august 1980.

A.M.R. – Fond Memoriei Bătrâni, Dosarul 27.

General de brigadă Vasile GHERASIM

Fiu al meleagurilor băcăuane, cu o bogată istorie și cu însemnate resurse materiale, Vasile Gherasim s-a născut la data de 23 martie 1926, în comuna Lucăcești, județul Bacău. A absolvit opt clase la Școala Generală din Lucăcești și Liceul Teoretic la Moinești și Roman.

La vârsta de 18 ani Vasile Gherasim s-a înscris voluntar în Regimentul 16 Artilerie din Bacău. După efectuarea perioadei de instrucție a fost mobilizat, în luna septembrie 1944, pe frontul de vest. În luptele crâncene din Transilvania Vasile Gherasim a fost rănit, în ziua de 25 septembrie 1944, la Izvorul Mureșului. Fiind tratat ambulatoriu Vasile Gherasim a continuat să lupte, bucurându-se împreună cu camarazii săi, în ziua de 25 octombrie 1944, cu prilejul eliberării ultimei brazde de pământ din partea de nord a Transilvaniei, răpită prin Dictatul de la Viena.

Pe teritoriul Ungariei Vasile Gherasim a contribuit la pregătirea și susținerea acțiunilor de luptă ale infanteriei, cavaleriei și celorlaltor genuri de arme, de multe ori angajându-se și în lupte directe, alături de infanteriști. Și astăzi, la respectabila vârstă de 80 de ani, el își amintește cu emoție de participarea la durele încleștări militare cu inamicul din Nyregihaza, Tisa și munții Heghialja (Ungaria), care au pricinuit mari pierderi de vieți omenești (în Ungaria au căzut în lupte peste 43.000 de ostași români).

De la data de 18 decembrie 1944 ostașii Armatei a 4-a române, din care făcea parte și Regimentul 16 Artilerie, au trecut pe teritoriul Cehoslovaciei, participând la operațiunile militare din Sina Turna, Roznava, Hron - Morava, masivul Tatra, Banska-Bistrica și Brno.

Capitularea armatei germane, la data de 9 mai 1945, a încărcat de bucurie sufletele ostașilor români, care, pe teritoriul Cehoslovaciei, s-au confruntat cu numeroase probleme: o rezistență disperată a inamicului (care fortificase teritoriul cu mult timp înainte de desfășurarea luptelor), un relief

difficil de cucerit și condiții de climă total nefavorabile (temperaturi foarte scăzute, ninsori abundente, grosimea stratului de zăpadă fiind, uneori, de 2 metri, și ploi abundente în lunile martie, aprilie și mai). Toate acestea explică numărul mare de ostași români căzuți în luptele din Cehoslovacia (peste 67.000 de oameni).

După înapoierea de pe front, la data de 5 august 1945, Vasile Gherasim, avansat la gradul de sergent, a fost repartizat la Detașamentul de Poliție din București. A lucrat în această instituție până în anul 1950 când s-a înscris la Școala Militară Ofițeri Miliție. A absolvit cu rezultate bune cursurile școlii și, drept recompensă, a fost avansat la gradul de sublocotenent activ, în anul 1952.

Sublocotenentul Vasile Gherasim a fost numit comandant la Unitatea de Miliție Zemeș, județul Bacău, activând cu răspundere în această unitate, din anul 1952 până în anul 1955.

În perioada 1955-1961 Vasile Gherasim a îndeplinit funcția de comandant la unitățile de miliție din Dărmănești, Roman, Moinești și Târgu Ocna. Îndeplinindu-și cu conștiinciozitate și spirit de omenie atribuțiunile funcționale, Vasile Gherasim a fost avansat la gradul de locotenent, în anul 1957, și la gradul de locotenent-major, în anul 1961.

Dornic să-și aprofundeze pregătirea militară și de specialitate, Vasile Gherasim a urmat, în perioada anilor 1961-1962, cursurile Academiei Militare din București. După absolvire a fost numit Șef Serviciu Pază, Ordine și Circulație la Unitatea de Miliție din orașul Onești.

Avansat la gradul de căpitan, în anul 1964, Vasile Gherasim a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

După trecerea la pensie Vasile Gherasim s-a angajat în funcția de Șef Serviciu Transport Auto la Trustul de Petrol Moinești, pe care a îndeplinit-o, cu profesionalism, până în anul 1989. În această perioadă a îndeplinit și funcția de Comandant de Batalion Gărzi Patriotice pe platforma petrolieră Moinești. Apreciindu-se eforturile și rezultatele obținute în instruirea luptătorilor din gărzile patriotice, Vasile Gherasim a fost avansat succesiv la gradele de maior, locotenent-colonel și colonel.

Asociația Națională a Veteranilor de Război din Ministerul de Interne și Administrație, apreciindu-i meritele din anii de război, l-a propus Președinției României și a obținut avansarea la gradul de general de brigadă în retragere. Veteranul Vasile Gherasim a fost decorat cu medaliile

„Bărbăție și Credință”, „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945” și multe alte medalii și ordine militare și civile, românești și străine.

Generalul de brigadă în retragere Vasile Gherasim este membru al Asociației Naționale „Cultul Eroilor”, Filiala Bacău, sprijinind activ și permanent acțiunile pentru cinstirea memoriei eroilor din municipiul Moinești și județul Bacău.

Vasile Gherasim a fost căsătorit, soția decedându-i în anul 1999. Împreună au dat țării un fiu și o fiică: Vasile Gherasim, profesor universitar în București, și Silvia Gherasim, farmacistă în municipiul Moinești, județul Bacău.

Din dragoste pentru părinți, profesorul Vasile Gherasim a sprijinit financiar restaurarea bisericii din Lucăcești și construirea monumentului eroilor din curtea bisericii din Lucăcești. Deasemenea, profesorul Vasile Gherasim sprijină financiar acțiunile Asociației Naționale „Cultul Eroilor”.

În anul 2005 a sponsorizat editarea albumului „Monumentele Eroilor”, lansat la Sala Bizantină a Cercului Militar Național București, în luna octombrie 2005. Albumul a fost difuzat gratuit tuturor filialelor Asociației Naționale „Cultul Eroilor”.

În anul 2006 profesorul Vasile Gherasim a realizat o lucrare memorialistică dedicată eroilor patriei și a sprijinit editarea lucrării monografice „Veterani în slujba patriei, volumul 2”.

Colonel Nicolae IANCU

S-a născut la data de 15 iulie 1920 în localitatea Tărculești, comuna Gornet-Cricov, județul Prahova. Părinții săi, Dumitru și Maria, oameni harnici, au avut trei copii: Ioana (casnică), Nicolae (economist, pensionar) și Traian (muncitor la Combinatul Petrochimic Brazi, decedat). A participat la război împreună cu Regimentul Pionieri Asalt Otopeni, fiind rănit la Dalnic și la Turda.

Nicolae, cel de al doilea copil, a absolvit Liceul „Spiru Haret” din Ploiești, în anul 1939.

Situația critică politico-militară din Europa anilor 1939-1940 a determinat guvernul României să grăbească măsurile de pregătire a populației pentru apărarea granițelor țării. În acele momente adolescentul Nicolae Iancu a fost recrutat la Școala Militară Ofițeri în Rezervă Geniu-Aero București. Din luna iunie 1941 a participat la război, cu gradul de elev plutonier, îndeplinind funcția de comandant de detașament de transmisiuni într-o unitate de aviație. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei (22 iunie – 26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (1 august – 16 octombrie 1941) și la luptele de la Cotul Donului (15 august 1942 – 3 februarie 1943). Despre luptele crâncene desfășurate la Cotul Donului Nicolae Iancu își amintește, cu emoție, următorul episod: *„În ziua de 22 decembrie 1942 mă aflam pe aerodromul din localitatea Tacinskaia, arondat unităților de aviație din armata română. În această zi s-a anunțat că trupele sovietice au realizat a doua încercuire a trupelor române și germane de la Cotul Donului. Ca urmare s-a primit ordin, de la Comandamentul Aviației, de evacuare a zonei în care ne aflam și s-a ordonat deplasarea în direcția sud-vest, la Rostov pe Don. În seara de 22 decembrie căpitanul Dumitru Popescu, Comandantul Centrului de Transmisiuni de pe lângă Comandamentul Aviației, a organizat o grupă de ostași, condusă de un ofițer, care să se deplaseze la un depozit de carburanți și materiale pentru aviație, în scopul ridicării instalațiilor de transmisiuni și evacuarea*

personalului militar care asigura legătura cu comandamentul, situat la circa 10 km în direcția est. În timpul deplasării, la circa 6 km, ostașii noștri au fost atacați de către inamic, fiind omorâți ofițerul și 6 ostași, alți doi dintre ostași fiind răniți ușor. Cei doi ostași sănătoși, împreună cu cei 2 răniți, s-au refugiat pe calea ferată aflată în apropiere, înapoindu-se la unitate pe la ora 2:00, unde au raportat despre cele întâmplate. Față de situația creată, comandantul aviației a ordonat imbarcarea și pregătirea pentru evacuarea de la Tacinskaia, informând și pe comandantul unităților germane. În zorii zilei de 23 decembrie coloanele de mașini, având în spate, pentru susținere, artileria antiaeriană, au început retragerea spre Rostov. De asemenea, avioanele au decolat și s-au îndreptat spre Rostov. Depozitele de materiale din zonă au fost incendiate. După două zile de deplasare am ajuns în garnizoana Rostov.

Sărbătorile de iarnă le-am petrecut prin rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu pentru că am scăpat cu viață. După sărbători, ca urmare a unei contra-ofensive germano-române, inamicul a fost alungat din localitatea Tacinskaia. Căpitanul Dumitru Popescu s-a deplasat cu un avion ușor la locul unde căzuseră ofițerul și cei 6 ostași transmisioniști, aducându-i la Rostov, unde au fost înhumați într-un cimitir din oraș.”

În luna februarie 1943 Nicolae Iancu a fost avansat la gradul de sublocotenent și a participat la îndeplinirea misiunilor de luptă pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova. La 15 martie 1945 a fost desconcentrat și trecut în rezervă, cu gradul de locotenent. Refuzând să se activeze, în vara anului 1945 s-a înscris la Academia Comercială și, după absolvire, s-a angajat la Banca Națională, Sucursala Târgoviște, județul Dâmbovița. Periodic a executat concentrări, fiind avansat, în rezervă, până la gradul de locotenent-colonel. În perioada 1970-1984 a fost comandant al Formației de Gărzi Patriotice de la Sucursala Băncii Naționale Târgoviște, în acea perioadă fiind directorul acelei instituții.

Prin Ordinul nr. 35, din 7 aprilie 2000, Nicolae Iancu a fost avansat colonel în rezervă. Este decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a (în 1941), medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945” și ordinul „Muncii”, clasa a III-a.

Este căsătorit cu Aurelia Silion, din Iași (profesor, pensionară). Au avut un fiu, Cezar Iancu, de profesie inginer electronist (decedat), care le-a lăsat o nepoată, Bogdana (economist, căsătorită cu Bogdan Papagiu).

Colonel Constantin RARINCA

Constantin Rarinca s-a născut la data de 5 martie 1890 în localitatea Umbrărești, județul Tecuci (azi Galați). A absolvit liceul în Tecuci, cu bacalaureat în anul 1910. După absolvirea liceului, îndrumat de diriginte, s-a înscris la Școala Militară Ofițeri Activi Infanterie din București, pe care a absolvit-o în anul 1913. În anul 1914 a absolvit Școala de Trageri a Infanteriei, cu calificativul bine. Dorința de perfecționare l-a determinat să urmeze Școala de Aplicație a Infanteriei, în anul 1921, și un curs de perfecționare în arma infanterie, în anul 1934.

Tânărul ofițer și-a început cariera militară în anul 1913, în Regimentul 24 Infanterie Tecuci, fiind încadrat comandant de pluton instrucție. În foaia calificativă din anul 1913 se inserau următoarele aprecieri: *„Sublocotenentul Constantin Rarinca este sănătos, inteligent și rezistent la eforturi fizice îndelungate. S-a evidențiat în Campania din Bulgaria (23 iunie – 25 august 1913), conducându-și bine plutonul”*. Notarea a fost făcută comandantul unității, colonelul Ion Ștefănescu. În anul 1914 colonelul Soltîș nota: *„Ofițerul și-a dat osteneala pentru buna instruire a recruților, dovedind inițiativă, înalt spirit de disciplină și mult bun simț în relațiile cu inferiorii și superiorii”*. În anii 1915-1916 foile calificative scot în evidență evoluția foarte bună a tânărului: *„ofițerul este inteligent, cu preocupări majore pentru îmbunătățirea cunoștințelor generale și profesionale. Trage foarte bine cu pistolul. Este prevăzător, perseverent, energic, are un dezvoltat simț al datoriei. A obținut rezultate foarte bune în instruirea subordonaților”*. Astfel îl notau colonelul Târnoveanu (Regimentul 24 Infanterie) și generalul Artur Văitoianu (Brigada 11 Infanterie).

Mobilizat, la 15 august 1916, locotenentul Constantin Rarinca (fusesse avansat în grad la 1 iulie 1916) a comandat Compania 1-a din Regimentul 24 Infanterie Tecuci, unitate subordonată Grupului Buzău (împreună cu Regimentul 11 Infanterie Galați și Regimentului 12 Infanterie Bârlad) și Diviziei 6 Infanterie Focșani. Ostașii Diviziei 6 Infanterie, alături de care luptau și tecucenii, au pătruns cu entuziasm în Transilvania, reușind să înainteze în spațiul transilvan de la curbura Carpaților până la sfârșitul lunii septembrie. Datorită suplimentării efectivelor inamice în Transilvania, dar și a unor greșeli săvârșite de către conducerea armatei române, unitățile

românești au fost nevoite să se retragă din zona eliberată. Divizia 6 Infanterie și-a retras efectivele pe la Bran, Rucăr, Câmpulung-Muscel. În luptele desfășurate pentru apărarea satului argeșean Bârsești, locotenentul Constantin Rarinca a fost luat prizonier de război, la 13 noiembrie 1916.

Ofițerul s-a înapoiat din captivitate în ziua de 3 iunie 1918, fiind avansat căpitan, cu vechimea din 1 septembrie 1917. În foile calificative din anii 1918-1919 comandantul Regimentului 24 Infanterie îl caracteriza: *„Ofițerul a comandat bine Compania a 2-a, fiind iubit de subalterni și stimat de cadrele militare”*. În anul 1920, *„căpitanul Rarinca a fost numit comandant al Batalionului 2, pe care l-a instruit foarte bine”*.

În anii 1921-1922 ofițerul a absolvit cu succes Școala de Trageri a Corpului 3 Armată și Cursul de Informare din Școala de Aplicație a Infanteriei. În anul 1923 a fost avansat la gradul de maior și promovat ajutor al șefului Biroului Operații din Divizia 10 Infanterie Focșani. De la 3 ianuarie 1924 a condus Biroul 1 Mobilizare, al cărui titular era detașat la un curs, și de la 1 aprilie 1924 a condus Biroul Adjutanturii. Foile calificative din anii 1923-1924, întocmite de colonelul Stănescu, șeful de stat major al Diviziei 6 Infanterie, consemnau: *„ofițerul este muncitor și priceput, constituind un exemplu pentru camarazii săi”*.

La începutul anului 1925 maiorul Rarinca a fost numit șeful Serviciului Mobilizare, în Regimentul 10 Infanterie Focșani, fiind apreciat ca un ofițer de excepție în unitate. În anul 1926 a fost numit la comanda Batalionului 1 Instrucție și, prin cumul, a condus și Biroul Mobilizare, funcții îndeplinite și în anul 1927, când a condus în calitate de arbitru aplicația anuală a regimentului. Comandantul unității, colonelul Văleanu, l-a notat foarte bine pentru munca desfășurată.

În octombrie 1927 maiorul Rarinca a fost mutat, la cerere, în funcția de șef al Biroului Mobilizare din Regimentul 38 Infanterie Brăila, pe care l-a condus foarte bine. În octombrie 1928 a fost promovat șef al Biroului Mobilizare din Brigada 10 Infanterie Brăila. Comandantul Brigăzii 10 Infanterie, generalul Mălinescu, îl caracteriza în 1929: *„ofițerul nu are nevoie de supraveghere pentru îndeplinirea atribuțiilor funcționale”*. Și în anii 1930-1931 ofițerul a întrunit frumoase aprecieri, după cum îl nota generalul Mălinescu: *„Maiorul Rarinca este manierat, modest, perseverent și consecvent în muncă. A condus foarte bine și Biroul Adjutantură al brigăzii”*.

La 1 octombrie 1932 maiorul Rarinca a fost numit șef al Biroului Mobilizare la Regimentul 38 Infanterie Brăila, iar după avansarea la gradul de locotenent-colonel, la 15 aprilie 1933, a fost numit la comanda Batalionului de Instrucție și la Școala Instructorilor. Timp de doi ani a muncit cu dăruire, constituind un exemplu pentru camarazii săi.

În perioada anilor 1936-1937 locotentul-colonel Constantin Rarinca a îndeplinit funcția de ajutor al comandantului de unitate pentru administrație, fiind notat foarte bine, în foaia calificativă, de către colonelul Tudosie, comandantul Regimentului 38 Infanterie Brăila: „... *ofițer de mare valoare și de nădejde cu frumoase însușiri morale. Este un foarte bun exemplu pentru tot personalul unității*”.

La propunerea comandantului Corpului 3 Armată, locotenentul-colonel Rarinca a fost numit și a condus foarte bine, în anii 1938-1939, Cercul de Recrutare Brăila, fiind regretat de către cadre pentru mutarea sa, în anul 1940, la comanda Regimentului 4 Grăniceri Ineu.

Comandantul Corpului 7 Armată Timișoara, generalul Leventi îl nota în anii 1940-1941: „*Colonelul Constantin Rarinca (fusese avansat la 25 octombrie 1939) este un excelent comandant de regiment. A condus Regimentul 4 Grăniceri cu toată priceperea. Și-a îndeplinit atribuțiunile de serviciu cu multă fermitate, dragoste și convingere*”. În foaia calificativă din 7 octombrie 1942 generalul Leventi îl aprecia: „*Colonelul Rarinca este cel mai bun ofițer comandant din Corpul 7 Armată*”.

Dorind să se apropie de familie, colonelul Constantin Rarinca a fost mutat, la cerere, în Brăila, în funcția de comandant militar la Societatea Tramvaie - Iluminat și, ulterior, la Întreprinderile Comunale din Brăila, subordonându-se Corpului 2 Teritorial.

S-a căsătorit în anul 1921 cu Aurelia Rădulescu, din Brăila, și împreună au avut trei copii: Viorel, Corneliu și Rodica. Rodica s-a căsătorit cu Virgil-Nicolae Popa și au un fiu, Sorin-Emil Popa, medic chirurg.

Colonelul Constantin Rarinca a fost decorat cu medaliile „Avântul Țării” (1913), „Victoria” (1921) și „Crucea Comemorativă a războiului. 1916-1919” și cu ordinele: „Steaua României”, în grad de cavaler (1920) și „Coroana României” (1924).

A.M.R. - Direcția Cadre și Învățământ/1974, Curent 13.440.

Colonel Dumitru RĂDULESCU

Tatăl colonelului Dumitru Rădulescu, Nicolae Rădulescu, s-a născut la 4 februarie 1855 în comuna Dițești, plasa Filipești, județul Prahova (a fost al doilea între cei cinci copii ai familiei, trei băieți și două fete). În anul 1859 familia lui Nicolae Rădulescu s-au mutat în Ploiești, pe strada Câmpinei, ocupându-se cu comercializarea băuturilor alcoolice. În 1871, după absolvirea școlii primare, Nicolae a fost recomandat de tatăl său pictorului G. Pompilian, care în acel an restaura biserica „Sfântul Vasile” din Ploiești. Supus unei probe artistice, Nicolae Rădulescu a fost acceptat ucenic în meșteșugul zugrăvelii. În anul 1872, după ce l-a instruit aproape doi ani, pictorul Pompilian l-a înscris pe elevul său la Școala de Belle Artes din București, încredințându-l marelui pictor Theodor Aman. Nicolae Rădulescu a absolvit facultatea la vârsta de 22 de ani, în anul 1877, atunci când România își proclama independența națională. Devenind profesor, Nicolae Rădulescu s-a prezentat la catedră în orașul Craiova, la sugestia profesorului și mentorului său, Theodor Aman.

A predat la Școala Comercială din Craiova (din 1877), Liceul Externat de Fete (din 1879), Școala Fiilor de Militari (din 1891, când a devenit liceu militar) și Liceul „Carol I” (din 1892), unde și-a desfășurat activitatea didactică până la pensionare. S-a căsătorit cu craioveanca Ecaterina și a avut doi copii: Aurelia (născută în 1883, căsătorită cu profesorul și senatorul Aurelian Moșoiu, stabilită în Ploiești) și Dumitru (născut la 11 octombrie 1882). Ecaterina a murit în anul 1889 și profesorul s-a recăsătorit, în 1891, cu Maria Grigorescu, institutoare la Craiova, și împreună au mai avut doi copii: Elisabeta-Elisa (născută în 1893, căsătorită cu generalul Grigore Georgescu, fost ministru, mort în închisoarea de la Aiud) și Constantin-Mircea (născut în 1897).

Profesorul Nicolae Rădulescu a desfășurat o intensă activitate cultural-artistică, devenind, în anul 1887, membru al Societății „Revista Literară”. A prezentat tablouri la mai multe expoziții de pictură, împreună cu Theodor Aman și Nicolae Grigorescu. În anul 1889 a participat la Expoziția Universală de la Paris, care inaugura și celebrul turn Eiffel. A expus lucrări la Craiova, în anii 1903, 1904-1906, 1909 (împreună cu fiul său, Dumitru Rădulescu), 1911 și 1914. A murit la 10 iunie 1916, lovit de un cancer necruțător.

Nicolae Rădulescu a sesizat din timp că Dumitru are chemare pentru meseria armelor, fapt pentru care l-a înscris în liceul Militar din Craiova, pe care l-a absolvit în anul 1902. La 20 iulie 1902 Dumitru Rădulescu a fost admis la Școala Militară de Ofițeri Activi Infanterie și Cavalerie din București, pe care a absolvit-o, cu rezultate bune, la 1 iulie 1904, fiind avansat la gradul de sublocotenent și repartizat în Regimentul 26 Infanterie „Rovine” Craiova, în funcția de comandant de pluton. După un an de muncă la plutonul de recruți a urmat cursurile Școlii de Fortificații din Huși, fiind bine apreciat de către șeful școlii. Înapoiat la unitate s-a înscris cu multă hotărâre în programul de instruire a recruților.

Cu aprobarea comandantului unității s-a înscris la Școala de Belle Arte din Craiova, impresionându-și profesorii prin talentul său la desen, grafică și pictură. În aprecierile de serviciu din anii 1904-1908, se rețin: *„Ofițerul este sănătos, inteligent și cu bună judecată, disciplinat și ordonat, plin de inițiativă, călărește și trage bine. Se ocupă cu multă atenție și grijă de viața soldaților. În afara serviciului se ocupă de desen, grafică și pictură”*. Aprecierile au fost semnate de coloneii Șendrea și Gălușcă.

În anul 1909 ofițerul (fusesse avansat locotenent în 1908) a îndeplinit bine funcția de adjutant al Regimentului 26 Infanterie și lucrător la Biroul Mobilizare. Fiind conștiincios și perseverent *„ofițerul și-a îndeplinit foarte bine atribuțiunile funcționale, de aprovizionare a unității cu bunuri materiale, în anii 1910-1911”*, aprecia colonelul Demetriad, comandantul Regimentului 26 Infanterie „Rovine”.

Talentul și preocupările sale pentru desen, grafică și pictură i-au determinat pe șefii ierarhici să-l promoveze, la 15 martie 1912, în funcția de atașat la Serviciul Geografic al Armatei din București. Timp de doi ani ofițerul a contribuit la realizarea hărților topografice, care s-au dovedit utile în momentul înscrierii României în războiul de eliberare națională și întregire statală (1916-1919), fiind notat bine pentru realizarea lucrărilor. În baza raportului personal, la data de 1 octombrie 1913 locotenentul Dumitru Rădulescu a fost mutat mai aproape de familie, la Regimentul 2 Infanterie Vâlcea. Comandantul unității, colonelul Ion Mihăilescu, îl nota în anul 1914: *„Ofițerul a îndeplinit cu mult zel atribuțiunile funcționale, instruiind foarte bine trupa. A fost avansat la gradul de căpitan.”*.

Mobilizat la 15 august 1916, căpitanul Dumitru Rădulescu a comandat o companie din Regimentul 42 Infanterie Drăgășani (dublura

Regimentului 2 Infanterie) în luptele duse în toamna anului 1916 pe Valea Oltului și în Transilvania, remarcându-se pe muntele Negru, la Șelimbăr și pe muntele Băiașu, după cum apreciau comandantul Regimentului 42 Infanterie, colonelul Apostol Dumitrescu, și comandantul Diviziei 23 Infanterie, colonelul Traian Moșoiu. În bătălia de la Mărăști (9 – 21 iulie 1917) a comandat Batalionul 2 din regiment, remarcându-se în crâncenele lupte desfășurate pe Dealul Muncelul, așa cum aprecia generalul Broșteanu din Divizia 11 Infanterie. Avansat la gradul de maior, la 1 aprilie 1917, ofițerul și-a continuat activitatea în aceeași unitate până la 25 iulie 1918, când a fost atașat la Serviciul Geografic al Armatei, unde a contribuit la realizarea noilor hărți topografice. La data de 1 decembrie 1918 a fost mutat în funcția de șef Serviciu Geografic la Divizia 1 Vânători (Infanterie) Chișinău. Apreciindu-i-se eforturile depuse pentru rezolvarea atribuțiunilor funcționale a fost avansat la gradul de locotenent-colonel și numit șeful Secției Topografice din Comandamentul Trupelor Transilvania și șeful Societății Mormintelor Eroilor din Sibiu (la data de 1 aprilie 1919). Pentru modul în care și-a desfășurat activitatea profesională, generalii Dumitrescu și Mărdărescu îl notau cu calificativul foarte bine.

În perioada 1920-1926 locotenent-colonel Dumitru Rădulescu a lucrat la Comandamentul Corpului 7 Armată Sibiu, unde a condus, succesiv, Secția Topografică, Societatea Mormintelor Eroilor și Biroul Pensilor, *„obținând rezultate bune și comportându-se demn față de superiori și inferiori”*, cum apreciau generalii Mironescu și Mărdărescu. Dorind să-și perfecționeze deprinderile la comandă de unitate a fost mutat la comanda Batalionului 3 din Regimentul 3 Infanterie „Olt” Slatina, pe care l-a comandat foarte bine în aplicația de pe Valea Oltului (1927), cum aprecia comandantul Brigăzii 11 Infanterie, generalul Oprescu. În anul 1928 locotenent-colonel Dumitru Rădulescu a comandat Batalionul 3 Infanterie, mutat la Balș. *„A aranjat foarte bine cazarma, care fusese lăsată „la pământ”. A realizat și manutanță în cazarmă. A condus foarte bine aplicațiile în teren”*, aprecia generalul Constantin Dumitrescu.

Avansat colonel, la data de 1 octombrie 1928, Dumitru Rădulescu a fost promovat în funcția de comandant al Regimentului 95 Infanterie Turnu Severin, *„... comandându-l cu multă autoritate și tact. La călătoria de comandament a brigăzii a executat lucrări foarte bune”*, aprecia generalul Dumitru Popescu, comandantul Brigăzii 11 Infanterie.

Sperând într-o îmbunătățire a sănătății soției, colonelul Dumitru Rădulescu a solicitat mutarea în garnizoana Sibiu unde erau specialiști în domeniul sănătății. Dând curs raportului său, ofițerul a fost mutat, în anul 1932, la comanda Regimentului 96 Infanterie din orașul Sibiu. Deprimarea sufletească determinată de accentuarea bolii soției, precum și insuficientul aport adus de Adjutantul Regimentului în conducerea unității, au determinat șefii direcți să-l înlocuiască din funcția de comandant al unității, la sfârșitul anului 1932.

Colonelul Dumitru Rădulescu a fost mutat, la data de 1 octombrie 1932, la comanda Pieței din orașul Pitești. Decesul soției sale, la data de 15 aprilie 1933, l-a decepționat profund. Totuși comandantul Garnizoanei Militare Pitești l-a apreciat, în anul 1933, cu calificativul bine și i-a aprobat raportul de mutare, la 1 octombrie 1934, la comanda Cercului de Recrutare Ciuc. Timp de trei ani ofițerul și-a îndeplinit bine atribuțiunile funcționale la Cercul de Recrutare din Miercurea Ciuc. Aprecierile au fost semnate de coloneii Herescu și Bucescu, inspectori pentru Cercurile de Recrutare, și de generalul Iacob, comandantul Corpului 5 Teritorial Prahova.

Colonelul Dumitru Rădulescu a fost un bun militar de carieră. Depresiile suferite ca urmare a îmbolnăvirii și apoi a pierderii soției l-au împiedecat să fie avansat la gradul de general.

În cursul carierei militare, a fost decorat cu medalia jubiliară „Carol I” (1906), medalia „Avântul Țării” (1913), Ordinul „Coroana României”, în grad de ofițer (1918), Ordinul „Steaua României”, în grad de ofițer (1929), „Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu” (1929). A avut un fiu, Mihai Rădulescu, care a fost stomatolog militar și civil.

Datele biografice au fost culese din Arhivele Militare Române din Pitești și au fost întregite cu ajutorul strănepotului său, profesorul Cantemir Moșoiu, un talentat profesor de desen, grafician și pictor.

A.M.R. - Memorii Bătrâni, Dosar 19.

Locotenent-colonel Ion DOBRESCU

S-a născut la data de 15 decembrie 1915 în orașul Ploiești, fiind al șaptelea copil între cei opt ai familiei Petre și Ana Dobrescu: Valerica, Maria, Mihai, Vasile, Alexandru, Paula, Ion și Manole. Tatăl a decedat în anul 1920. Mama sa, o persoană energică, ambițioasă și autoritară, și-a crescut copiii în spiritul muncii. Trei dintre băieți au absolvit școli superioare, unul școala de meserii (strungar) și altul a devenit specialist în comerț. Una dintre fete a absolvit pensionul, iar celelalte două școala primară, afirmându-se ca bune gospodine.

Ion Dobrescu a absolvit 5 clase primare, 3 clase elementare de comerț și 4 clase la Școala Superioară de Comerț și Contabilitate. La încheierea studiilor, în anul 1934, cunoscând bine limbile franceză și germană, a lucrat timp de trei luni la un birou de schimb valutar, în orașul Sinaia. Din luna octombrie 1934 și până în luna octombrie 1936 Ion Dobrescu a lucrat la magazinul mamei sale, ca vânzător și contabil.

La data de 1 noiembrie 1936 Ion Dobrescu a fost încorporat la Regimentul 7 Infanterie Prahova și, după câteva zile, a fost repartizat la Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie din Ploiești, pe care a absolvit-o cu gradul de plutonier în rezervă.

După trecerea în rezervă a lucrat, în calitate de funcționar, la Primăria orașului Ploiești, până la 30 iulie 1939. Concentrat, la 21 august 1939, în cadrul Regimentului 7 Infanterie Prahova, Ion Dobrescu a fost mobilizat pentru participarea la război începând cu data de 22 iunie 1941.

Ajuns la respectabila vârstă de 90 de ani își amintește cu emoție ordinul dat de generalul Ion Antonescu: „*Ostași: Vă ordon, TRECEȚI PRUTUL!*”. A participat la eliberarea Basarabiei (26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (1 august – 16 octombrie 1941) și la luptele de la Cotul Donului, căzând prizonier la data de 22 decembrie 1942. A fost dus în captivitate în lagărul de la Riazan, situat pe râul Oka.

Formarea Diviziei de Voluntari „Tudor Vladimirescu” la data de 2 octombrie 1943, pe teritoriul Uniunii Sovietice, din prizonieri de război români, l-a determinat și pe Ion Dobrescu să se înscrie în această mare unitate, dorind să scape din captivitate. A urmat Școala de Ofițeri în Rezervă din orașul Riazan, la absolvire fiind avansat la gradul de sublocotenent și numit la comanda unui pluton din Regimentul 2 Infanterie.

Întors în țară la 24 august 1944, sublocotenentul Ion Dobrescu a participat la luptele pentru despresurarea orașelor Ploiești, Sfântu Gheorghe și Oradea. Pe teritoriul Ungariei a participat la eliberarea orașului Debrețin, la forțarea Tisei și a creștelor din munții Matra. După trecerea în Cehoslovacia a fost grav rănit, la mâna stângă și la piciorul drept, la Tisovec, fiind internat în spitalele din Debrețin, Oradea, Brașov și Sinaia.

Avansat la gradul de locotenent Ion Dobrescu a refuzat să se activeze și a trecut în rezervă, la 16 noiembrie 1945, după 7 ani trăiți în concentrare și război și după 85 de luni de captivitate.

Pentru comportarea demnă și curajoasă în război a fost decorat cu ordinele „Coroana României”, în gradul de cavaler, cu virtute militară și frunze de stejar, „Crucea Serviciul Credincios”, cu spade, și „Meritul Militar”, dar și cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist”, „20 de ani de la încheierea celui de al doilea război mondial” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

După efectuarea unor convocări a fost avansat până la gradul de locotenent-colonel. În perioada 1 decembrie 1945 - 2 februarie 1947 a fost comisar șef la Circa de Poliție nr. 13 Ferentari, din București. Dându-și demisia din poliție a lucrat, până în anul 1951, în funcția de șef serviciu la Cooperativa „Prietenul Plugarului”, din Ploiești. De aici s-a transferat la Întreprinderea Comunală Raională Văleni de Munte, muncind, până în 1960, în funcția de contabil șef. Din 1960 și până la sfârșitul anului 1975 a fost contabil șef la Autobaza 6 Călători din Ploiești, când s-a pensionat.

Ion Dobrescu s-a căsătorit, în anul 1949, cu Ortansa Constantinescu, care a fost soră medicală în Spitalul Militar Sinaia, Secția Ofițeri, și în Spitalul de la Tiraspol, fiind decorată cu ordinul „Meritul Sanitar”. Familia Dobrescu a avut două fiice: Elena (căsătorită, lucrează în diplomatie) și Petruța (căsătorită, maistru țesător la Fabrica de Mătase din Văleni de Munte).

Căpitan-comandor Mircea BĂDULESCU

Mircea Bădulescu s-a născut la data de 1 noiembrie 1917, în orașul Buzău, fiind al treilea copil în familia lui Teodor (croitor) și a Sofiei (casnică). A avut trei frați: Virgil, Alexandru și Maria. Mama a decedat în 1927, iar Virgil în 1936.

Mircea a absolvit Școala Primară nr. 2 și Liceul „B.P. Hașdeu” din Buzău. În august 1939 a fost admis la Școala Militară de Ofițeri Aviație din București, începând programul de aclimatizare, în luna septembrie 1939, cu multe ore de instrucție de front, alarme și un dens program gospodăresc.

În octombrie 1939 Mircea Bădulescu a efectuat primul zbor, pe avionul Fleet F.10G nr. 88. La sfârșitul lunii octombrie, elevii anului I au fost mutați de la Otopeni, la Cotroceni. La 3 decembrie 1939 elevii au depus jurământul militar, în prezența șefilor din școală, precum și a ministrului Aerului și Marinei, generalul adjutant Paul Teodorescu. La absolvirea școlii, în anul 1941, Mircea Bădulescu s-a clasat al 57-lea din cei 113 elevi. Festivitățile de absolvire a școlii și ridicare în gradul de sublocotenent s-au desfășurat în ziua de 10 mai 1941. Au urmat șase luni de instrucție de specialitate la Centrul de Perfecționare a Pilotajului de la Ghimbav. Brevetați piloți de război, ofițerii s-au înapoiat la Cotroceni, fiind repartizați la unitățile de pe teritoriu.

Mircea Bădulescu și-a început cariera militară la Flotila 3 Informații Buzău, împreună cu colegii săi, Constantin Dragomir și Dumitru Pasăre. Sublocotenentul Bădulescu a desfășurat primul zbor pe aerodromul din Buzău, la data de 17 aprilie 1942, pe avionul I.A.R.-37, cu care a făcut campania militară de la Cotul Donului. La 31 decembrie 1942 s-a înapoiat în zona interioară. Căpitanul comandor Dumitru Săndulescu, comandantul Grupului de Bombardament Ușor, îl nota astfel: *„A suportat cu ușurință greutățile campaniei în Cotul Donului. Este un bun pilot pe avionul I.A.R.-37 cu care a executat misiuni de bombardament la inamic, în sprijinul Armatei a 3-a Române, cu bune rezultate.”*

La data de 26 martie 1943 sublocotenentul Bădulescu a fost încadrat la Grupul 3 Bombardament în Picaș Stuka, din cadrul Flotei 3 Bombardament Craiova. Ulterior a participat la instruirea pe avionul

german Junkers Ju.87, la școala de pe aerodromul Nikolaev, având instructori germani. Încadrat în Grupul 3 Picaj Stuka a participat la luptele din Kuban și din Crimeea, în perioada iulie 1943 - aprilie 1944. Pe frontul din Kuban a fost grav rănit la sold, însă, după refacere, a revenit din nou pe front (august 1943). Prin Ordinul de zi nr. 90, din 24 septembrie 1943, a fost decorat, împreună cu alți camarazi, cu ordinul „Coroana României” cu spade, clasa a V-a și panglică de virtute militară. Mircea Bădulescu a executat câte 3-4 misiuni pe zi. A fost avansat locotenent, împreună cu Dumitru Pasăre, Ovidiu Cercel și Constantin Dragomir. Pe data de 16 aprilie 1944 ofițerul a fost decorat cu „Crucea de Fier”, clasa I-a, împreună cu alți camarazi.

După aducerea din Germania a 25 avioane Ju.87, locotenentul Mircea Bădulescu a executat, în perioada 26 mai – 23 august 1944, misiuni de zbor în zonele Sculeni, Popricani, Românești, Klinoje, Tiraspol, Huși, Negrești și Vaslui. La data de 23 august Grupul 3 Picaj Stuka se afla pe aerodromul Ivești, lângă Tecuci. Presați de ofensiva sovietică, Grupul 3 Picaj Stuka s-a deplasat pe aerodromul Cioara Doicești. În dimineața zilei de 24 august, printr-un act de mare curaj, sub amenințarea forțelor germane, toate avioanele Junkers Ju.87 au decolat și apoi au aterizat pe aerodromul Boteni (Argeș). De aici, în aceeași zi, s-au deplasat pe aerodromul Petrești și, ulterior, pe aerodromul de bază din Craiova. Avionul Ju.87 nr. 18, pilotat de locotenentul Mircea Bădulescu a fost „surprins” nealimentat, situație ce a condus la aterizarea forțată, pe aerodromul Bădeanu-Urziceni, la circa 30 km sud de Buzău.

În ziua de 26 august Mircea Bădulescu a aterizat la marginea localității Gherăseni (Buzău), unde și-a vizitat logodnica, Paula Dumitrescu. A doua zi echipajul avionului s-a deplasat la Craiova, pe aerodromul Flotilei 3 Bombardament. Până la 30 august pe acest aerodrom au aterizat toate forțele Corpului 1 Aerian Român.

La data de 7 septembrie 1944 locotenentul Bădulescu s-a deplasat pe aerodromul Balomir. În zilele următoare, individual, dar și cu formația al cărei conducător fusese numit, a executat misiuni de bombardare a vehiculelor și gărilor în zona Luduș - Târgu Mureș - Cluj - Arad - Deta, oprind înaintarea inamicului spre Timișoara.

În luna octombrie 1944 a executat misiuni de bombardament, în picaj și atac la sol, în partea de nord a Transilvaniei. La 11 octombrie

grupul 6/3 Stuka s-a unit cu Grupul 8 Asalt, sub denumirea de Grupul 8 Mixt. Grupul avea în subordine Escadrila 41 Asalt și Escadrila 74 Picaj, comandată de locotenentul Mircea Bădulescu.

De la 14 noiembrie 1944 Escadrila 74 Picaj a fost dislocată pe aerodromul Turkeve din Ungaria. Trei zile mai târziu, Corpul 1 Aerian a primit ordin de la Armata a 5-a Aeriană sovietică să atace terenul de aviație Sereghelyes. Au fost trimise 6 avioane Ju.87, comandate de Mircea Bădulescu, care nota în Carnetul de Însemnări Zilnice: *„La ducere formația a fost atacată de către aviația sovietică în regiunea sud Szolnok. Cu toate că am făcut semnalul zilei și am tras rachete de semnalizare, avioanele de vânătoare sovietice și-au continuat atacul la mică înălțime, timp de cinci minute. Rezultatul: avionul nr. 28 și echipajul au fost nimicite (pilotul, adjutant Zizda, radiotelegrafistul și mitraliorul, sergent Constantin Petraru). Avionul nr. 17, lovit, a aterizat forțat la Bagy Nagy, având la bord echipajul rănit (pilotul, adjutant Nicolae Stan, radiotelegrafistul și mitraliorul, sergentul Bleandă). Ulterior, acesta a fost internat în spital. Avioanele nr. 2 și 14, lovite în lupta aeriană, au devenit indisponibile. Celelalte două avioane Ju.87 au scăpat, aterizând pe terenul Toszeg (8 km sud Szolnok). De reținut că maiorul sovietic Denisov a asistat la acest masacru, despre care Corpul 1 Aerian Român a raportat Armatei a 5-a, însă nu a primit nici un răspuns. Eu am pilotat avionul Ju.87 nr. 2, și cu Gh. Capdemai am văzut totul. Ne-au pedepsit pentru că am luptat excepțional în est.”*

La 18 decembrie aviatorii români s-au mutat de la Turkeve pe aerodromul Miskolc, pe axul central Miskolc - Lucenec - Zvolen - Olomuc - Praga. Cea mai grea și mai importantă misiune de război îndeplinită de Escadrila 74 Picaj, comandată de locotenentul Bădulescu, s-a desfășurat în ziua de 13 ianuarie 1945, când a fost bombardat podul de la Budapesta. Atunci au fost folosite avioanele Ju.87.

La data de 1 februarie 1945 Grupul 8 Asalt Picaj a fost mutat la Lucenec. Mircea Bădulescu a primit concediu de odihnă și s-a căsătorit, în ziua de 2 martie 1945, cu Polixenia (Paula) Dumitrescu.

Revenit pe front, în aprilie 1945, a îndeplinit 15 misiuni de război, fiind decorat cu ordinul „Virtutea Aeronautică” cu spade, a doua baretă la clasa cavaler și clasa ofițer. La 4 mai 1945 ofițerul a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul” cu spade, clasa a III-a, pentru eroismul dovedit pe

câmpul de luptă în executarea celor 230 de misiuni de bombardament în picaaj, toate încheiate cu rezultate excepționale.

Mircea Bădulescu s-a înapoiat pe aerodromul Turda și Escadrila 74 Bombardament Picaaj a fost subordonată Flotei 4 Bombardament Picaaj, la data de 15 iulie 1945. Ofițerul Bădulescu a primit comanda Escadrilei 27 Bombardament Picaaj.

A fost avansat la gradul de căpitan, la 23 ianuarie 1946 și la 1 iulie a fost numit comandant al Escadrilei 4 Picaaj, din Flotila 3 Mixtă Brașov.

La data de 29 iulie a fost decorat cu ordinul „Virtutea Aeronautică” cu spade, clasa comandor.

În anul 1948 a fost numit ajutor E.C.P. (ajutor comandant) și instructor de zbor la Școala de Pilotaj Ziliștea. În perioada 1949-1951 a fost membru de partid, fiind apoi exclus din cauza originii sociale a soției și a poziției antisovietice exprimate înainte și după 23 august 1944. În 1951 funcționa la Școala de Ofițeri Naviganți de la Focșani.

Îndepărtat din armată pe nedrept, la data de 2 ianuarie 1952, Mircea Bădulescu s-a angajat la Gospodăria Agricolă de Stat Răducești (Râmnicu Sărat), în specialitatea contabil, funcția de referent tehnic. La 20 septembrie 1955 a reușit să se mute la Trustul Regional Gostat Ploiești, în funcția de șef Birou Aprovizionare-Livrări-Transport (A.L.T.), unde a activat 12 ani.

Mircea Bădulescu a decedat, în urma unui tragic accident pe calea ferată, la data de 19 iunie 1967. La trecerea barierei Nucet, personalul Titu-Târgoviște a lovit mașina I.M.S. în care se mai aflau Paula Smeianu și Ovidiu Ilie. Mircea Bădulescu a fost înmormântat în Cimitirul Bolovani din Ploiești. Osemintele sale au fost transferate, de către fiul său, în Cimitirul Civil Ghencea din București, la alea principală, în stânga capelei.

Maior Ion GALIȚĂ

Ion Galiță s-a născut la 20 martie 1920 în localitatea Chetreni, comuna Stănuiești, județul Tutova (astăzi, județul Bacău). A fost primul născut din cei șase copii (3 băieți și 3 fete) ai lui Vasile și ai Ecaterinei Galiță. A absolvit 4 clase la Școala din Stănuiești și apoi a urmat cursurile prestigiosului Liceu „Roșca Codreanu” din Bârlad, pe care le-a absolvit, cu examen de bacalaureat, în anul 1941.

Chemat la satisfacerea stagiului militar în anul înscrierii României în războiul pentru reîntregire statală și națională, s-a înscris la Școala Militară de Ofițeri Artilerie, dislocată în orașul Pitești. La data de 1 iulie 1943 a terminat școala, clasându-se al 58-lea din cei 219 elevi. La absolvire a fost avansat la gradul de sublocotenent și numit șef Secție Artilerie din Regimentul 11 Artilerie Bacău. În continuare a urmat cursurile Școlii Speciale a Artileriei din Centrul de Instrucție „Mihai Bravu”. Înapoiat la unitate a fost încadrat comandant al Bateriei 5 Tragere și a fost trimis pe frontul în retragere de la Odessa, la 1 august 1943. Pe front a executat misiuni de apărare, până la data de 1 septembrie.

Revenit la Partea Sedentară a Regimentului 11 Artilerie și-a reluat pregătirea la Școala de Trageri a Artileriei. În ziua de 28 martie 1944 s-a deplasat cu celelalte efective din unitate în dispozitivul de luptă, în apărare, de la Pașcani Sud.

Întoarcerea armelor împotriva armatei germane, la 23 august 1944, l-a găsit pe Ion Galiță la comanda Bateriei 5, cu care a participat la dezarmarea trupelor germane și eliberarea părții de nord a Transilvaniei. A desfășurat misiuni în sprijinul infanteriei și cavaleriei pe traseul: Ghimeș Palanca - Reghin - Târgu Mureș - Careii Mari.

După eliberarea ultimei brazde de pământ răpită de horthyști din trupul țării, ostașii Regimentului 11 Artilerie, împreună cu ceilalți ostași români din Armata a 4-a română, au participat la eliberarea Ungariei (25 octombrie - 18 decembrie 1944). Regimentul 11 Artilerie a sprijinit, prin lovituri de artilerie și uneori prin acțiuni individuale, unitățile de infanterie și cavalerie, acționând pe direcția Tokay - Miskolc - Munții Heghialja.

Îndeplinindu-și misiunile pe teritoriul Ungariei, ostașii din Regimentul 11 Artilerie au trecut pe teritoriul Cehoslovaciei, unde au participat de luptele operațiunii militare Roznava, contribuind la eliberarea mai multor localități: Brezno, Banska-Bystrica, Austerlitz și Cador. Vestea

capitulării Germaniei i-a găsit în apropiere de Brno. Unitatea s-a înapoiat în țară la data de 1 iunie 1945.

La 1 iulie 1945 Ion Galiță a fost avansat la gradul de locotenent, continuând să lucreze în regiment până la data de 1 iunie 1946, când a fost disponibilizat și pus la dispoziția Cercului Teritorial Bacău

La 1 septembrie 1948 a fost trecut în rezervă, deși în acel an absolvise Facultatea de Drept, cu durata de 3 ani. În aceeași zi a fost concentrat, îndeplinind funcția de comandant de Baterie în Regimentul 11 Artilerie Bacău. A fost reîncadrat în rândul cadrelor militare active, la data de 10 februarie 1949, fiind numit în funcția de comisar special cu probleme de educație. A fost avansat căpitan, la data de 23 august 1949, și de la 1 iulie 1950 a fost încadrat comandant de baterie artilerie.

În luna mai 1950 căpitanul Galiță a fost numit șef al Biroului Cercetare din Comandamentul Artilerie la Corpul 19 Armată, iar în anul 1951 a absolvit „Cursul de interpretatori”, cu durata de 3 luni.

Avansat la gradul de maior, la data de 22 septembrie 1953, ofițerul a fost numit șef de stat major la Regimentul 242 Artilerie Grea. În anul 1955 a absolvit „Cursul de comandanți regimente”, îndeplinindu-și foarte bine atribuțiunile de serviciu. Totuși, în anul 1956, când a fost trecut în rezervă, i s-a făcut o mare nedreptate reproșându-i-se că a luptat în campania militară din est.

În activitatea militară a fost decorat cu mai multe distincții militare: ordinul „Coroana României”, clasa a V-a, ordinul „Steaua României”, clasa a V-a, cu spade și panglică de virtute militară cu frunze de stejar, medalia sovietică „Victoria” și medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”.

Maior Ion GRIGORE

Ion Grigore, fiul lui Marin și al Mariei, s-a născut la 18 octombrie 1921 în Colonești, județul Olt. A absolvit 7 clase la școala din localitate.

În luna februarie 1942 Ion Grigore a fost încorporat în Regimentul 31 Infanterie Calafat și în luna septembrie a fost avansat la gradul de fruntaș și trimis pe frontul de la Cotul Donului. Încercuit, în ziua 22 noiembrie 1942, regimentul a reușit să străpungă încercuirea, deplasându-se spre Marea de Azov. În ianuarie 1943 unitatea a fost încercuită a doua oară, la Marea de Azov, însă, cu sprijinul unor unități militare germane, a ieșit din încercuire și s-a retras, prin lupte, spre Moldova. În luna august 1944 caporalul Ion Grigore - fusese avansat în 1943 - a participat la dezarmarea trupelor germane în Oltenia și, la 1 septembrie 1944, a fost lăsat la vatră.

De la data de 1 septembrie 1945 Ion Grigore a frecventat cursurile Școlii Militare Subofițeri Jandarmi din București, pe care a absolvit-o în luna august 1946, cu gradul de sergent-major. Ion Grigore a fost repartizat în Școala Militară Ofițeri a Ministerului de Interne de la Radna-Lipova, în funcția de lucrător la Biroul Documente Secrete. În anul 1949 a fost avansat la gradul de plutonier și numit comandant de Pluton Aprovizionare și Pază în Centrul de Instrucție Alpin Muntele Mic. Din 1951 și până în 1952 a îndeplinit funcția de comandant pluton instrucție la Marghita. În anii 1952-1957, a fost numit în funcția de șef Depozit Armament Geniu Transmisiuni, subordonat Regimentului 2 Pază din Ploiești. În anul 1957 a fost avansat plutonier-major și numit la Batalionul Pază Ploiești, subordonat Brigăzii Ministerului de Interne din București. Avansat plutonier-adjutant, în anul 1968, a fost pensionat la data 27 octombrie 1978.

Asociația Veteranilor de Război a Ministerului de Interne l-a avansat pe Ion Grigore până la gradul de maior în rezervă.

A fost decorat cu Ordinul „Meritul Militar”, clasele a II-a și a III-a, și medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist”, „Meritul Cultural”, clasele a II-a și a III-a, și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Sublocotenent Emil FURDUI

Emil, fiul învățătorului pensionar Petre Furdui, s-a născut la data de 8 decembrie 1895 în satul Brănișteni (actual Miron Costin), județul Roman (acum județul Neamț). Furduieștii sunt vechi locuitori, fruntași ai acestui sat atestat documentar la data de 23 august 1455. Conform datelor prezentate în lucrarea „Documente din Istoria României, A Moldova, volumul II: 1449-1486”, pagina 74, domnitorul Petru Aron a întărit lui Tudor al lui Limbădulce satul Brănișteri, denumit ulterior Brănișteni, și, mult mai târziu, Miron Costin. Emil Furdui a absolvit Școala Normală „Vasile Lupu” din Iași, în anul 1914. După terminarea școlii normale a fost încorporat în Școala Militară Ofițeri Rezervă din Bacău, pe care a absolvit-o, cu gradul de sublocotenent, la data de 1 august 1915.

Pe data de 1 septembrie 1915 Emil Furdui a fost numit învățător la Școala din Iugani, funcționând până la 1 ianuarie 1916, când a fost transferat la școala din Cârliști, județul Roman. Pe data de 1 august 1916 a fost transferat la școala din Brănișteni dar nu a mai apucat să funcționeze ca învățător, fiindcă a fost mobilizat la Regimentul 67 Infanterie Bacău, și a participat la războiul pentru întregire statală și națională. Unitatea a fost subordonată Grupului Bicz, care a pătruns în Transilvania pe la Bicz, dând lupte crâncene și curajoase la Toplița. La fel de dure au fost luptele de la Zseleșet, la 12 octombrie 1916. Pe la ora 6:30, în toiul luptei, comandantul de companie a fost grav rănit. Sufletistul Emil Furdui s-a repezit să-și panseze camaradul rănit, gest care i-a fost fatal, fiind rănit mortal de un glonț. Un camarad al lui Emil Furdui i-a scris familiei despre comportarea sa:

„Domnule Furdui,

Am primit c. p. de la dv. și vă răspund că fiul dv. a murit ca un vrednic ostaș, în ziua de 12.10.1916 ora 6.30 în lupta de la Zseleșet. A fost înmormântat alături de locotenentul Ion Munteanu, comandantul companiei sale. I s-a făcut cruce și inscripție. Emil a fost copilul răsfățat al Batalionului nr. 2. Plin de curaj și îndrăzneală de admira, a făcut totdeauna recunoașteri grele. Moartea lui Emil a fost o mare pierdere pentru noi fiindcă îl iubeam ca pe un frate.

Cu salutări, sublocotenent M.B.”

Sublocotenent Ion LEFTER

S-a născut la data de 4 mai 1896 în satul Bogzești, județul Roman (actual Neamț). Tatăl său, Gheorghe Lefter, era unul dintre gospodarii harnici ai acestui sat. A avut băieți și fete, între ei distingându-se Nică.

Numirea lui Ion Stan în funcția de învățător la Școala din Bogzești, în toamna anului 1907, avea să-i schimbe destinul lui Nică. De la primele ore învățătorul a remarcat că elevul Ioan Lefter din clasa a 5-a era tare la Aritmetică și la Limba Română. De aceea învățătorul a socotit că Nică trebuie să meargă mai departe la școală și l-a lămurit pe moș Gheorghe să-l lase. Preparat de învățător Nică a fost admis în toamna anului 1909, cu bursă, la Școala Normală „Vasile Lupu” din Iași. La sfârșitul lunii iunie 1915 a absolvit școala normală, fiind calificat învățător. În același an a absolvit Școala Militară Ofițeri Infanterie și de la 1 ianuarie 1916 a funcționat învățător la Școala din Botești.

În luna august 1916 sublocotenentul Ion Lefter a fost mobilizat la Regimentul 15 Infanterie „Războieni” din Piatra Neamț, care se subordona ierarhic Grupului Bistricioara. A trecut munții pe la Prisăcani și a luptat în masivul Gurghiului, pe culmea Almașului și valea superioară a Mureșului. Regimentul 15 a contribuit la eliberarea orașelor Toplița și Miercurea Ciuc, unde a căzut eroic, în fruntea companiei sale, căpitanul-poet Nicolae Vulovici. După suplimentarea efectivelor germane din Transilvania Regimentul 15 Infanterie „Războieni” s-a retras pe valea Uzului, participând la lupte foarte grele pentru apărarea Oituzului și Uzului. Aici a fost lansată, de către generalul Eremia Grigorescu, deviza „Pe aici nu se trece”. Întrucât pe Valea Jiului se dădeau lupte și mai dure, Regimentul 15 Infanterie a fost transportat grabnic la Cărbunești-Gorj. Sublocotenentul Ioan Lefter a participat la trei atacuri. În ziua de 4 noiembrie 1916, înaintând sub focul nimitor al artileriei, a fost lovit mortal de o schijă. În învâlmășeala produsă nimeni nu s-a ocupat de înmormântarea corpului sfărțec și nu se știe dacă are un mormânt. Un camarad, rămas necunoscut, a cioplit tulpina unui stejar, pe care i-a săpat numele și data morții.

Moș Gheorghe Lefter nu s-a împăcat cu ideea pierderii fiului său Nică și tot așteptându-l timp de un an, a slăbit fizic și psihic, trecând la cele veșnice în anul 1917.

Sublocotenent Stela MARINESCU-ADAMS

S-a născut în anul 1915 în București. Tatăl său, Sterie Marinescu, a murit în luptele pentru întregirea statală și națională a României (1916-1919). Sterie Marinescu, împreună cu soția sa, Elena, au dat țării patru copii: Dumitru, inginer, Gheorghe, economist, Elena, profesoară, și Stela, profesoară.

Stela Marinescu a absolvit Facultatea de Fizică-Chimie în București. După absolvirea facultății a lucrat în calitate de profesor la liceele „Despina Doamna”, „Al. I. Cuza”, nr. 4 și nr. 6 din Ploiești. Profesor deosebit de apreciat pentru pregătirea profesională și conduita morală ireproșabilă, Elena Marinescu-Adams a contribuit la instruirea și educarea multor generații de elevi.

În anul 1941 profesoara Stela Marinescu-Adams a fost mobilizată la Comandamentul de Apărare Antiaeriană Zonal Prahova și trimisă să urmeze cursuri de specialitate la Centrul de Instrucție Apărare Pasivă al Zonei de Apărare Antiaeriană Prahova, obținând Adeverința nr. 5, cu calificativul „foarte bine”. Profesoara a fost asimilată în gradul de sublocotenent și a îndeplinit misiuni specifice de apărare pasivă în cadrul Comisiei Județene Prahova. În anii 1943-1944 a lucrat în cadrul Comisiei de Apărare Pasivă a orașului Ploiești, contribuind la prevenirea populației împotriva bombardamentelor aviației anglo-americane. A participat direct la instruirea populației civile pentru protecția împotriva gazelor toxice.

Stela Marinescu a fost căsătorită cu locotenentul-colonel Rosco Adams, destoinic ofițer de artilerie, participant, împreună cu camarazii din Regimentul 13 Artilerie Constanța, la luptele de dezarmare a trupelor germane în împrejurimile capitalei, în zilele de 26-28 august 1944 și la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Transilvaniei, a Ungariei și Cehoslovaciei. Au conviețuit în spiritul respectului reciproc, trecând la cele veșnice cu regretul că nu a putut să lase urmași.

Stela Marinescu-Adams este foarte mult regretată de către soț, nepoți și strănepoți, precum și de către foști elevi și prieteni.

Sublocotenent Aurelian MOȘOIU

Prezentând familia Moșoiu pot fi amintite legende locale ce vorbesc despre un bătrân cu numele Bran, care avea mai mulți fii, și a dăruit fiecăruia câte un sat. Astfel s-au format cele 15 așezări ale Branului pe drumul care lega Brașovul de prima capitală a țării românești, Câmpulung-Muscel. Trecătoarea Branului conține urme de locuire încă din paleolitic. Zona a căpătat importanță strategică în secolul al XIII-lea când cavalerii teutoni au înălțat Castelul Bran. În această zonă s-a dezvoltat familia Moșoiu, urmașa unui anume “Moșu-are”, după cum arată profesorii Alexandru Dragomirescu și Marius Pop, în lucrarea „General Traian Moșoiu, Memorial de război (august-octombrie 1916)”, sau, mai degrabă, urmașa lui Radu Moțcoiu, iobag din Branul de Jos. Acesta apare în Conscriptia Urbarială din 1761 drept „colibaș ce se ocupa cu creșterea vitelor, procurându-și hrana din Țara Românească unde cobora, în fiecare an, la iernat cu animalele”.

Informațiile prilejuite de revoluția de la 1848-1849 sunt mult mai clare. Aron Moșoiu a devenit vicetribun al Branului, numit de Comitetul Național Român de la Brașov (Emil Stoian, „Portrete din Bran”, Editura Melcilor, Brașov, 2002, pag. 157).

În 1848 brănenii au ocupat Castelul Bran. Magistrul Brașovului a trimis la fața locului un inspector care comunica, în noiembrie 1848, că la Bran există totală anarhie și localnicii l-au ales în calitate de jude pe Ioan Moșoiu, organizatorul gărzii naționale din zonă (Dragomirescu și Pop, opera citată, pag. 14).

La 15 februarie 1849, când în zonă au pătruns trupele intervenționiste ruse, prin pasurile Branului și Predealului, autoritățile habsburgice au reușit să-și reinstaleze administrația și să-l înlocuiască din funcție pe „judele Ioan Moșoiu”, pe motiv de „incompetență” (Ibidem).

În octombrie 1849 locuitorii Branului s-au adresat comandantului militar al Districtului Sibiu căruia îi cereau stăpânirea definitivă a Castelului Bran și scoaterea zonei Branului de sub jurisdicția Brașovului. Între cei care au semnat această jalbă se afla și Aron Moșoiu. Drept urmare a eforturilor cetățenilor din zonă castelul Bran a ieșit de sub stăpânirea Brașovului, iar brănenii au devenit oameni liberi (Ibidem).

Rezultă cu claritate că în organizarea și desfășurarea evenimentelor din anii 1848-1849 Aron, Ioan și Moise Moșoiu s-au remarcat în mod deosebit, împreună cu alți brăneni, încât au fost reținuți de documentele vremii, și au fost călăuzitori pentru urmașii neamului Moșoiu.

Moise și Ana Moșoiu făceau parte din categoria oamenilor gospodari, înstăriți și respectați. Moise Moșoiu, născut la Șimon (lângă Bran), s-a ocupat cu creșterea animalelor (avea 3.500 de oi). Ana s-a născut la Tohanul Nou și a fost o foarte bună gospodină. Moise și Ana Moșoiu au avut cinci copii: trei băieți (Traian, Aurelian și Ioan) și două fete (Paulina și Maria). Educația părintească, dotarea nativă și împrejurările timpului au făcut ca descendenții lui Moise și Ana Moșoiu să devină oameni respectați: ofițeri, profesori, avocați, ingineri, personalități ale vieții politice și intelectuale românești.

Primul fiu, Traian, născut la Tohanul Nou, lângă Brașov, în 1868, a urmat cursurile liceului „Andrei Șaguna” din Brașov. După absolvirea liceului a urmat cursurile Școlii Militare Ofițeri Infanterie din Viena, fiind avansat sublocotenent în armata austro-ungară. În anul 1893 a dezertat din armata austro-ungară, a trecut Carpații, și s-a angajat în armata română, urcând treptele ierarhiei militare până la gradul de general. S-a remarcat în operațiunile militare din toamna anului 1916, din Transilvania, în ofensiva militară de la Mărăști, din iulie 1917, în operațiunile militare din Transilvania, din 1918-1919, și în Campania Militară din 1919, în Ungaria. A fost guvernator militar al Transilvaniei (1918) și guvernator militar al teritoriilor ungare (1919). După trecerea în rezervă a fost ministru de Război, ministru al Comunicațiilor și Lucrărilor Publice și senator liberal de drept. A încetat din viață în 1932, în București.

Aurelian, cel de al doilea fiu al familiei Moșoiu, s-a născut la data de 23 aprilie 1872, tot în localitatea Tohanul Nou. A urmat cursurile Gimnaziului Mare Public (azi Liceul „Andrei Șaguna”, din Brașov) pe care le-a absolvit cu bacalaureat și calificativul „foarte bine”. Pentru instrucția și

educația sa a avut profesori de mare clasă, precum luptătorul unionist Vasile Goldiș, care avea să prezinte Rezoluția la Marea Adunare Națională de la 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia, pe fruntașul mișcării naționale din Transilvania, Valeriu Braniște, pe dr. Iosif Blaga. Niciodată nu s-a uitat faptul că Aurelian Moșoiu era „*fiul sufletesc ale vestitelor școli din Brașov*”.

După încheierea studiilor liceale Aurelian Moșoiu a trecut munții în țara liberă a românilor. În anul 1896 absolvea, cu rezultate excelente („Magna cum Laude”), Facultatea de Litere și Filozofie din București. În teza de licență a abordat tema: „Viața și caracterul poeziei lui Quintus Horațius Flaccus”. Rector al Universității din București, în acea perioadă, era Titu Maiorescu. Pe diploma de licență se preciza că Aurelian Moșoiu s-a născut în anul 1872, în comuna Tohanul Nou, din Austro-Ungaria. Setea de cunoaștere și perfecționare l-a îndemnat pe Aurelian Moșoiu să se înscrie în anul universitar 1896-1897, imediat după încheierea studiilor filologice, la cursurile Facultății de Drept din București.

În anul 1897 Aurelian Moșoiu și-a început activitatea didactică la Liceul „Carol I” din Craiova (azi Liceul „Nicolae Bălcescu”), ca profesor de limba latină.

În anul 1901 Aurelian Moșoiu s-a căsătorit cu Aurelia Rădulescu, fiica profesorului de desen Nicolae Rădulescu (sora colonelului Dumitru Rădulescu) și s-a stabilit, definitiv, la Ploiești. Și-a început activitatea la Școala Comercială, al cărui director a devenit în anul 1904, contribuind la fundamentarea acestui tip de învățământ în orașul Ploiești.

Profesorul Aurelian Moșoiu și-a demonstrat, în anul 1902, calitățile de bun cunoscător al limbii latine, de om meticulos și ambițios, traducând lucrarea lui C. Plinius Cecilius, „Panegiricul împăratului Traian”.

Din anul 1902 Aurelian Moșoiu devenea profesor și la școala în care a făcut carieră și s-a consacrat: Liceul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”. În 1908 a întemeiat Societatea Culturală „Ion Luca Caragiale”, pe care a condus-o timp de 30 de ani, până la pensionare. Sub auspiciile acestei societăți a patronat și condus apariția revistei „Curierul liceului”, una din cele mai prestigioase publicații școlare din țară.

Profesorul Aurelian Moșoiu s-a integrat complet în viața orașului Ploiești, devenind tatăl a doi copii care s-au instruit în domeniul juridic:

Virgiliu, născut în 1902, și Corneliu, născut în 1903. A construit o casă pe Calea Târgoviștei (acum Gh. Gr. Cantacuzino).

Declanșarea primului război mondial l-a determinat pe Aurelian Moșoiu să se gândească la posibilitatea eliberării transilvănenilor din mijlocul cărora plecase la sfârșitul secolului al XIX-lea. Dorind să se înroleze voluntar în armata română (satisfăcuse stagiul militar în 1893, în armata austro-ungară), în calitate de translator pentru limba germană și maghiară, a adresat, la 19 martie 1915, o cerere șefului Statului Major al Armatei Române, generalul Vasile Zottu. În aceeași zi cererea înregistrată la nr. 15.874/19.03.1915 a fost aprobată, fiind înscrisă la nr. 9 din tabelul cererilor. A doua zi i s-a comunicat rezoluția de aprobare (A.M.R., Fond 5417, Dosar 293, Filele 60-61). Din corespondența purtată cu fratele său, Traian Moșoiu (atunci locotenent-colonel, dislocat în zona Silistra cu Batalionul 7 Vânători-Infanterie), Aurelian Moșoiu era înștiințat, la 29 mai 1915, de iminența intrării României în război: „*Sunt informat că în trei săptămâni intrăm în acțiune. Îngrijește-te de haine militare*”.

În luna iulie 1916 profesorul Aurelian Moșoiu a fost luat în evidența Marelui Cartier General, cu gradul de sublocotenent (A.M.R., Fond 5417, Dosar 293, fila 66). Din Liceul „Sfinții Petru și Pavel” au fost mobilizați și au participat la războiul pentru întregire statală și națională profesorii: Alexandria Popescu, Ernest Târțescu, Aurelian Moșoiu, Constantin Becescu, Traian Mihaiu, R. Bulfinschi, D. Munteanu-Râmnic, I. A. Basarabescu, Grigore Orășanu, Gheorghe Gheorghiu, Constantin Niculescu, A. Berar, N. Henzel, Constantin Cerchez și T. Gh. Tomescu. Au mai fost mobilizați servitorii: Dumitru Cristea, Dumitru Sumandra și Andrei Gheorghe. Clădirile liceului au fost destinate pentru spital.

În refugiul de la Iași, în condiții de jale și restriște pentru întreaga națiune, s-a stins din viață prima sa soție. După încheierea operațiunilor militare de pe frontul din Moldova Aurelian Moșoiu s-a înapoiat acasă, la Ploiești. Pentru serviciile aduse armatei române sublocotenentul Aurelian Moșoiu a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler, „*pentru devotamentul deosebit de care a dat dovadă (...) și zelul cu care și-a îndeplinit însărcinările în tot timpul campaniei 1916-1919*”.

Din Liceul „Sfinții Petru și Pavel” și-au pierdut viața profesorii: căpitan Ernest Târțescu (Regimentul 72 Infanterie Mizil, mutat de la Calafat, a murit în județul Argeș), locotenent Constantin Becescu

(Regimentul 2 Cetate București, mort de tifos în Moldova), locotenent Traian Mihai (mort de tifos în Moldova), elev t.r. Nicolae Henzel (Școala Militară Dorohoi, mort de tifos), locotenent Constantin Niculescu (Regimentul 28 Infanterie Pitești, mort de tifos) și sublocotenent Vasile Ionescu (Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, mort la Orăștie). Toți participanții la război au fost însciși pe tablouri care s-au afișat în fiecare clasă, deasupra catedrei.

Revenit la liceu, profesorul Aurelian Moșoiu, în calitate de membru al Comitetului de Acțiune, s-a implicat în acțiunea de refacere a localului, care suferise avarii. În anul 1919 Aurelian Moșoiu s-a recăsătorit cu doctorul Eufrosina Slăvescu. În paralel cu activitatea de dascăl de excepție la Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, Aurelian Moșoiu a reorganizat Școala de Arte și Meserii, în calitate de președinte al Comitetului Școlar (1919-1937). A deținut aceeași calitate și la Liceul de fete „Despina Doamna” și la Comitetul Județean Școlar.

La 10 mai 1925 Aurelian Moșoiu a publicat a doua ediție a traducerii lui C. Plinius Cecilius Secundus: „Panegiricul împăratului Traian”, care, în contextul realizării Marii Uniri din 1918, avea menirea de a înălța sufletul românesc.

Aurelian Moșoiu a fost numit membru al ordinului „Coroana României”, în grad de comandor, prin decretul semnat de regele Ferdinand și I. G. Duca, ministrul Afacerilor Străine, la data de 1 mai 1926.

Întreaga activitate a profesorului Aurelian Moșoiu a fost omagiată de conducerea și colegii din Liceul „Sfinții Petru și Pavel” cu ocazia pensionării sale, în anul 1937, după 40 de ani de activitate socială și didactică neîntreruptă. Cu acel prilej profesorul Constantin Popescu Gruia, președintele Asociației Profesorilor Secundari, Secția Ploiești, a ținut o impresionantă cuvântare: „... *relev acele momente din viața sa care îl ridică și în ochii noștri, ai colegilor săi, pentru că e vorba de mândria corpului didactic și îl va ridica în ochii generațiilor tinere, prezente și viitoare, care trebuie să știe și să sape adânc în conștiința lor, ca exemplu de urmat, că profesorul Aurelian Moșoiu la vârsta de 45 de ani și-a părăsit soția și copiii și din porunca lăuntrică a conștiinței sale s-a înrolat ca voluntar în marele război de întregirea neamului. Nu putea să rămână indiferent la chemarea supremă a patriei, la jertfa pe care o porunceau în acel ceas instinctul național, acela care de la catedră propagase iubirea de*

patrie și ca toată generația sa imperativul idealului național. El n-a făcut acest act pentru că i-au impus legile țării, nefiind în cadrele armatei, ci pentru că i-a cerut sângele său și conștiința sa. I-a impus-o conștiința sa de profesor îndrumător de neam, i-a impus-o sângele său, pentru că, să nu uităm, că el e urmașul acelorași părinți care a dat naștere unui alt brav fiu, generalul Traian Moșoiu, cel care după atâtea biruințe în campania militară din 1916-1918, era menit să înfingă steagul românesc până la malurile Tisei, în expediția contra Ungariei bolșevizată și răsvrătită.

Asociația profesorilor secundari din Ploiești, al cărei întâiul președinte ați fost dumneavoastră, cu autoritate și prestigiu, m-a delegat pe mine, președintele ei de azi, să vă aduc omagiul nostru, al tuturor Doamnelor colege și Domnilor colegi și vă dorim să vă bucurați încă multă vreme de sănătate și voieșie, iar noi vom păstra pururea scump inimilor noastre exemplul ce ați fost ca om, ca cetățean și ca profesor“ (text reprodus din Anuarul Liceului „Sfinții Petru și Pavel, astăzi Colegiul Național „Mihai Viteazul”, din Ploiești, pe anul școlar 1935-1936 și câteva date din 1937, întocmit de directorul liceului, Stoica Teodorescu). În același an i s-a atribuit medalia „Răsplata Muncii”, pentru 25 de ani de muncă în serviciul statului.

Profesorul Aurelian Moșoiu s-a implicat activ și în viața publică. A fost în mai multe rânduri consilier al primăriei Ploiești și vice-primar. A deținut aproape în întreaga perioadă interbelică funcția de vicepreședinte al Partidului Național Liberal Prahova.

După al doilea război mondial profesorul Aurelian Moșoiu a fost președinte de onoare al Partidului Național Liberal Prahova (fracțiunea Gh. Tătărăscu). A fost ales, în două legislaturi, în Parlamentul României. S-a stins din viață la data de 13 februarie 1946.

A.M.R. - Fond 5417, Dosar 93, filele 60-61, 66.
Gheorghe Calcan și Cantemir Moșoiu: Profesorul și senatorul Aurelian Moșoiu.

Sublocotenent Nicolae TEMISTOCLE

Nicolae Temistocle, fiul lui Mircea și al Leontinei Temistocle, s-a născut la data de 23 august 1919, în localitatea Băicoi, județul Prahova. A fost cel de al doilea dintre cei trei fii ai acestei harnice familii. Absolvind cu rezultate foarte bune cursurile școlii primare din localitatea natală a fost îndrumat, de către directorul școlii și părinți, spre prestigiosul Liceu „Sfinții Petru și Pavel”, din Ploiești, pe care l-a absolvit, cu rezultate foarte bune și bacalaureat, în anul 1938.

Fiind pasionat de matematică și fizică, Nicolae Temistocle a fost îndrumat de către profesorul diriginte să susțină examenele de admitere în Școala Militară de Ofițeri Artilerie Antiaeriană București, pe care a absolvit-o, cu rezultate foarte bune, în anul 1941, fiind avansat la gradul de sublocotenent. În carnetul de însemnări personale Nicolae Temistocle nota: „În timpul instruirii în școală m-am bucurat de îndrumarea unor profesori deosebiți, în frunte cu comandantul școlii, locotenentul-colonel Ioan Bungescu, locotenentul-colonel Grigore Zadic, căpitanul Constantin Zamfiropol, locotenentii Aurelian Buțan, Mircea Vasiliu și alții, care ne pregăteau profesional și moral prin atitudinea lor profund patriotică.”.

La 22 iunie 1941 sublocotenentul Nicolae Temistocle a fost mobilizat în Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană, subordonat Diviziei 3 Artilerie Antiaeriană. A îndeplinit misiuni de apărare antiaeriană a dispozitivelor de luptă a trupelor române și combaterea aviației inamice, în campaniile militare din Est și din Vest. Pentru comportarea demnă, dârză și curajoasă în toate misiunile primite, sublocotenentul Nicolae Temistocle a fost decorat cu ordinul „Coroana României”, cu spade, clasa a V-a, în grad de cavaler și panglică de virtute militară. După încheierea războiului ofițerul a fost trecut în rezervă, folosindu-se argumentul comportării eroice în campania militară din Est.

În anii 1946-1960 a lucrat în calitate de funcționar la Direcția Regională de Poștă. Din 1960 și până la pensionare a îndeplinit funcția de administrator la Fabrica de Legume Gherghița. A decedat în anul 1984.

Nicolae Temistocle a fost căsătorit cu Elena Voinea, funcționară, în prezent pensionară, care-i păstrează o vie amintire.

Sublocotenent Paul ȚĂRĂLUNGĂ

Gheorghe și Elena Țărlungă au avut 4 copii, dintre care doi gemeni. Gemenii Paul și Titus s-au născut la data de 27 decembrie 1921 în comuna Prăjești, județul Bacău. Cei doi frați au absolvit 5 clase primare, în anul 1934, în localitatea Prăjești și 8 clase la Școala Normală din Bacău, în anul 1942. Apoi au fost încorporați la Școala Militară Ofițeri Rezervă Infanterie din Ploiești. Din septembrie 1942 și până în iulie 1944 Paul și Titus au fost trimiși la o școală militară în Germania, absolvind-o cu gradul de sublocotenent. Amândoi au fost repartizați, ca ofițeri, la Batalionul 15 Vânători Munte din garnizoana Deva, în funcții de comandanți de plutoane.

După cucerirea Cehoslovaciei, în martie 1939, guvernul României a decretat mobilizarea generală a trupelor de acoperire, pe data de 15 martie 1939. Trupele de vânători de munte au fost mobilizate în întregime, fiecare brigadă de vânători de munte înființând încă două batalioane. Brigada a 2-a Vânători de Munte a înființat Batalioanele 15 Vânători de Munte Deva și 16 Vânători de Munte Hațeg. Batalionul 15 Vânători de Munte a participat la acțiunile militare din est, contribuind la eliberarea părții de nord a Bucovinei, în Caucaz și Crimeea, pe frontul din Moldova și în Transilvania.

Frații Țărlungă au luptat, apoi, pe frontul de vest, aducându-și aportul la eliberarea părții de nord a Transilvaniei. Ei s-au remarcat în luptele de la Buru, Gilău, Cluj, Aleșd, Avrâmuț, Sâniod, Bagomer, Șilindru, ajungând la granița de vest a României.

După 20 octombrie 1944 Divizia a 2-a Munte, din care făcea parte și Batalionul 15 Vânători de Munte Deva, a trecut pe teritoriul Ungariei și, acționând pe direcția Debrețin, a ajuns cu elementele înaintate pe Tisa, în seara zilei de 26 octombrie. În zilele de 7-9 noiembrie efectivele Diviziei a 2-a Munte au traversat Tisa, în capul de pod realizat de armata sovietică în zona localității Tiszakeszi. La data de 20 noiembrie 1944 Diviziile 2 și 3 Vânători de Munte au fost trecute în subordinea Corpului 4 din Armata 1-a română. Cucerind munții Buk, cele două divizii au trecut pe teritoriul Cehoslovaciei, la data de 1 ianuarie 1945.

Aici luptătorii Diviziilor 2 și 3 Munte au desfășurat operația ofensivă pentru cucerirea masivului Javorina și ieșirea pe cursul mijlociu al râului Hron. Între 25 martie și 16 aprilie 1945 s-a desfășurat operația ofensivă dintre râurile Hron și Morava. În perioada 17 aprilie – 12 mai 1945

s-a desfășurat operația ofensivă de la vest de râul Morava, acțiune care a durat, practic, până la capitularea Germaniei și încheierea războiului în Europa. Cu puțin timp înainte de capitularea Germaniei Titus a căzut în timpul luptelor și a fost înmormântat în cimitirul din Rhosnova.

Sublocotenentul Paul Țărlungă, cu sufletul cernit de durere, s-a înapoiat în țară, în luna august 1945, și a fost încadrat în învățământ, de la data de 1 septembrie 1945, la Școala Generală din Prăjești, județul Bacău.

În anul 1950 Paul Țărlungă a fost concentrat la Detașamentul Rezervelor de Muncă nr. 3 Bacău, conducând, până în anul 1953, detașamentele de muncă de la Dărmănești, Modârzeni și Itești. Înapoiat în învățământ, Paul Țărlungă a obținut, prin examene, gradele didactice: definitivat (august 1959), gradul II (ianuarie 1966), gradul I (ianuarie 1976). În perioada petrecută în învățământ a obținut numeroase titluri acordate de Secția Învățământ, Societăți și Organizații Istorice și Agrare din județul Bacău. A participat la numeroase simpozioane și tabere de cercetare organizate în diferite județe din țară. A publicat zeci de materiale și articole dedicate elevilor, în publicațiile: Carpica (Bacău), Analele Științifice (Iași), Arheologia Moldovei (Iași).

Profesorul Paul Țărlungă este bine-cunoscut pentru realizarea Complexului Muzeistic Prăjești, inaugurat în anul 1970 (3.000 de piese grupate în 7 secții), și a Grădinii Botanice din Prăjești, inaugurată în anul 1965. Paul Țărlungă a fost pensionat în anul 1984, conducând mai departe cele două obiective rar întâlnite în satele românești.

În calitate de veteran de război a vândut pământul primit de la părinții săi, după 1989, și, cu banii obținuți, a ridicat, în anul 2000, în curtea bisericii, un monument închinat eroilor din localitate.

Veteranul Paul Țărlungă este membru de onoare al Asociației Naționale Cultul Eroilor, fiind distins cu numeroase medalii și diplome de onoare. Nu are urmași, însă este respectat de către toți cei pe care i-a instruit și educat.

Plutonier-adjutant principal Marin BĂDICA

S-a născut la data de 25 iulie 1922 în localitatea Amărăștii de Jos, județul Dolj. A absolvit școala primară în localitatea natală și școala profesională în capitala Olteniei, Craiova. După absolvirea școlii profesionale a lucrat, timp de 5 ani, într-un atelier de lăcătușărie din orașul Craiova. În anul 1942 Marin Bădica s-a înscris la Școala Militară de Subofițeri Geniu-Pontonieri, din Râmnicu Vâlcea, pe care a absolvit-o la data de 1 martie 1943. La data de 15 martie 1943 sergentul major Marin Bădica a fost repartizat în Batalionul de Parașutiști din București. Comandantul Batalionului de Parașutiști, maiorul Dobre, și comandantul de pluton, locotenentul Ion Stancu, l-au ajutat să devină un bun parașutist și să se formeze în calitate de cadru militar. A fost martor la ororile produse de bombardamentele aviației anglo-americane la data de 4 aprilie 1944 și la cele din iulie 1944. În zilele de 24-28 august 1944 a participat, împreună cu camarazii săi, la dezarmarea trupelor germane care doreau să pătrundă în capitală. Marin Bădica își amintește că parașutiștii au acționat în cooperare cu ostașii infanteriști din Regimentul 40 Infanterie Medgidia și cu artileriștii din Regimentul 13 Artilerie Constanța. După data de 5 septembrie 1944 a fost mutat în garnizoana Sibiu, îndeplinind misiuni de însoțire a transporturilor de muniții, pe front, pentru unitățile militare românești care au participat la eliberarea părții de nord a Transilvaniei, Ungariei și Cehoslovaciei.

În anul 1946 sergentul-major Marin Bădică a fost trecut în rezervă, acuzat fiind că a criticat modul în care a fost judecat și condamnat la moarte mareșalul Ion Antonescu.

După trecerea în rezervă Marin Bădică a lucrat în câteva întreprinderi de construcții, participând atât la construirea și repararea unor spații de producție pentru întreprinderile distruse de război, cât și la construirea de locuințe. În anul 1946 s-a căsătorit cu vasluianca Elisabeta Angelescu. Din mariajul lor a rezultat Ștefan, de profesie avocat în Ploiești.

Pentru comportarea curajoasă în timpul războiului a fost decorat cu medaliile „Virtutea Militară”, clasa a II-a, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Plutonier-adjutant principal Chirilă COROIAN

S-a născut la 23 martie 1921 în localitatea Igrîța, comuna Cornești, județul Cluj. A fost încorporat, ca voluntar, la data de 2 mai 1940, în Batalionul 8 Vânători de Munte. Unitatea fusese înființată în anul 1921 și era subordonată Grupului 4 Vânători de Munte și Brigăzii 2 Vânători de Munte. În anul 1925 unitatea era subordonată Diviziei 2 Vânători de Munte și Brigăzii 2 Vânători de Munte, dislocate în Bistrița-Năsăud. Conform Înaltului Decret Regal, nr. 1688, trupele de Vânători de Munte au fost reorganizate pe Brigăzi Mixte Munte. Batalionul 8 Vânători de Munte a fost subordonat Grupului 4 Vânători de Munte și Brigăzii 2 Mixte Munte din Bistrița-Năsăud. În luna octombrie 1939 Brigada 2 Mixtă Munte a fost încadrată în „Grupul Maramureș” și dispusă în apărare, pe sectorul de nord-vest al frontierei României, între Vârful Stog și Halmeu. După răpirea părții de nord a Transilvaniei prin odiosul Dictat de la Viena, din 30 august 1940, efectivele Brigăzii 2 Mixte Munte au fost retrase în zona Hunedoara, Petroșani, Orăștie, Deva. În iarna anului 1941 efectivele Brigăzii 2 Mixte Munte, comandate de generalul de brigadă Ioan Dumitrache, au fost dislocate în zona Câmpulung Moldovenesc – Gura Humorului. Conform ordinului comandantului Corpului Vânători de Munte, generalul de divizie Gheorghe Avramescu, vânătorii de munte au trecut la eliberarea părții de nord a Bucovinei și a Basarabiei, la 3 iulie 1941. Ajungând pe Nistru la 12 iulie, ostașii l-au traversat în zilele de 20 și 21 iulie. Au urmat lupte foarte grele între Nistru și Bug și, apoi, între Bug și Nipru, Niprul fiind traversat până la sfârșitul lunii septembrie 1941. Vânătorii de munte au pierdut până atunci 60% din efective. La 15 martie 1942 brigăzile mixte munte s-au transformat în divizii de munte. Până la sfârșitul anului 1942 Divizia 2 Munte, subordonată Corpului 3 Blindat german, a luptat în apărare, în capul de pod Taman, din Crimeea. În vara anului 1943 efectivele Diviziei 2 Munte au fost dislocate pentru apărarea Crimeii de Sud. În perioada 8 aprilie - 12 mai 1944 s-a desfășurat retragerea din Crimeea, pe mare și prin aer, reușindu-se evacuarea a 18.441 ostași. Pierderile vânătorilor de munte în ultimele faze ale luptelor din Crimeea au fost de 11.113 morți, răniți și dispăruți. Vânătorii de munte s-au retras pe frontul din Moldova,

reorganizându-se pe comandamente de munte. Divizia 2 s-a transformat în Comandamentul 102 Munte. Pierderile acestei mari unități, în luna august 1944, au fost de 2.545 de oameni. După 1 septembrie 1944 Batalionul 8 Vânători de Munte a fost dislocat la Aiud. Sediul Diviziei 2 Munte (se revenise la vechea denumire) era la Deva. Marea unitate a primit misiunea de a interzice pătrunderea adversarului pe direcția Gilău - Buru. De la 15 septembrie 1944 Divizia 2 Munte a fost comandată de generalul Constantin Iordăchescu. La data de 20 octombrie 1944 Divizia 2 Munte a ajuns aproape de granița de vest a țării. În luptele duse pentru eliberarea părții de nord a Transilvaniei marea unitate a pierdut 63 de ofițeri, 37 de subofițeri și 2.275 de ostași. Divizia 2 Munte a participat apoi la luptele pentru eliberarea Ungariei, aflându-se în subordinea Corpului 35 Armată sovietic, și de la 31 octombrie 1944, în subordinea Corpului 104 Armată. La 7 noiembrie 1944 Divizia 2 Munte a traversat Tisa. De la 20 noiembrie Divizia 2 Munte s-a subordonat Corpului 4 Armată român. La sfârșitul lunii noiembrie divizia a luptat în munții Bukk, ajungând la sfârșitul lunii decembrie pe râul Ipeľ. De la 1 ianuarie 1945 vânătorii de munte din Diviziile 2 și 3 Munte au participat la eliberarea Cehoslovaciei, în subordinea Armatei 1-a române, acționând pe ramurile sudice ale munților Fatra Mare, Fatra Mică, peste Carpații Albi și în Podișul Boemiei.

Plutonierul-adjutant principal Chirilă Coroian a fost decorat, pentru participarea la război, cu medaliile „Virtutea Militară”, „Bărbăție și Credință”, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. Este căsătorit și are 6 copii: Maria (pensionară, căsătorită cu colonelul în rezervă Radu Ivănescu), Constantin (pensionar), Elena (pensionară), Nicolae (director fisc), Petruș (inginer constructor), Pavel (muncitor).

Plutonier-adjutant Elena CURSARU

Județul Botoșani a dat țării multe personalități care s-au afirmat în domeniul științei și culturii: Mihai Eminescu, George Enescu, Nicolae Iorga, Ștefan Luchian și mulți alții. Și în domeniul militar s-au afirmat o seamă de personalități: generalii Nicolae Samsonovici, Alexandru Ioanițiu, Gheorghe Avramescu, Filip Agricola, Vasile Ionel, Paul Cheler, Petru Bejinariu.

Elena Cursaru s-a născut la data de 23 decembrie 1924 în comuna Răchiți, județul Botoșani. Împreună cu părinții, cei cinci frați și cele patru surori au trăit clipe de mari emoții în timpul celui de al doilea război mondial, când teritoriul județului Botoșani a fost folosit ca un câmp de lupte crâncene. În luna octombrie 1944 frontul se transferase în partea de nord a Transilvaniei. Răspunzând apelului Ministerului de Război, Elena Cursaru s-a înscris voluntar la Crucea Roșie. A fost repartizată la Grupul 132 Cercetare, din Divizia 9 Infanterie Dobrogea, care se afirmase în luptele de la Oarba de Mureș. Ajungând în zona Satu Mare, Elena Cursaru, care lucra ca infirmieră în cadrul Spitalului Militar de Campanie al Diviziei 9 Infanterie, a fost martoră la distrugerile provocate, prin minarea unei șosele, de către inamicul aflat în retragere. Elena Cursaru, împreună cu alte infirmiere și un grup de ostași brancadieri, au transportat răniții la spital, iar pe cei morți i-au înhumat în curtea unei biserici. Cu același curaj și devotament a acționat Elena Cursaru și la Carei, îngrijind răniții și bolnavii.

În anul 1947 Elena Cursaru a fost încadrată la un penitenciar. La scurt timp a fost trimisă la Școala de Subofițeri Activi din Ministerul de Interne, pe care a absolvit-o cu gradul de sergent-major.

A fost pensionată după 15 ani de muncă, pe caz de boală. În prezent este membru al Asociației Veteranilor de Război din M.A.I., fiind cooptată în Comitetul de Conducere al Filialei Prahova.

Prin Decretul 37/1995 Elena Cursaru a fost decorată cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Plutonier-major Ioan BORDEA

S-a născut la data de 31 martie 1923 în orașul Comănești, județul Bacău. A urmat școala primară și școala de ucenici în Comănești. În perioada anilor 1941 - 1944 a fost salariat la Fabrica de Chereștea și la Remiza C.F.R. din Comănești.

La data de 12 aprilie 1944 Ioan Bordea a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, la Batalionul 18 Vânători de Munte, care atunci se afla în garnizoana Târgu Ocna.

După perioada de instrucție Ioan Bordea a fost mutat la Batalionul 3 Pontonieri. Înapoiat de pe front, batalionul se afla pentru refacere în satul

Salcia, comuna Slătioara (în apropiere de orașul Slatina).

După 23 august 1944 unitatea a fost trimisă în Transilvania, unde a participat la luptele duse pentru eliberarea părții de nord a Transilvaniei. De la 25 octombrie și până la 30 noiembrie 1944 unitatea a participat la eliberarea Ungariei și apoi a fost trimisă în țară, pentru refacere și reorganizare. În conformitate cu prevederile Convenției de Armistițiu, efectivele unității au fost vărsate la alte unități militare. Caporalul Ioan Bordea a fost mutat în Școala Militară de Ofițeri Geniu din București, la Atelierul de Reparații Armament și apoi, în luna decembrie 1944, a fost avansat la gradul de sergent și lăsat la vatră.

Revenit acasă Ioan Bordea a lucrat în diferite întreprinderi din Comănești. În anul 1950 a fost scos din producție și numit activist cultural și sportiv la Comitetul Orășenesc Comănești.

În anul 1953 Ioan Bordea a ieșit la pensie, stabilindu-se în municipiul Bacău. S-a căsătorit prima oară în anul 1949 și apoi, în urma decesului soției, s-a recăsătorit, în anul 1977.

Veteranul Ioan Bordea a fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist” și medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. Este membru al Asociației Naționale „Cultul Eroilor”, Filiala Bacău.

Plutonier-major Ioan DUMBRAVĂ

S-a născut la data de 1 august 1914 în pitoreasca localitate montană Doroteia, județul Câmpulung-Moldovenesc (azi județul Suceava). Părinții săi, Nicolae și Ioana, oameni harnici și gospodari, au avut patru copii: Ioan, Vladimir, Floarea și Veronica. Ioan (Niță, cum îi spuneau rudele și prietenii) a avut înclinații spre carte, absolvind cu rezultate bune șapte clase în localitatea natală. Până la vârsta majoratului și-a ajutat părinții la muncile din gospodărie.

Venindu-i timpul satisfacerii serviciului militar, Ioan Dumbravă a fost încorporat, la data de 20 aprilie 1936, la Centrul de Instrucție nr. 4 Jandarmi Cernăuți. La data de 22 februarie 1937 a fost mutat la Legiunea de Jandarmi București, Formația Căilor Ferate Române, unde a îndeplinit misiuni de pază și ordine. După trei luni a fost readus la Centrul de Instrucție nr. 4 Jandarmi Cernăuți. Perseverent, disciplinat și politic în relațiile cu șefii și camarazii săi, soldatul Ioan Dumbravă a fost avansat la gradul de fruntaș, la data de 1 octombrie 1938. Ca urmare a apariției pe cerul Europei a norilor negri ai celui de al doilea război mondial, la data de 1 aprilie 1939 fruntașul Ioan Dumbravă a fost concentrat, pentru completarea instrucției, la Legiunea de Jandarmi „Someș” Cluj. După numai o lună petrecută la Cluj a fost mutat la Legiunea de Jandarmi din orașul Suceava.

Obligativitatea cedării de către România a unor teritorii din trupul țării, în vara anului 1940, către Uniunea Sovietică (Basarabia, Ținutul Herței, partea de nord a Bucovinei), Ungaria (partea de nord a Transilvaniei) și Bulgaria (Cadrlaterul) a îndurerat profund poporul român și pe toți ostașii armatei române. În aceste circumstanțe sumbre, fruntașul Ioan Dumbravă a fost mobilizat, la data de 26 iunie 1940, în ziua când guvernul Uniunii Sovietice a adresat guvernului României prima Notă Ultimativă de cedare a Basarabiei.

Demobilizat în octombrie 1940, Ioan Dumbravă a fost concentrat, la data de 22 februarie 1941, și apoi mobilizat, la 20 iunie 1941, în cadrul Legiunii de Jandarmi Suceava. Avansat la gradul de caporal a participat la luptele de eliberare a părții de nord a Bucovinei. În ziua de 1 septembrie 1941 a fost mutat la Inspectoratul de Jandarmi Cernăuți, unde a îndeplinit misiuni de pază și asigurare a ordinii publice. De la data de 1 noiembrie a fost mutat la Compania 86 Poliție Odessa, unde a îndeplinit misiuni de asigurare a ordinii publice și întocmirea documentelor de evidență, în calitate de furier la Biroul Evidență Gradați-Soldați.

Avansat la gradul de sergent, Ioan Dumbravă a fost mutat la Centrul de Instrucție nr. 3 Jandarmi Iași, îndeplinind funcția de furier la Biroul Evidență Gradați-Soldați până la mutarea la Inspectoratul de Jandarmi Suceava, la data de 9 octombrie 1946. Refuzând propunerea de angajare în armată a fost trecut în rezervă, cu gradul de sergent.

În anul 1941 a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a, și în anul 1995 cu medalia „Crucea Comemorativă al celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. Asociația Națională a Veteranilor de Război l-a ajutat să fie avansat până la gradul de plutonier-major, să primească pământ și pensie de veteran de război.

Niță Dumbravă s-a căsătorit, la data de 17 martie 1945, cu Paraschiva Băițan, din Zaharești, comuna Stroești, județul Suceava, împreună având un fiu, Dumitru, și o fiică, Elena. Om harnic, Niță Dumbravă a lucrat în calitate de oficiant poștal și poștaş la Oficiul Poștal Stroești. În orele libere și-a lucrat pământul, împreună cu soția sa, și ea fostă oficiant poștal la Oficiul Poștal Stroești.

Dumitru Dumbravă (Dănuț pentru cei apropiați), pensionar militar (fost maestru militar principal), este căsătorit cu Maria Simion (șef Serviciu Prețuri la Fabrica de Sticlă Suceava). Din prima căsnicie, cu Elena, Dănuț are trei copii: Ionuț, absolvent al Conservatorului de Muzică, Daniela, absolventă a Academiei de Științe Economice, și Alina, absolventă a Conservatorului de Muzică.

Elena Boaru, fiica soților Dumbravă, inspector la Starea Civilă a Consiliului Județean Suceava, a fost căsătorită cu regretatul inginer agronom Mircea Boaru, decedat în luna noiembrie a anului 2005. Împreună au avut o fiică, Daniela, actualmente consilier juridic principal la Prefectura Suceava.

Plutonierul-major Ioan Dumbravă a decedat în ziua de 27 martie 2006, cernind sufletele rudelor și prietenilor. În ultima poezie, scrisă în ziua de 3 ianuarie 2006, intitulată „Un gând la despărțire”, își anunță trecerea în lumea veșnică:

Foaie verde solzi de pește,
Omu-n lume cât trăiește
Critică și dușmănește
Tot la rele se gândește.

Nu gândește omul bine
Că moartea pe furiș vine.
Nu te-ntreabă dacă poți,
Că moartea vine la toți.

Îți lași casă, îți lași sat,
Degeaba te-ai zbuciumat.
Pe pământ cât ai stat,
Foarte mult te-ai consumat.

De ești bogat sau sărac,
Moartea sosește în prag.
De ești rău sau hain,
Bătrânețele tot vin.

Că așa-i lumea făcută,
Omul plecat se uită.
Dacă ai fost bun pe pământ,
Rudele și prietenii vor veni la mormânt.

La zile de sărbătoare,
Vor pune lumânare și floare.
Ce-i pe care i-ai iubit,
Și de ei te-ai despărțit.

Omul este ca ceara,
Și zăpada primăvara.
Bate vântul, se topește
Și în scurt timp nu mai este.

Plutonier-major Ștefan ȘOLCAN

Ștefan Șolcan s-a născut la data de 6 iulie 1914 în frumoasa localitate Cislău, județul Buzău. A fost primul copil al lui Dumitru și al Mariei Șolcan, oameni harnici și respectați de locuitorii din Cislău. Ștefan a avut un frate, Oprea, și trei surori, Anica, Irina și Dița.

După absolvirea școlii primare în localitatea natală, la vârsta de 11 ani, s-a înscris voluntar, copil de trupă, la Herghelia Cislău, unde a activat în perioada anilor 1925-1932. În perioada 1932-1934 a satisfăcut stagiul militar, în cadrul Regimentului 11 Roșiori Cernăuți. Recomandat de comandantul regimentului, caporalul Ștefan Șolcan a urmat în anii 1934-1935 cursurile Școlii de Subofițeri Veterinari, de pe lângă Spitalul Militar Veterinar București, pe care le-a absolvit cu rezultate bune.

Avansat la gradul de sergent-major, Ștefan Șolcan a fost încadrat, în septembrie 1935, la Herghelia Militară Jegălia, fiind notat în foile de apreciere cu calificative bune și foarte bune pentru îndeplinirea cu multă răspundere a atribuțiilor funcționale și comportament demn în serviciu, societate și familie. La data de 20 iunie 1941 a fost avansat la gradul de plutonier și mobilizat, pe loc, în cadrul Hergheliei Jegălia.

Plutonierul Ștefan Șolcan a fost mobilizat la data de 1 noiembrie 1943 pentru participarea la luptele din Crimeea, împreună cu trupele Batalionului 1 Vânători de Munte din Sinaia. La data de 1 aprilie 1944 a fost rănit și, după spitalizare, a fost trecut la Partea Sedentară a unității. De la data de 23 august 1944 plutonierul Șolcan a participat, împreună cu camarazii săi, la dezarmarea trupelor germane din orașul Brașov și împrejurimi. După 26 august, Batalioanele 1 și 4 Vânători de Munte au îndeplinit misiuni de închidere a trecătorilor văii Prahovei și, de la sfârșitul lunii august, în dispozitivul de acoperire Întorsura Buzăului spre Homorod. După 1 septembrie efectivele Diviziei 1 Munte, din care făcea parte și Batalionul 1 Vânători Munte, în cooperare cu Divizia 3 Infanterie (împreună formau Corpul de Munte) și cu Corpul 33 Armată sovietic (în subordinea sa se găsea și Divizia 1 Infanterie de voluntari români „Tudor Vladimirescu”, înființată la 2 octombrie 1943 pe teritoriul Rusiei, din prizonieri români), au trecut la ofensivă pe direcția Ormeniș - Aita Seacă -

Biborțeni. A fost eliberat orașul Sfântul Gheorghe, în ziua de 8 septembrie 1944. În continuare vânătorii de munte au contribuit la eliberarea altor localități, între ele înscriindu-se și orașul Târgu Mureș, la 28 septembrie 1944. În luna noiembrie 1944 plutonierul Șolcan a fost mutat în Regimentul 9 Călărași, participând la luptele din Ungaria și Cehoslovacia. În aprecierile șefilor săi se evidenția deosebita grijă a plutonierului Șolcan pentru îngrijirea cailor.

La 27 iulie 1945 plutonierul Șolcan a fost demobilizat și trimis la Herghelia Jegălia, unde a dovedit o mare grijă pentru vindecarea și îngrijirea cailor înapoiți de pe front cu sechele.

Trecut în rezervă la 15 august 1946, Ștefan Șolcan s-a angajat tehnician veterinar în cadrul Secției Agricole Raionale din Fetești. Din 1 septembrie 1948 și până la 1 septembrie 1974, când s-a pensionat, a lucrat în funcția de tehnician veterinar la Ferma Cegani Dunăre.

Ștefan Șolcan s-a căsătorit la data de 1 octombrie 1940 cu Elena Banu (învățătoare), împreună având doi fii: Dan, tehnician energetic, și Valerică, economist.

A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a, și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Plutonier Neculai GOAGĂ

Localitatea montană Pietriceaua este situată în nord-estul comunei Brebu, din județul Prahova, la o altitudine cuprinsă între 700 și 950 de metri față de nivelul mării. În partea de nord a satului se înalță vârful Barbeș, de 1012 metri, care face parte din Munții Grohotiș. Denumirea localității derivă din conformația solului montan pe care este amplasată. Vechimea localității este atestată de un document din data de 29 mai 1562, emis de Petru cel Tânăr pentru a consfinți stăpânirea „Stanciului cu feciorii lui...”, ca să le fie moșie în vârful Petricelii (...), pe plaiul Pietricelii până între stâni, iar de aici înainte să le fie pă unde este aleasă de boierii care au hotărnicit.”. În 1872 se menționează așezarea ca fiind subordonată comunei Brebu. De asemenea, în 1897 localitatea era subordonată comunei Brebu și avea 619 locuitori, fapt care pledează pentru vechimea sa. În perioada interbelică situația administrativ-teritorială se menține aceeași, ipostază care persistă și după război, până în zilele noastre. Datele au fost selectate din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Neculai Goagă, fiul lui Gheorghe și al Mariei Goagă, s-a născut la data de 5 septembrie 1915 în Pietriceaua. A avut un frate, Constantin (decedat), și o soră, Maria (decedată). Nu și-a cunoscut tatăl, mobilizat în Regimentul 47 Infanterie Ploiești, căzut în luptele pentru întregirea neamului românesc la Căineni, în octombrie 1916.

Neculai Goagă a satisfăcut stagiul militar în perioada 10 martie – 15 octombrie 1938, în Plutonul 1 Mitraliori, din Compania a 4-a, Regimentul 84 Infanterie Bistrița-Năsăud. După efectuarea perioadei de instrucție a fost repartizat la Batalionul 2 Pază Căile Ferate Române, Compania a 3-a, Cluj, cu gradul de sergent. Până în februarie 1939 a asigurat, împreună cu grupa sa, paza la un tunel C.F.R., unde erau două posturi de santinelă. De la data de 15 februarie 1939 a fost mutat la Compania a 3-a C.F.R. Cluj, în funcția de furier. După cedarea Transilvaniei prin Dictatul de la Viena, la 30 august 1940, Batalionul C.F.R. a fost mutat la Sibiu. Din septembrie 1940 și până

la 25 mai 1945 sergentul Neculai Goagă a fost mobilizat la aceeași unitate, îndeplinind misiuni de pază și serviciul de furier la Compania a 3-a.

După lăsarea la vatră, în anul 1945, Neculai Goagă a lucrat, până la data pensionării, la Compania de Pompieri din Municipiul Câmpina.

Neculai Goagă s-a căsătorit, în anul 1942, cu Silvia Puiu (decedată în anul 1990), împreună având cinci copii: Petre (pensionar, fost inginer electrotehnist în municipiul Galați, căsătorit cu Liliana Talpă, din Bârlad, fostă inginer, pensionară și ea), Mioara (pensionară, fostă profesor de matematică la școala din Pietriceaua), Dorin (profesor-inginer electrotehnist în București, căsătorit cu Aneta, profesor de fizică și chimie), Maria (funcționară, stabilită în Câmpina, căsătorită cu Gheorghe Rotaru) și Zina (inginer mecanică fină în Ploiești, căsătorită cu Liviu Chiper, inginer electronist).

Neculai Goagă a fost avansat la gradul de plutonier, cu sprijinul Asociației Naționale a Veteranilor de Război. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Plutonier Grigore JIPA

S-au scurs 65 de ani de la istorica poruncă a generalului Ion Antonescu, comandantul Armatei Române în cel de al doilea război mondial, de participare la lupte, pe care bunicii și părinții noștri au sperat să fie duse pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei, Ținutului Herței și Transilvaniei: „*Ostași: Vă ordon, treceți Prutul!*”.

Sute de mii de români au pus mâna pe arme și s-au înscris într-un război pustiitor. Între ei s-a aflat și Grigore Jipa, mezinul familiei Costache și Velica Jipa, din Ploiești. Fratele său, Tache, primul dintre copii, căzuse în luptă în timpul primului război mondial, la Mărășești. Cel de al doilea frate, Teodor, se afla pe front. Grigore a lăsat în pragul casei o mamă bătrână, cu lacrimi de jale în ochi, sora și nepoții. Aruncându-și o privire în curtea casei a rostit cuvintele creștinești „*Doamne-ajută!*” și, cu semnul crucii, a pornit în întâmpinarea soartei.

Grigore Jipa a participat la război de la data de 22 iunie 1941, fiind încadrat în Regimentul 7 Dorobanți Prahova, Compania Cercetare. A contribuit la eliberarea Basarabiei. A luptat apoi în operațiunile militare de la Odessa și de la Cotul Donului, căzând eroic în luptele de la Cota 140, situată la 7 km de satul Raspopinskaia. A fost lovit mortal, la cap și în zona stomacului, de schije de brand, rămânând la inamic neînmormântat de către camarazii săi. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a II-a, cu spade, și avansat la gradul de plutonier, prin I. D. nr. 2829, din 22 septembrie 1942.

La intervenția generalului de brigadă în rezervă Pavel Ghiță, făcută la comandantul garnizoanei militare Ploiești, generalul de flotilă aeriană Gheorghe Constantin, și cu sprijinul comandantului Inspectoratului Județean de Poliție Prahova, colonelul Constantin Chirilă, s-a ridicat o cruce în Cimitirul Eroilor „Bolovani”, cu inscripția: „*Plutonier Post-Mortem Jipa Grigore din Regimentul 7 Infanterie Prahova, mort la data de 17.09.1942, în luptele de la Cotul Donului*”. Monumentul a fost dezvelit în ziua de 25 octombrie 2000, de ziua armatei României.

Sergent-major Ion GHEORGHE

Târgșorul Vechi, comună de șes amplasată pe malurile canalului Leaotu („afluent” artificial al Prahovei, pe stânga), se învecinează la nord cu municipiul Ploiești, la sud-est cu comuna Brazi, la sud-vest cu comuna Mănești, la nord-vest cu comuna Aricești Rahtivani și la nord cu comuna Blejoi. Comuna este formată din satele: Strejnic (reședință de comună), Stăncești, Târgșorul Vechi și Zăhanău. Suprafața comunei însumează 4.843 ha, din care 4.027 ha reprezintă suprafața agricolă. La circa 500 m vest de moara din Târgșorul Vechi s-a depistat o așezare tracică, numită Tei, bogată în materiale arheologice.

Satul apare atestat documentar abia la 25 august 1413, în salvoconductul comercial pe care Mircea cel Bătrân (1386-1418) îl reînnoiește pentru brașoveni sub denumirea de „Novum Forum” (Târgul cel Nou), spre a fi deosebit de Târgoviște. La 22 august 1456, Vlad Țepeș înfrânge la Târgșor oștile lui Vladislav al II-lea. Importanța economică a târgului care se ridica a determinat o creștere a însemnătății sale politice sub Neagoe Basarab (1512-1521), când devine oraș de scaun. În privilegiul acordat brașovenilor, în anul 1517, acesta îi îndeamnă „*să târguiască numai unde este scaunul domniei mele, la Târgoviște și la Câmpulung și la Târgșor*”. Solii brașovenilor găsesc pe voievodul Alexandru al II-lea Mircea (1568-1577), de asemenea, la Târgșor. În anii 1537, 1538 sau 1540 Radu Paisie (Petru de la Argeș), în anul 1598 Mihai Viteazul, iar în 1622 Radu Mihnea emiteau hrisoave din reședința de la Târgșor. Localitatea a jucat un rol important în secolele XVI-XIX. Se pare că aici a existat o școală începând din secolul al XV-lea.

Între monumentele din localitate se remarcă termele romane ale castrului Legiunii a XI-a Claudia Pia Fidelis, ruinele bisericii albe (biserica veche, ctitorită de Vladislav al II-lea), ruinele curții domnești, conacul Moruzi, monumentul memorial „Nicolae Iorga”, cu inscripția: „*În acest loc a fost asasinat de către legionari, la 28 noiembrie 1940, savantul de reputație mondială Nicolae Iorga (născut în anul 1871)*”. Datele au fost culese din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Cristache și Niculina Gheorghe, oameni harnici din Târgșorul Vechi, au dat viață la opt copii: Elena, Steliana, Maria, Chira, Stelian, Dumitru, Ion și Constantin.

Dumitru Gheorghe a participat la război, în rândurile Regimentului 6 Călărași, căzând în lupte la Kerci, în ziua de 10 mai 1942.

Ion Gheorghe s-a născut la 16 aprilie 1919. Absolvent al Facultății de Teologie, Ion Gheorghe a fost încorporat, în anul 1942, în cadrul Batalionului 1 Vânători de Munte din Sinaia, pentru a satisface stagiul militar cu termen redus. După perioada de instrucție a fost trimis, pentru completarea instrucției, la Școala Militară Ofițeri de Rezervă Infanterie nr. 1 din orașul Ploiești. Întrucât la sfârșitul anului 1942 Ion Gheorghe a fost preotit, cu aprobarea Statului Major General a fost lăsat la vatră, cu gradul de sergent.

Preotul Ion Gheorghe a slujit, cu har duhovnicesc, la Biserica din localitatea Buștenari și la Biserica „Sfântul Vasile” din Ploiești, unde slujește și în prezent.

Deși a activat doar pentru o scurtă perioadă de timp în unitatea operativă de vânători de munte, preotul Ion Gheorghe a fost avansat la gradul de sergent-major.

Demnă de respect este și activitatea literară desfășurată de preotul Ion Gheorghe. A început să scrie versuri din perioada tinereții. Una dintre poeziile care-l caracterizează este „Patru brazi”:

A avut mămica patru brazi înalți
Și pe toți la oaste i-a trimis soldați.
Pe Tircă primul, l-a trimis cu cal
Călăraș cu schimbul pe-al său animal.

Pe Mitică, cel de al doilea venit,
Că era din fire mai pipernicit
L-a trimis la oaste pe jos
Cu ranița-n spate spre a-i fi de folos.

Nu știu ce folos avu așa mergând
Dar curând pe fronturi a ajuns plângând
Și de ce-i fu frică, d-aia n-a scăpat,
Că un glonț dușman pe el l-a cătat.

S-a umplut văzduhul de-atâta oftat...
Amintesc în treacăt că al nostru sat
S-a umplut de ură față de dușman
Pentru armele proptite în tăpșan.

Și-a rămas mămica cu doi fii acasă
Unul la o școală într-un vechi oraș
Așteptând prilejul de a se preoți,
Să scape de armată cu ale ei greutateți.

Dară iată că și-acesta a fost condus
La gară, la tren, ca un umil supus
Alt prilej la plecare de-a se boci
Că nu știi armata cât va dăinui.

Și-a plecat Ionete la Sinaia-n munți
Unu vânători de munte, fără punți
Că punte-a lăsat-o jos la adăpost
Să spună altora că pe aici a fost.

Și-așa scăpai de oaste cu-ale ei urmări
De-mbrăcai sutana uitată-n cămări.
Pe Costică cel de al patrulea băiat
Vârsta-i mititică de front l-a scăpat

Și-a rămas mămica doar cu un glonț primit
Dar destul de-adânc în inimă-nfipt
C-acolo pe front, departe-n Caucaz
Zace în mormânt fiul ei cel viteaz.

Ultima poezie scrisă de preotul Ion Gheorghe, la data de 19 martie 2006, se intitulează „Gânduri”:

A sosit ziua din urmă
Când de-aicea am să plec,
Mulțumescu-ți ție turmă
Că m-ai ajutat să trec.
.....
Mi-ai dat liniștea de seară
Și somnul cel prea dorit.

De aceea-n rugăciune
Mereu te-am și pomenit.

Merg la casa mea dorită
De copii înconjurat,
Cu nepoții laolaltă
Ce de Domnul mi s-au dat.

.....
De aceea, Ție, Doamne,
Mă tot rog, neîncetat,
Să-mi ajuți ca-n aste toamne
Prea mult bine-mi fie dat.

Ca din nou să-ți strig eu Ție:
Liniștește-mi viața mea
Ca de-acuma ea să-mi fie
Sprijinul ce-aș merita.

Preotul Ion Gheorghe este căsătorit cu Constanța Țugulea, împreună având doi copii: Ion și Petruța, Ambii sunt ingineri și lucrează, în același birou, la D.S.P.A.C. Copiii i-au dăruit două nepoate și un nepot.

Sergentul-major Ion Gheorghe a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Sergent-major Vasile STĂNCUȚU

Comuna argeșeană Mozăceni este atestată documentar la 19 iunie 1620, când Gavril Movilă voievod întărește eliberarea din rumânie (robie) a locuitorilor satului. „*Cu mila lui Dumnezeu, Io Gavril Moghilă voievod și domn a toată țara Ungrovlahiei, feciorul marelui și preabunului, răposatului Io Simion Moghilă voievod. Dă domnia mea această poruncă a domniei mele satului Mozăceni în județul Vlașca... Și iată le dăm întreg satul Mozăceni cu tot hotarul și cu tot venitul și din câmp și din apă și din pădure și de peste tot hotarul*”.

Aici s-a născut Vasile Stăncuțu, la data de 15 ianuarie 1922. Părinții săi, Stancu și Anghelina, au avut o fiică și 4 fii: Voica, Stan, Radu, Ion și Vasile. Oameni gospodari, soții Stăncuțu și-au crescut copii în spiritul cinstei și al demnității.

Vasile Stăncuțu a copilarit și absolvit școala primară în localitatea natală, lucrând apoi în agricultură, alături de părinți și frați. S-a căsătorit cu consăteanca sa, Constantina Baldar, în anul 1947.

Venindu-i timpul să satisfacă stagiul militar, Vasile Stăncuțu a fost încorporat, la 1 aprilie 1943, în Regimentul 1 Vânători (Infanterie), Partea Sedentară, dislocată în garnizoana Pitești. Această unitate s-a înființat în anul 1830, în garnizoana Craiova, cu cadre recrutate din rândul pandurilor care au participat la războiul împotriva turcilor, în anii 1828 și 1829. În anul 1848 a păzit granița de sud a țării. Regimentul a fost reorganizat sub domnitorii Alexandru Ioan Cuza și Carol de Hohenzolern, participând la războiul de independență (1877-1878), la cel de al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregirea statului și a neamului românesc (1916-1919) și la războiul de reîntregire statală și națională (1941-1945).

Avansat la gradul de caporal, Vasile Stăncuțu a fost trimis, la data de 13 aprilie 1944, pe frontul Iași - Chișinău, participând la luptele din zona Țiganca - Fălciu. A îndeplinit funcțiile de servant, ochitor și comandant de tun (după avansarea la gradul de sergent, în septembrie 1944).

După 23 august 1944 Vasile Stăncuțu a participat, împreună cu camarazii săi, la dezarmarea trupelor germane și eliberarea părții de nord a Transilvaniei, remarcându-se în luptele de pe cursul mijlociu al Mureșului

și în zona Marghita - Oradea. De la 20 octombrie 1944 a participat la luptele din Ungaria, fiind rănit. Tratat în Spitalul de la Miscoitz, s-a înapoiat la unitate la 15 ianuarie 1945.

Împreună cu camarazii săi a participat la luptele din Cehoslovacia (masivul Zvolen, râurile Hron, Morava și Brno), fiind rănit în ziua de 2 aprilie 1945. Refuzând să fie trimis în spital, a fost tratat ambulatoriu și a luptat până la 12 mai (deși Germania a capitulat la 9 mai 1945, rezistența unor unități militare germane a durat până la 12 mai).

Pentru comportarea curajoasă în război Vasile Stăncuțu a fost decorat cu medaliile: „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. După anul 1989, Asociația Națională a Veteranilor de Război l-a avansat la gradul de sergent- major.

Vasile Stăncuțu a fost lăsat la vatră la 1 aprilie 1944 și, după căsătorie, a lucrat în agricultură, împreună cu soția și copiii. Vasile și Constantina Stăncuțu au avut 7 copii: Gheorghe (născut în anul 1949, este colonel rtr. la M.Ap.N. și are 2 copii), Marin (născut în 1951, este contabil și îndeplinește funcția de secretar al Primăriei Mozăceni), Florea (născut în 1954, este maestru lăcătuș la Uzina de Autoturisme Pitești și are un copil), Alexandrina (născută în 1957, căsătorită Bunda, este laborant șef Parc Sonde Petrom Pitești și are 2 copii), Ștefan (născut în 1959, este maestru electrician la Rafinăria Pitești și are 2 copii), Dumitru (născut în 1962, este maestru electronist la Rafinăria Pitești și are 2 copii), Ilie (născut în 1964, este maestru electrician la Rafinăria Petromidia Năvodari și are 2 copii).

Sergent Ion ALDEA

Ion Aldea s-a născut la data de 9 septembrie 1889 în localitatea Dițești, comuna Filipești de Pădure, din județul Prahova. Este fiul lui Lixandru și al Frusinei Aldea. A fost căsătorit și a avut 7 copii.

În anul 1912 a fost încorporat, pentru satisfacerea serviciului militar, la Batalionul 3 Vânători Infanterie din Ploiești. În luna iulie 1916 a fost concentrat la Regimentul 3 Vânători (unitatea fusese ridicată la rang de regiment), subordonat Diviziei 5 Infanterie Buzău. În seara zilei de 14 august 1916, ora 21:00, pe când fruntașul Ion Aldea se găsea, împreună cu camarazii din regiment, în dispozitivul de luptă de pe graniță, în zona Măneciu-Pământeni, au fost declanșate, prin surprindere, luptele cu inamicul. Deși luptele au fost dure, ostașii români au pătruns, cu mult curaj, în dispozitivul inamic, reușind să înainteze, până la 15 septembrie, în zona Brașov. Schimbarea situației pe frontul de sud precum și suplimentarea forțelor germane și maghiare în partea de nord a Transilvaniei au fost motivele care au determinat Statul Major al Armatei române să oprească ofensiva trupelor române și apoi să le retragă treptat, prin luptă. Ostașii Regimentului 3 Vânători au fost puși la dispoziția Diviziei 6 Infanterie Focșani, la data de 19 septembrie, și s-au retras pe Valea Siriului și Valea Buzăului. Unitatea a respins inamicul la Pătârlagele, asigurând retragerea Diviziei 6 Infanterie pe Valea Buzăului. În continuare unitatea a desfășurat lupte grele la Odobești și Pralea. În luna ianuarie 1917 regimentul a fost trimis, pentru refacere, în comuna Trușești, din județul Botoșani. Ion Aldea a fost avansat caporal și numit comandant de grupă, întrucât s-a comportat curajos în luptele desfășurate în 1916.

În ziua de 24 iulie 1917 a început marea bătălie pentru apărarea Mărășeștilor. Unitățile militare din Prahova au participat și ele în această bătălie. Ostașii Regimentului 3 Vânători s-au acoperit de glorie în legendarele lupte de apărare de la Cosmești și Doaga, îndeosebi în zilele de 25, 27, 28, 30 iulie și 6 august 1917. Pentru faptele de eroism săvârșite la Doaga, drapelul Regimentului 3 Vânători a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, conform Î. D., nr. 1171, din 9 octombrie 1917.

La sfârșitul lunii ianuarie 1918 regimentul a fost trimis în Basarabia unde, până la sfârșitul lunii iunie, a contribuit la curățarea Basarabiei de trupe bolșevice rusești și ucrainiene.

După remobilizarea armatei, la data de 28 octombrie 1918, Regimentul 3 Vânători a fost subordonat Diviziei 2 Vânători din Chișinău și a participat la dezarmarea trupelor maghiare din Transilvania, la capturarea armamentului și a munițiilor de la civili, precum și la asigurarea liniștii publice. Regimentul 3 Vânători a participat la campania militară din Ungaria, din anul 1919.

Trecerea armatei române pe picior de pace, la data de 1 aprilie 1921, i-a găsit pe bravii ostași infanteriști din Regimentul 3 Vânători la Huedin. Concentrații au fost demobilizați.

Ion Aldea a fost avansat la gradul de sergent și decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” și „Virtutea Militară”, pentru comportarea curajoasă și dârză în luptele de la Doaga.

În anul 1923, Regimentul 3 Vânători a fost dislocat la Bolgrad și în octombrie 1940 a fost desființat, deoarece sovieticii i-au dezarmat ostașii, la sfârșitul lunii iunie 1940.

Între urmașii lui Ion Aldea se remarcă Elisaveta, căsătorită cu Ion Croitoru, maestru construcții petroliere, decedat și înhumat la Moinești. Fiul lor, Constantin Croitoru, a îmbrățișat cariera militară. Datorită meritelor sale a fost avansat până la gradul de general de divizie și încadrat într-o funcție importantă la Statul Major General al Armatei României. Generalul Croitoru are un fiu, absolvent al Facultății de Drept din București.

Sergentul Ioan Aldea a decedat la data de 1 ianuarie 1974, fiind regretat de familie și prieteni.

Sergent Radu BURLACU

Fiul lui Constantin și al Anicăi Burlacu, Radu Burlacu s-a născut la data de 3 noiembrie 1922 în comuna Nicolești, județul Râmnicu-Sărat (azi județul Buzău). De la o vârstă fragedă părinții săi l-au dat la un atelier de croitorie și până la vârsta de 21 de ani a practicat meseria de croitor în localitatea natală.

Recrutat pentru satisfacerea stagiului militar la data de 1 aprilie 1943, Radu Burlacu a fost repartizat pentru instruire la Partea Sedentară a Regimentului 2 Transmisiuni, care era dislocat în garnizoana Iași.

Regimentul avea o istorie interesantă. La data de 24 ianuarie 1932 Inspectoratul General al Geniului, prin Ordinul nr. 334 – în conformitate cu Înaltul Decret, nr. 497/1932 și cu Ordinul Marelui Stat Major, Secția I-a, nr. 4.338 și 965/1932 – dispunea înființarea Regimentului 2 Transmisiuni Câmpina. Tot în acea perioadă se cumulasera batalioanele de transmisiuni din Regimentele 1, 3 și 4 Pionieri.

Comanda Regimentului 2 Transmisiuni și Batalioanele 1 și 2 au fost cazate în clădirea principală a fostei fabrici de bijuterii, iar Batalionul 3 în clădirea rafinăriei „Steaua Română”. Școala de radiotelegrafiști a fost dislocată într-o clădire a primăriei din Câmpina.

Prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. 8.640, din 27 martie 1933, s-a dispus dislocarea regimentului de la Câmpina, la Iași. La 1 aprilie 1933 Regimentul 2 Transmisiuni a fost mutat în garnizoana Iași, în cazarma Regimentului 1 Căi Ferate. În această cazarmă s-au instruit efectivele și apoi au participat la campaniile militare din est și vest, asigurând legăturile fir și radio ale unităților și marilor unități militare cu care a cooperat.

În baza Ordinului nr. 51.620, din 30 iunie 1946, Regimentul 2 Transmisiuni a primit ordin să se mute din garnizoana Alexandria, unde se stabilise după participarea la război, la Câmpina.

Mai târziu, în baza Ordinului Marelui Stat Major, Secția I-a, nr. 51.716, din 17 august 1948, regimentul a fost dislocat din Câmpina la Someșeni, județul Cluj, în cazarma Regimentului 5 Artilerie Antiaeriană. Cu o parte din efectivele acestei unități s-a înființat, în anul 1948, Regimentul 4 Transmisiuni din orașul Vaslui.

După efectuarea perioadei de instruire a soldatului și a perioadei de instrucție de specialitate, Radu Burlacu a fost mobilizat pe front, în zona de

operații a Batalionului 53 Transmisiuni, la data de 16 septembrie 1943. Împreună cu ceilalți camarazi din unitate asigura legăturile fir și radio ale Comandamentului 4 Armată, care desfășura lupte foarte grele cu efectivele armatei sovietice, aflate într-o puternică ofensivă. Comportarea curajoasă și dârză în misiunile de luptă primite i-a determinat pe șefii direcți să-l propună pe Radu Burlacu pentru decorare cu medalia „Cruciada împotriva comunismului”, pe care a primit-o la data de 31 martie 1943.

La data de 1 decembrie 1944 fruntașul Radu Burlacu a fost mutat de la Compania a 2-a Transmisiuni la Compania 1-a Transmisiuni din aceeași unitate, comportându-se la fel de curajos în îndeplinirea grelelor misiuni, în luptele cu trupele germane, pe teritoriile Ungariei și Cehoslovaciei. Șefii direcți l-au propus pe fruntașul Radu Burlacu pentru decorare cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a, pe care a primit-o la data de 6 februarie 1945.

Până la capitularea armatei germane, la 9 mai 1945, fruntașul Radu Burlacu și camarazii din Batalionul 54 Transmisiuni au reușit să asigure, permanent, legăturile de transmisiuni cu eșaloanele subordonate Corpului 4 Armată.

La 14 septembrie 1945 fruntașul Radu Burlacu s-a prezentat la Partea Sedentară a unității și, de aici, a fost repartizat la Corpul 3 Armată. Fiind bolnav a fost trimis în concediu medical, până la 1 ianuarie 1945.

Refăcut din punct de vedere fizic, fruntașul Radu Burlacu a fost mutat la Compania Depozit a Corpului 3 Armată. De la data de 1 aprilie și până la data de 7 iulie 1946 proaspătul caporal a participat la instruirea recruților din unitate, ajutându-i la însușirea specialităților de telefonist și radiotelegrafist.

Desconcentrat, la 7 iulie 1946, Radu Burlacu și-a reluat munca de croitor în localitatea natală, până la 24 ianuarie 1949, când a fost concentrat la Regimentul 4 Transmisiuni din Vaslui. După o perioadă de instruire de trei luni, Radu Burlacu a fost avansat la gradul de sergent și apoi s-a înapoiat la familie, refuzând să se angajeze în armată.

Până la decesul său, la 7 martie 1993, Radu Burlacu a profesat cu succes meseria de croitor, fiind bine-cunoscut în satele din jur.

Radu Burlacu s-a căsătorit în anul 1946 cu Niculina Tudor, din mariajul lor rezultând doi copii: Ionel, născut la data de 2 iulie 1947, și Vasile, născut la data de 23 octombrie 1950.

Ionel Burlacu a absolvit școala primară în localitatea Dăscălești, școala generală în localitatea Nicolești și Liceul „Alexandru Vlahuță” în Râmnicu-Sărat. La data de 1 august 1965 s-a angajat arhivar civil la Arhivele Militare din Râmnicu-Sărat.

La 1 iulie 1972 Arhivele Militare au fost mutate de la Râmnicu-Sărat, la Pitești. Ionel Burlacu și-a urmat destinul, angajându-se arhivar civil la Arhivele Militare din Pitești (U.M. 02405).

De la 1 mai 1982 Ionel Burlacu îndeplinește funcția de custode la sala de studiu, dând dovadă de mult tact în relațiile cu cei care se documentează în această instituție, care păstrează documente, de mare valoare științifică, cu caracter militar, politic, social și economic.

Ionel Burlacu s-a căsătorit la data de 18 iulie 1968 cu Elena Burlăcescu, din comuna Pardoși, județul Buzău, împreună având o fiică, Daniela, născută la data de 18 septembrie 1969.

Vasile Burlacu, cel de al doilea copil al soților Radu și Niculina Burlacu, a lucrat ca maestru la Turnătoria din Râmnicu-Sărat până în anul 1999, când s-a pensionat. Are doi copii, căsătoriți în Focșani.

Sergent Pericle DIACONESCU

S-a născut la data de 4 octombrie 1898 în orașul Slobozia, județul Ialomița. Rămânând orfan de părinți de la vârsta de 2 ani, Pericle Diaconescu a fost crescut de bunici. După absolvirea școlii primare în orașul Slobozia, la vârsta de 17 ani s-a înscris voluntar, pentru satisfacerea serviciului militar, în Regimentul 2 Grăniceri din Brăila. Mobilizat în aceeași unitate, Pericle Diaconescu a participat la războiul pentru întregire statală și națională din anii 1916-1919, evidențiindu-se în luptele din vara anului 1917, când a fost rănit de o schijă de obuz la omoplatul drept. Pentru comportarea dărză și curajoasă în lupte a fost avansat, succesiv, până la gradul de sergent și decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

După demobilizarea armatei române, la data de 1 aprilie 1921, Pericle Diaconescu a lucrat ca mecanic la Atelierele C.F.R. Ploiești-Triaj.

În anii celui de al doilea război mondial Pericle Diaconescu a fost mobilizat pe loc, contribuind la transportul de produse petroliere necesare Flotei 2 Aviație de Vânătoare Târgșor, Regimentelor 7 și 9 Artilerie Antiaeriană din Ploiești și altor unități militare dislocate în Prahova.

Din carnetul cu însemnări personale ale lui Pericle Diaconescu, păstrat de fiica sa, Florica Ghiță, rezultă următorul episod: în ziua de 4 aprilie 1944, în timpul bombardamentului aviației anglo-americane asupra Ploieștiului, a fost lovit un tren cu vagoane cisternă încărcate cu benzină. Mecanicul de locomotivă a fost omorât și Pericle Diaconescu a detașat vagoanele aprinse și a condus trenul în afara zonei periculoase, salvând de la distrugere cartierul de locuințe Ploiești Sud (trenul se afla garat pe linia de încărcare din incinta Rafinăriei „Astra Română”).

Pericle Diaconescu a fost căsătorit cu Maria Nicolau, din mariajul lor rezultând trei copii: Dumitru (colonel, cu ultimul loc de muncă la Direcția Infanterie și Tancuri București, decedat în anul 1990), Ioan (colonel în M.A.I., pensionar) și Florica (funcționară în M.A.I., pensionară, căsătorită cu generalul de brigadă, în rezervă, Pavel Ghiță).

Sergent TR Ioan GHIȚĂ

S-a născut la data de 20 august 1896 în comuna Târgșorul Nou, județul Prahova. A copilărit și a urmat școala primară în localitatea natală și apoi gimnaziul industrial din localitatea Buftea, cu examen de capacitate.

În războiul pentru întregire națională și statală (1916-1919) Ioan Ghiță a fost încorporat, în calitate de militar cu termen redus, la Arsenalul Armatei. După efectuarea perioadei de instruire a fost mobilizat în unitate, participând la construirea armamentului de luptă pentru front. Fiind un meseriaș harnic, priceput în meserie și disciplinat, Ioan Ghiță a fost avansat, succesiv, până la gradul de sergent cu termen redus.

După demobilizarea armatei române, la data de 1 aprilie 1921, Ioan Ghiță s-a angajat ca lăcătuș la Rafinăria „Astra Română” din Ploiești. Cunoștea toată rafinăria și a lucrat aici până în anul 1933, când a fost concediat, ca urmare a aplicării curbilor de sacrificiu. Din anul 1934 și până în 1938 a lucrat la Rafinăria Brazi, în aceeași calitate. La scurt timp s-a angajat la Uzina de Armament „Concordia” din Ploiești, care construia tunuri antitanc, calibru 47 mm și obuze de 47 mm, 75 mm și 100 mm. În această uzină a lucrat până în anul 1942.

Ioan Ghiță s-a căsătorit în anul 1920 cu Ioana Jipa, împreună având 7 copii: Pavel (general de brigadă, în retragere, la M.A.I., pensionar, președinte al Asociației Veteranilor de Război, Filiala Prahova din M.A.I., animatorul activităților organizatorice, cultural-educative și de ordin social a veteranilor și urmașilor lor, decorat cu medalia națională „Serviciul Credincios”, clasa a III-a), Ioan (tehnician metalurgist), Gheorghe (tehnician mecanic), Crăciun (economist, căpitan în rezervă la M.Ap.N.), Victoria (profesoară de filozofie și limba română, căsătorită cu Alexandru Dima). Doi dintre copii, o fată și un băiat, au decedat la o vârstă fragedă.

Sergentul TR Ioan Ghiță a murit când era tânăr, lasând pe umerii soției și a primilor doi băieți povara creșterii celorlaltor cinci copii mici.

Date furnizate de generalul de brigadă, în retragere, Pavel Ghiță.

Sergent Gheorghe MARIN

S-a născut în anul 1909 în comuna Greci, județul Tulcea. În localitate este cunoscut și sub numele de Gheorghe Stoicu.

Gheorghe Marin a satisfăcut stagiul militar, în anii 1931-1932, în Regimentul 33 Dorobanți Tulcea. A participat la războiul de reîntregire statală și națională, contribuind la eliberarea Basarabiei.

Unitatea s-a înființat în anul 1883 sub denumirea de Batalionul de Dorobanți Tulcea. În anul 1888 batalionul s-a transformat în Regimentul 33 Dorobanți (Infanterie Teritorială) Tulcea. Unitatea a fost subordonată în 1916 Diviziei 10 Infanterie Brăila. La începutul războiului de întregire statală și națională Divizia 10 Infanterie, inclusiv Regimentul 33 Infanterie, a făcut parte din rezerva strategică, împreună cu Divizia 15 Infanterie, fiind subordonate Corpului 5 Armată (erau dispuse în zona Crevedia – Fălcoianca – Crețulești – Brătulești – Tâncăbești). După participarea la luptele din zona București – Neajlov, din toamna anului 1916, Regimentul 33 a fost retras, împreună cu celelalte unități din Divizia 10 Infanterie, în zona Brăila. În vara anului 1917 Regimentul 33 Infanterie a participat, împreună cu celelalte unități din Divizia 10 Infanterie, la luptele de la Mărășești, remarcându-se în luptele de la Răzoare și viile Negroponte. Datorită eroismului și vitejiei cu care au luptat ostașii la Mărășești, drapelul de luptă al diviziei a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. Regimentul a participat și la cel de al doilea război mondial (1941-1945), contribuind la eliberarea sudului Basarabiei și în luptele de Odessa și din Caucaz.

Sergentul Gheorghe Marin a fost căsătorit și a avut doi copii: Paulina-Ecaterina (căsătorită Stere, este medic O.R.L. în Brăila) și Mihai Marin (inginer, directorul Astral S.A. din Ploiești, care are două fiice: Monica, arhitect, și Mihaela, jurist).

Sergent Ioan NICOLAE

Comuna Brazi este situată în zona de câmpie din sud-vestul județului Prahova, pe malul stâng al Leaotului. Se învecinează cu municipiul Ploiești la nord, cu comuna Târgșorul Vechi la nord-vest, cu comuna Mănești la sud-vest, cu comuna Șirna la sud, cu comuna Tinosu la sud, cu comuna Puchenii Mari la sud-est și cu comuna Bărcănești la est. Denumirea localității derivă de la topografia trecută a locului, „brazi” semnificând pădure tânără și foarte deasă.

Comuna este formată din satele: Brazii de Sus (reședință, situată în sud), Bătești, Brazii de Jos, Negoiești, Popești și Stejaru. Suprafața comunei este de 4.542 ha, din care 3.378 ha suprafață agricolă. Pe teritoriul comunei s-au descoperit vestigii din neolitic, la Negoiești, din prima treaptă a fierului, la Popești, din perioada daco-geților și din cea a formării poporului român, la Bătești, sec. V-VII d.H. Atestarea documentară datează de pe la începutul secolului al XV-lea când Mircea cel Bătrân a întărit, prin 1400-1403, fiilor lui Batea și celor ai lui Neagotă locurile numite „la Mociurițe” (cu timpul au devenit Bătești), scutindu-i de dări și slujbe, în afară de oaste. Satul Negoiești apare atestat pe la 30 septembrie 1454-1455, când Vladislav al II-lea a ratificat lui Dragomir, Coman, Stano și lui Iancu, cu fiii lor, ocină la Negoiești. În prima jumătate a secolului al XVI-lea, în 1537, Radu Paisie validează grămăticului Vuia și fratelui său Luca ocine „în Popești, două ogoare și un vad de moară lângă hotarul de lângă Negoiești ... în Crângul lui Manea un loc de vie, cât poate un om să arunce în patru părți cu bățul”. Popeștii constituie satul de baștină al domnitorului Antonie Vodă (1669-1672), mazilit de turci după trei ani de domnie. În aceste locuri s-au implicat, prin măsuri sociale, economice și politice, domnitorii Mihai Viteazul (1593-1600), Radu Șerban (1602-1610), Alexandru Iliaș, Grigore Ghica, Matei Basarab. În 1776 s-a înființat o manufactură de hârtie, pe moșia Bătești, situată pe Leaot, iar în 1841 la Popești s-a înființat o fabrică de tutun.

În aprilie 1934 Societatea Creditul Minier (înființată în 1919 la București) a început construirea unei rafinării la Brazi, pe care a dat-o în funcțiune la 15 iunie 1935. Bombardată de anglo-americani în timpul războiului, rafinăria a fost reparată după război și naționalizată, la 11 iunie

1948. După 1960 la Brazi s-a construit una dintre cele mai mari și moderne platforme petrochimice și o mare centrală termo-electrică.

Cei peste 9.000 de locuitori ai comunei se ocupă cu agricultura, olăritul și lucrul în industrie. Școala a fost înființată în anul 1838 și a evoluat permanent. În comună există cămin cultural, bibliotecă și au fost ridicate monumente ale eroilor din primul și al doilea război mondial.

Datele au fost selectate din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Ioan Nicolae s-a născut la 27 iulie 1912 în localitatea Brazi. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1934-1936, în Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Prahova. Mobilizat, la 20 iunie 1941, Ion Nicolae a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, în luptele de la Odessa și de la Cotul Donului. În perioada 25 februarie 1943 - 10 martie 1944 a îndeplinit misiuni de pază în zona petrolieră. De la 15 martie și până la 30 iulie 1944 a participat la acțiuni de luptă pe frontul din Moldova, în zona Târgu Frumos. După 23 august 1944 a participat la eliberarea zonei petroliere, acționând la Boldești și Lipănești. Din luna octombrie 1944 sergentul Ion Nicolae a fost mutat la o unitate de căi ferate, care efectua repararea și întreținerea liniilor de pe Valea Prahovei.

A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a, și „Eliberarea de sub jugul fascist”.

După lăsarea la vatră, în iulie 1945, Ion Nicolae a lucrat la căile ferate. În anul 1954 a absolvit Școala de Acari – Frânari, din cadrul Grupului Școlar Grivița București. A lucrat în Căile Ferate Române până în anul 1965, când a decedat, în urma unui ulcer duodenal, cernind sufletele soției Steliana și celor șapte copii.

Din mariajul lui Ioan Nicolae cu Steliana Petrache au rezultat șapte copii: Gheorghe (pensionar, a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi și este căsătorit cu Alexandrina, cu care are doi băieți și două fete), Frusina (pensionară, a lucrat ca bucătăreasă și este căsătorită cu Gheorghe Gheorghe, cu care are doi băieți și o fată), Anghel (pensionar, a lucrat ca zidar la Combinatul Petrochimic Brazi și este căsătorit cu Niculina, cu care are două fete și un băiat), Marin (pensionar, a lucrat ca zidar și este căsătorit cu Elena, cu care are doi băieți), Ștefan, Ana (pensionară, a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi și a fost căsătorită cu Valentin Stoica, cu care are două fete; Valentin Stoica, fost șofer de TIR, a decedat într-un

tragic accident de circulație în localitatea Călinești, din județul Argeș) și Petre (lăcătuș mecanic la Combinatul Petrochimic Brazi, este căsătorit cu Niculina și au două fete și un băiat.

Dintre cei șapte copii ai sergentului Ioan Nicolae numai Ștefan, cel de al cincilea, a îmbrățișat cariera militară. S-a născut la data de 17 august 1948. Urmându-și tatăl, a absolvit Școala Profesională a Căilor Ferate Române în anul 1965. A lucrat trei ani la electrificarea și centralizarea Căilor Ferate. După absolvirea Școlii de Maiștri Militari Radiolocație din Brașov, în anul 1970, a fost repartizat la Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice. În anul 1972 a fost detașat la Batalionul Radiotehnic Chitila, pentru doi ani de zile. În anul 1974 a fost mutat la Atelierul de Reparații Tehnică de Radiolocație al Brigăzii 46 Radiotehnice Berceni. După înființarea Secției de Reparat Tehnică de Radiolocație și Artilerie Berceni, din cadrul Diviziei 16 Apărare Antiaeriană Ploiești, a fost mutat în această unitate. Timp de 27 de ani a lucrat la reparația tuturor tipurilor de tehnică de radiolocație. De asemenea, timp de 10 ani a executat intervenții pentru punerea în capacitatea de luptă a tehnicii din subunitățile Diviziei 16 Apărare Antiaeriană. În decursul carierei militare a fost notat „bine” și „foarte bine”. În aprilie 2002 a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Ștefan Nicolae s-a căsătorit cu Mariana Sârbu, în anul 1975, împreună având doi copii.

Cadru militar în rezervă, tenace și perseverent, îndeplinește în prezent funcția de secretar al Asociației Profesionale „Verșina”, a cadrelor de radiolocație din Ploiești, al cărui membru fondator este.

Sergent Serju NIȚICĂ

S-a născut la data de 11 august 1924 în orașul Piatra Neamț, județul Neamț. Orașul adăpostește vestigii ale epocii vechi, ale evului mediu și ale istoriei moderne și contemporane. Serju Nițică, în cei 82 de ani trăiți pe aceste meleaguri, a fost martor al tuturor schimbărilor care au intervenit în viața materială și spirituală a municipiului Piatra Neamț.

Din fragedă tinerețe Serju Nițică a muncit alături de părinți, pentru a-și asigura traiul zilnic. Din anul 1950 și până la pensionare, în anul 1980, a lucrat în funcțiile de muncitor și, apoi, administrator la renumita Fabrică de hârtie „Reconstrucția” din municipiul Piatra Neamț.

Norii negri ai celui de al doilea război mondial au afectat și viața lui Serju Nițică. În luna martie 1940 a fost concentrat în Detașamentul de Premilitari din Piatra Neamț și a participat la instruirea teoretică și practică, pentru a fi în măsură să participe la luptele pentru apărarea patriei.

Din luna martie 1944 a fost concentrat în Detașamentul de Lucru de la Târgu Neamț, participând la realizarea lucrărilor genistice de apărare pe linia frontului, în zona Târgu Neamț, după ce trupele rusești din Frontul 2 Ucrainian au pătruns în partea de nord a Moldovei, în luna martie 1944.

Serju Nițică este apreciat în termeni elogioși, de către foștii camarazi, pentru comportamentul și eforturile depuse pe Șantierul de Lucru de la Târgu Neamț. În perioada anilor 1945-1948 a satisfăcut stagiul militar la Regimentul de Gardă al României, înapoindu-se la vatră cu gradul de sergent.

S-a căsătorit cu Veronica Ciubotaru, respectată muncitoare la Fabrica de Tricotaje „8 Martie” (azi „Ema”) din Piatra Neamț, împreună cu care are doi copii: Ioan (colonel, șeful Inspectoratului pentru Situații de Urgență din Piatra Neamț, absolvent al Colegiului Militar Liceal „Dimitrie Cantemir” Breaza, al Școlii Militare de Ofițeri de Transmisiuni Sibiu și al Academiei Militare din București) și Mariana (absolventă a Facultății de Tehnologie și Chimia Textilelor din Iași, tehnoredactor la Muzeul de Artă din Ploiești).

Sergent Dumitru PETRESCU

S-a născut în anul 1887 în localitatea Vierșani, județul Gorj. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1909-1911, în Regimentul Gorj nr. 18, din Târgu Jiu. A participat la cel de al doilea război balcanic (1913) și la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919) cu aceeași unitate. Regimentul a desfășurat lupte foarte grele în lungul Văii Jiului, pentru a deschide trecătorile Surduc și Vulcan. Prin acțiunile desfășurate de armata română, până la 24 august 1916, au fost eliberate localitățile Petroșani și Lupeni și s-a pus stăpânire pe defileul Merișor, smulgându-i-se inamicului un important bazin carbonifer. Întrucât inamicul și-a suplimentat forțele până la 1 septembrie 1916, trupele române au fost nevoite să se replieze pe poziția de la frontieră. Ofensiva inamicului a obligat trupele române să se retragă, prin lupte, spre Târgu Jiu. Sergentul Dumitru Petrescu a fost grav rănit în luptele din zona mănăstirii Lainici. Internat în Spitalul Militar din Craiova, sergentul Dumitru Petrescu a fost clasat invalid de război și lăsat la vatră, în luna ianuarie 1917.

Dumitru Petrescu a fost căsătorit și a avut patru băieți și patru fete. Între ei Ion, născut la 1 martie 1932, a frecventat liceul „Tudor Vladimirescu” din orașul Târgu Jiu, încheind ultimul an de liceu, cu bacalaureat, la Colegiul Național „Nicolae Bălcescu” din Craiova.

După absolvirea liceului Ion Petrescu s-a înscris, în anul 1953, la Școala Militară de Ofițeri de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație din Brașov. Întrucât în luna decembrie 1955 s-a înființat în București, în Drumul Taberei, Școala Militară de Ofițeri Radiolocație, a încheiat anul trei în această școală, clasându-se primul în promoție, și fiind avansat la gradul de locotenent, la data de 2 octombrie 1956. Dornic să-și aprofundeze pregătirea militară generală și de specialitate, ofițerul s-a înscris, în anul 1963, la Academia Militară București, Facultatea de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație, Secția Radiolocație, pe care a absolvit-o, în anul 1966, clasându-se al doilea în promoție. În anul 1980 a urmat cursul post-academic, absolvit cu calificativul „foarte bine”.

În decursul carierei militare ofițerul a îndeplinit funcții de mare răspundere: funcția de tehnic și șef de stație de radiolocație, ofițer în Biroul Exploatare a tehnicii de radiolocație în Regimentul 87 Radiotehnic Timișoara, ofițer 1 în Biroul Pregătire de Luptă și șef al Biroului Operații la

Brigada 41 Radiotehnică Timișoara. Remarcându-se ca un ofițer inteligent, perseverent și consecvent în muncă, foarte bine pregătit militar și profesional, colonelul Ion Petrescu a fost numit, în anul 1976, în funcția de șef de stat major la Brigada 46 Radiotehnică din Ploiești, reușind să-și îndeplinească foarte bine atribuțiunile funcționale.

După cinci ani de muncă rodnică a fost numit, la data de 9 septembrie 1981, la comanda Centrului de Instrucție al Trupelor Radiotehnice Ploiești. Muncind în această funcție până la data de 2 februarie 1987, ofițerul a reușit, împreună cu șeful de stat major, colonelul Ion Selejan, loțiitorii politici, coloneii Ion Safta și Constantin Chiper, loțiitorul tehnic, colonelul Constantin Munteanu, loțiitorul pentru servicii, colonelul Mihai Năforniță, cu ceilalți șefi de compartimente, coloneii Ion Popescu, Nicolae Enache, Tudor Ilina, Mihai Șupeală, Ion Gheorghe, Ștefan Dumitru, Constantin Vaida și cu multe alte cadre militare din unitate să obțină primul titlu de „unitate de frunte”, care a fost păstrat în continuare de către întregul personal.

Colonelul Ion Petrescu a fost un exemplu de dăruire pentru organizarea și desfășurarea procesului de învățământ cu cursanții, elevii Școlii Ofițeri de Rezervă și militarii cu termen redus din Batalionul de Instrucție militari cu termen redus, conducând personal ședințele de pregătire tactică și aplicații în teren. Împreună cu șefii de compartimente s-a ocupat de dezvoltarea bazei materiale a învățământului și instrucției și folosirea ei corectă în pregătirea cadrelor active din Trupele Radiotehnice și a celor care au devenit cadre în rezerva armiei. Nevoit să se pensioneze după 34 de ani de muncă în armată, în plenitudinea forțelor fizice și psihice, întrucât o rudă apropiată a părăsit România, optând pentru un stat din occident, fără aprobarea organelor puterii de stat comuniste, colonelul Ion Petrescu s-a stabilit la Timișoara, oraș de care-l leagă multe amintiri din cariera militară. În activitatea desfășurată în armată ofițerul a fost decorat cu medalii și ordine militare și civile de stat: „Meritul Militar”, clasele I-a, a II-a și a III-a, și „Tudor Vladimirescu”, clasa a IV-a. Ofițerul are un fiu, Dan, care are trei copii: doi băieți și o fată.

Sergent Vasile PETRESCU

S-a născut la data de 21 ianuarie 1921 în localitatea Puchenii Moșneni, județul Prahova. A fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar, la data de 1 martie 1941, în Regimentul 14 Dorobanți Roman. Unitatea s-a înființat în anul 1880 pe scheletul Batalionului 1 Dorobanți, din fostul Regiment 14 Dorobanți Roman, care a participat la războiul de independență din anii 1877-1878. Regimentul 14 Dorobanți Roman a participat la cel de al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregirea neamului românesc (1916-1919) și la cel de al doilea război mondial (1941-1945). După încheierea perioadei de instrucție Vasile Petrescu a fost mobilizat și a participat la eliberarea Basarabiei, răpită în mod samavolnic prin Nota Ultimativă a guvernului sovietic, din 26 iunie 1940. Retras la Partea Sedentară, după data de 26 iulie 1941, întrucât s-a îmbolnăvit, Vasile Petrescu a fost internat și tratat în Spitalul Militar Central din București. Comisia Medicală din spital l-a clasat „apt limitat pentru război” și a fost lăsat la vatră.

La 15 martie 1942 Vasile Petrescu a fost vărsat la Detașamentul Pază, în zona petrolieră Prahova. Despre misiunile îndeplinite pentru paza zonei petroliere își amintește cu emoție și astăzi. I-au rămas în memorie distrugerile pricinuite populației civile, gărilor de cale ferată, rafinăriilor și uzinelor de către aviața anglo-americană, în anii 1942-1944.

După încheierea celui de al doilea război mondial Vasile Petrescu a fost lăsat la vatră și s-a căsătorit, în anul 1946, din mariajul său rezultând un băiat, Nicolae, născut în anul 1951. Nicolae a absolvit Facultatea de Istorie din cadrul Universității București, în anul 1976, în prezent fiind inspector general adjunct în cadrul Inspectoratului Școlar al județului Prahova. Fiul său, Stelu-Claudiu, absolvent al Facultății de Administrație Publică, este inspector la Primăria Municipiului București.

Apreciindu-i contribuția la îndeplinirea misiunilor de luptă în perioada războiului, Asociația Națională a Veteranilor de Război l-a înscris pe sergentul Vasile Petrescu în rândurile sale, cu calitatea de membru, A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Sergent Gheorghe RĂDULESCU

Localitatea Mărgineni este așezată pe malul stâng al pârâului Provița, în vestul comunei Filipești Târg. Așezarea a apărut în documentele Țării Românești la 6 august 1440, în hrisovul lui Vlad Dracul pentru Drăghici a lui Stoica din Mărgineni. Așezarea este menționată și în hrisovul din 27 mai 1510 prin care voievodul Vlad cel Tânăr (1510-1512) dăruia „*cinstitului vlastelin jupân Neagoe al lui Drăghici cu fiii lui (...), ce să le fie satele anume Mărginenii toți...*”. Mărginenii de Jos este împărțit în două: una a pământenilor propriu-ziși și alta a ȝiganilor aduși, cândva, de pe valea Ruda-Ederile (astăzi în județul Dâmbovița), de unde și numele de „Pârliți”, semnalat de Alexandru Zagoriș. În localitate se găsesc ruinele casei Mihai Cantacuzino, casa spătarului Mihai Cantacuzino, o biserică din secolul a XVIII-lea, ctitorie a spătarului Toma Cantacuzino. În prezent satul este subordonat comunei Filipești Târg. Aceste date au fost preluate din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Familia Ion și Maria Rădulescu, oameni harnici și gospodari ai localității Mărgineni, județul Dâmbovița (în prezent județul Prahova), a avut cinci copii: Constantin (născut în 1909), Gheorghe (născut în 1914), Grigore (născut în 1917), Vasilica (născută în 1919) și Smaranda (născută în 1921). În anul 1921 Ion Rădulescu a fost lovit de o boală nemiloasă și a decedat. Primii doi copii au fost obligați să muncească la câmp, alături de mama lor, pentru a-și asigura cele necesare traiului de zi cu zi.

Gheorghe Rădulescu a absolvit cursurile școlii primare din localitatea natală. În anul 1936 a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, în Centrul de Instrucție Jandarmi din Odorhei, județul Covasna. După șase luni de școală a fost avansat la gradul de sergent și transferat la Comandamentul Legiunii de Jandarmi din orașul Cetatea Albă. În luna aprilie 1939 a fost lăsat la vatră, însă subprefectul județului Cetatea Albă, din Basarabia, care îi fusese comandant la Centrul de Instrucție din Odorhei, l-a angajat la Centrala Telefonică a Prefecturii din orașul Cetatea Albă. Întrucât pe cerul Europei pluteau norii negri ai celui de al doilea război mondial, sergentul Gheorghe Rădulescu a fost concentrat la Legiunea de Jandarmi din Cetatea Albă, la centrala telefonică, la 15 septembrie 1939. Prima Notă Ultimativă a guvernului sovietic, din 26 iunie

1940 (se înscria în prevederile anexelor secrete ale Pactului Ribentropp-Molotov, din 23 august 1939), a produs stupeoare în sufletele românilor. Guvernul sovietic cerea guvernului României să ia măsuri de retragere de pe teritoriul Basarabiei a administrației și a armatei, până la 30 iunie. Și aceste prevederi au fost încălcate, trupele rusești trecând Nistrul în ziua de 28 iunie, după ora 10:00, creând mari greutăți în retragerea administrației, armatei și a populației civile.

Sergentul Gheorghe Rădulescu își amintește, cu multă durere, de umilințele la care a fost supus de ruși: „*Am părăsit ultimul unitatea, în ziua de 28 iunie 1940, după ce m-am echipat în haine civile (ostașii și o parte din cadrele militare, originare din Basarabia au rămas în oraș sau au mers la familiile lor). Cu mijloace de transport ocazionale am ajuns la Ungheni, pe data de 2 iulie, ora 16:00. Aici am fost arestat de grănicerii ruși și trimis cu un tren de marfă la Odessa, unde am fost judecat, împreună cu alți români, de un complet de judecată criminal, care m-a condamnat la 8 ani de închisoare, la muncă silnică în Siberia, fiind acuzat că eram împotriva comunismului. În anul 1948 am fost eliberat din lagărul de la Viatka și mi s-a stabilit domiciliu forțat în Republica Kazahă, în orașul Kustanai. În acest oraș am fost angajat în Combinatul nr. 514. Aici am cunoscut-o pe Serafima Russchih, văduvă de război, și m-am căsătorit cu ea. Ca urmare a înțelegerilor stabilite între guvernul sovietic, reprezentat de Hrușciiov, și guvernul SUA, au fost eliberați o parte dintre prizonieri, între care și eu. Eliberat la data de 20 noiembrie 1955 am plecat spre România, cu familia mea. Am ajuns în România pe data de 2 ianuarie 1956, împreună cu soția și copii: Zenaida, Alexandru, Valentina și Victor. La scurt timp am primit casă în strada Găgeni, la nr. 105 B, unde aici domiciliesc și în prezent, și serviciu la Întreprinderea Cimentări și Operațiuni Speciale Sonde, unde am lucrat ca operator. Împreună cu soția am crescut copiii, care au reușit să-și găsească un rost în viață: Zenaida, funcționară (în prezent pensionară), Alexandru, inginer (împreună cu soția lui, Mariana, mă îngrijește, fiindcă sunt în vârstă și soția mi-a decedat), Valentina, asistentă sanitar, și Victor, muncitor. Nu am participat la război, însă am pățimit foarte mult, timp de 15 ani. Văzând ororile pricinuite de cel mai pustiitor război mă rog bunului Dumnezeu să ferească omenirea de războaie, care aduc un cortegiu de suferințe pentru oameni.*”

Sergent Dumitru STĂNESCU

Neculai, primul fiu al familiei Stănescu, din Huși, absolvent al Academiei Comerciale, a fost mobilizat, pentru participarea la cel de-al doilea război mondial, cu gradul de sublocotenent (comandant de pluton) în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A participat la luptele din Basarabia, Ucraina (operațiunea militară Odessa) și de la Cotul Donului, fiind rănit mortal, în ziua de 20 noiembrie 1942.

Dumitru, cel de al doilea fiu al familiei Stănescu, născut la data de 7 ianuarie 1923, a fost încorporat, la data de 15 martie 1944, pentru satisfacerea stagiului militar în cadrul Regimentului 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. După efectuarea perioadei de instrucție a fost trimis la Partea Operativă a unității, care desfășura lupte foarte dure în Basarabia. Desființându-se unitatea, în luna noiembrie 1944, în baza Instrucțiunilor Speciale al Marelui Stat Major, nr. 70.200, efectivele ei au fost vărsate la Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. Caporalul Dumitru Stănescu a participat la luptele de eliberare a Ungariei și Cehoslovaciei, fiind lăsat la vatră, cu gradul de sergent, în luna august 1945.

Înapoiat la Huși a lucrat în calitate de frizer și s-a căsătorit cu Elena Mocanu, din Huși, funcționară la aceeași frizerie. În anul 1963 familia Stănescu s-a mutat în municipiul Ploiești și a lucrat la Cooperativa „Higiena”. Fiul lor, Ioan-Eugen, s-a născut la data de 24 iunie 1949, în localitatea Huși, județul Vaslui. A urmat cursurile Liceului „Mihai Viteazul” din Ploiești, iar din 1969 și până în 1973 Facultatea de Istorie a Universității București, specialitatea Istorie Contemporană.

După terminarea studiilor a fost repartizat la Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova, fiind încadrat în funcția de muzeograf, specialitatea istorie contemporană. La data de 1 noiembrie 1988 a fost promovat muzeograf principal și la 1 iulie 1990 șeful Secției Istorie. În decembrie 1991 a fost promovat director adjunct la Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova, din septembrie 2001 a fost numit director științific și în ianuarie 2004 a devenit director general adjunct.

Eugen Stănescu a urmat cursuri de perfecționare în specialitatea istorie modernă și contemporană la Centrul Special de Perfecționare a cadrelor de pe lângă Ministerul Culturii. În anul 1978 a fost admis la doctorat. Înbolnăvindându-se, nu a mai susținut teza de doctorat.

Eugen Stănescu a acordat mare atenție documentării de specialitate la Arhivele Naționale ale Statului, Filiala Ploiești, Arhivele Naționale ale Statului București, Biblioteca Academiei Române, Arhiva Istorică Centrală, Muzeul Militar Național, Arhivele Militare Române, Muzeul Național de Istorie a României și Arhivele Ministerului Afacerilor Externe.

A publicat 5 lucrări științifice de specialitate și 16 studii și articole în diferite reviste de specialitate. În colaborare cu alți autori a publicat 10 cărți științifice: „*Izvoare istorice prahovene, culegere de documente din anii 1918-1928*”, vol. 1, Ploiești, 1975, „*Izvoare istorice prahovene, culegere de documente din anii 1929-1933*”, vol. 2, Ploiești, 1976, „*Petrol și bombe la Ploiești*”, Editura Imprimex, Ploiești, 1994, „*România mare - Puterea Politică*”, Editura Imprimex, Ploiești, 1995, „*Cavaleri ai Ordinului „Mihai Viteazul”*”, coordonator comandor Ilie Manole, în colecția Revista de Istorie Militară, Editura Universal Cartfil, Ploiești, 1996, „*România Mare - Puterea Politică*”, Ediția a II-a, Editura Mectis, Ploiești, 1998, „*Liberalii - o istorie în date, documente și personalități, 1875-1947*”, Editura Mectis, Ploiești, 1999, „*Alexandru Cretzianu - un diplomat de carieră în misiune pentru pregătirea ieșirii României din Axă*”, Editura Mectis, Ploiești, 1999, „*Regimentul 32 „Mircea” - jurnal de operații (15.08.1916 - 31.12.1917)*”, Editura Printeuro, Ploiești, 2002, „*Colonelul (generalul) Nicolae Zăgănescu și Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană*”, Editura Printeuro, Ploiești, 2003.

Împreună cu alți specialiști a fondat Societatea Cultural-Istorică „Mihai Viteazul”, fiind prim-vicepreședinte al acestei societăți științifice.

Eugen Stănescu este căsătorit cu Iulia-Viorica Hagi, absolventă a Facultății de Istorie, fost muzeograf și șef de secție la Muzeul de Istorie și Arheologie Prahova, în prezent pensionară.

Sergent Gheorghe TĂNASE

Gheorghe Tănase s-a născut în anul 1907 în localitatea Crețești, județul Vaslui. A participat la războiul pentru reîntregirea statului român și a neamului românesc (1941-1945), fiind încorporat în Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

Regimentul 23 Artilerie din Bârlad s-a înființat la 1 septembrie 1914, în garnizoana Ploiești, însă, din lipsa spațiului de cazare, a fost cartiruit în cazarma Regimentelor 11 și 16 Artilerie Focșani. La 25 octombrie 1915 regimentul a fost mutat în garnizoana Buzău. A participat la luptele din toamna anului 1916, din Transilvania, și din vara anului 1917, de la Mărășești. În 1918 efectivele regimentului au contribuit la alungarea trupelor rusești și ucrainiene peste Nistru. În 1919 a participat la campania militară din Ungaria. La data de 27 noiembrie 1923 regimentul a fost mutat în garnizoana Bârlad.

Gheorghe Tănase s-a evidențiat în luptele grele duse pentru eliberarea Basarabiei, în perioada 26 iunie – 26 iulie 1941. De la 1 august 1941 a fost trecut la Partea Sedentară a Regimentului 23 Artilerie, fiind lăsat la vatră, la data de 15 martie 1943, cu gradul de sergent.

Gheorghe Tănase a fost agricultor. A fost căsătorit și din prima căsnicie a avut patru copii: Vasile (de profesie agricultor, participant la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, a fost grav rănit în luptele din Ucraina, pierzându-și ambele picioare), Paraschiv (pensionar, a fost mecanizator la Stațiunea de Mașini Agricole), Petru (decedat de tânăr) și Tinca (casnică).

Din a doua căsnicie Gheorghe Tănase a avut cinci copii: Ortansa (telefonistă la Primăria comunei Crețești), Gheorghe (operator chimist la Brăila), Petru (mecanic la Combinatul de Fire Sintetice Vaslui), Maria (telefonistă în municipiul Vaslui) și Aurica (inginer mecanic în Buzău).

Caporal Constantin ACĂLINEI

Constantin Acălinei s-a născut în anul 1919, în localitatea Verești, județul Suceava, important nod de cale ferată. În anul nașterii sale tatăl participa la luptele din Bucovina, contribuind la înfrângerea trupelor ucrainiene. Costică a aflat, începând de la vârsta de 5 ani, despre eroismul și dârzenia cu care au luptat bunicii și tatăl său în războiul pentru făurirea României, când aceștia îi povesteau scene de luptă la care au participat. Au urmat apoi anii de școală, când a înțeles și mai bine semnificația participării românilor la luptele de întregire statală și națională.

După absolvirea celor 7 clase primare la școala din localitatea natală, Constantin Acălinei a lucrat pământul împreună cu părinții. Întrucât România a fost obligată de către statele vecine să se înscrie în cel de al doilea război mondial, după rapturile teritoriale din anul 1940, Constantin Acălinei a fost chemat, în luna martie 1941, să-și satisfacă stagiul militar în cadrul Regimentului 15 Dorobanți (Infanterie) „Războieni” din Piatra Neamț. La data de 20 iunie 1941 unitatea, subordonată Diviziei 6 Infanterie Focșani, a fost mobilizată pentru a participa la luptele din partea de nord a Basarabiei. Unitatea s-a deplasat spre Dorohoi, ulterior trecând Prutul și apoi Nistrul, și remarcându-se în luptele de la Otachi și Moghilev. De la data de 6 august unitatea a continuat înaintarea spre Bug. În operațiunea militară Odessa unitatea s-a remarcat în luptele de la Oktiabri, Dalnik și Vișnea.

În perioada 15 august – 22 septembrie 1942 efectivele unității au participat în luptele de la Cotul Donului, care au fost extrem de dure. Unitatea a fost încercuită la Raspopinskaia, la data de 20 noiembrie 1942, reușind să scape din încercuire, cu efective reduse, și să se înapoieze, prin lupte succesive, pe frontul din Moldova, în primăvara anului 1944.

Caporalul Constantin Acălinei a participat și la luptele din partea de nord a Transilvaniei, din Ungaria și din Cehoslovacia, cu Regimentul 11 Dorobanți (Infanterie) „Siret” din Galați.

A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”. S-a căsătorit cu Roza Vieru, împreună având trei fete și un băiat: Viorica, Elena, Rodica și Neculai.

Caporal Gheorghe BEJENARU

Român și creștin ortodox până în ultima sa picătură de suflet și viață, Gheorghe s-a născut în localitatea Răușeni, județul Botoșani, la data de 28 aprilie 1923, în familia lui Ion și Elena Bejenaru, oameni cu legătură de pământ și cu drag de copii și de țară. Părinții caporalului Gheorghe Bejenaru au crescut șapte copii: cinci băieți și două fete. Cel mai mare dintre ei, Alexandru a căzut în luptele de la Cotul Donului. Al doilea ca vârstă, Ilie, a reușit să fugă din asprul prizonierat sovietic, ajungând pe locurile natale mutilat, după ce a pribegit, ascuns prin sate și păduri de dincolo și de dincoace de Nistru, trecând înot Prutul.

Gheorghe este al treilea fiul al lui moș Ion Bejenaru. A fost încorporat, în anul 1944, la Regimentul 8 Roșiori Botoșani. Conform Înaltului Decret Regal, nr. 985, din 31 martie 1908, s-a înființat Regimentul 8 Roșiori prin transformarea Regimentului 8 Călărași Buzău. În baza Înaltului Decret Regal, nr. 5878, din 7 octombrie 1913, Regimentul 8 Roșiori a fost transferat în garnizoana Botoșani. A participat la războiul pentru întregire statală și națională din anii 1916-1919 și, apoi, la cel de al doilea război mondial (1941-1945). În luptele pentru eliberarea Basarabiei și a părții de Nord a Bucovinei, Regimentul 8 Roșiori a făcut parte din Brigada 5 Roșiori Iași. După traversarea Nistrului, cavaleriștii și vânătorii de munte au înaintat spre Bug, apoi spre Nipru și au luptat cu dârzenie și înalt spirit de sacrificiu în munții Caucaz și Crimeea. La data de 15 martie 1942 brigăzile s-au transformat în divizii. Diviziile 5 și 8 Cavalerie au participat și la luptele de Cotul Donului, iar ulterior, pe calea de înapoiere, pe frontul din Moldova. Împreună cu ceilalți frați mai mici, Costică și Mihai, cu bani ascunși în chimir, au urmat drumul grosului armatei române, participând la acțiuni specifice de luptă sau de pregătire și refacere.

Gheorghe Bejenaru a fost trimis, pentru patru luni, la Școala de Șoferi din Batalionul 7 Auto Sibiu, după care a îndeplinit diverse misiuni, timp de doi ani de zile, la Batalionul 5 Auto Timișoara, Batalionul 8 Auto Craiova și la Batalionul 3 Auto Roman. Evenimentele de la 23 august 1944 l-au prins în Timișoara, în Piața Traian, participând la îndeplinirea misiunilor de luptă ale Batalionului 8 Auto.

După război s-a întors în satul natal, lucrând cele 5 ha de pământ, avere săracă și bun de preț, fără de care nimeni nu putea vedea ziua de

mâine. Pentru că nu s-a înscris niciodată la colectiv și nu a lucrat nici o zi la Cooperativa Agricolă de Producție, acest pământ avea să-i aducă mari necazuri și grele chinuri în perioada colectivizării din primăvara anului 1962 și apoi, mult timp după aceea, până la căderea comunismului.

În anii 1986-1987, fiind hărțuit în mod nedrept pentru câțiva ari de pământ în plus din grădina de lângă casă, a avut tăria să se judece cu Cooperativa Agricolă de Producție, câștigând procesul, aspect singular și de neînchipuit în perioada aceea.

Împreună cu Eugenia, soția sa, decedată în luna februarie a anului 2006, a avut doi băieți și patru fete: Elena (născută la 12 aprilie 1950, absolventă de liceu, profesând în calitate de învățător și profesor suplinitor în Răușeni, județul Botoșani și Voinești, județul Iași, a decedat la vârsta de 42 de ani, datorită unei afecțiuni grave la inimă), Petru (născut la data de 9 iunie 1954, a urmat cariera militară, trecând prin toate gradele, de la soldat la general), Maria (născută la 20 aprilie 1956, a rămas lângă părinți, în satul natal, datorită unor afecțiuni medicale), Gheorghe (născut la data de 10 aprilie 1988, a urmat cursurile unei școli profesionale, apoi a lucrat în Combinatul de Articole Tehnice din Cauciuc Pitești, iar din anul 2000, lucrează în Italia, lângă Torino), Silvia (născută la data de 2 iulie 1967, absolventă a Universității din Iași, căsătorită, în România, cu cetățeanul de origine italiană Lo Giudice Onofrio, în prezent locuiește la Palermo), Livia (născută la data de 20 mai 1969, absolventă de liceu în Iași, căsătorită cu Constantin Micu, lucrează în Italia, în localitatea Foglizzo, lângă Torino).

Ofițer de radiolocație Petru Bejenariu, specializat inițial ca rachetist antiaerian, în urma absolvirii Academiei de Înalte Studii Militare, a urmat toate formele de pregătire ce le poate parcurge un ofițer - Școala Militară de Ofițeri de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație din Brașov, Academia de Înalte Studii Militare București, Colegiul de Război în Universitatea Națională de Apărare București, cursuri de specializare în Colegiile Naționale de Apărare din Turcia, Germania și Canada - ajungând să obțină, în anul 2005, titlul de doctor în Științe Militare. A parcurs trepte de comandă, de la comandant de pluton și tehnic de stație de radiolocație până la comandant de brigadă logistică.

Generalul de brigadă Petru Bejenaru a lucrat cu pricepere și înaltă răspundere în structuri de stat major la Comandamentul Apărării

Antiaeriene și Statul Major al Aviației și Apărării Antiaeriene, în cabinetul a trei șefi ai Statului Major General, inclusiv ca șef al cabinetului și secretariatului Statului Major General. Este căsătorit cu Aurelia, inginer chimist, și au o fiică, sublocotenent în Armata României, specialist în mediu, absolventă a Academiei de Studii Economice din București. Generalul Bejenaru a publicat articole și lucrări în domeniul militar dar și un volum de versuri, intitulat „Selav fericit”, care evidențiază o sensibilitate nostalgică și un spirit patriotic ce trădează armonia cutezanței unui suflet de militar cultivat și recunoscător celor prin ajutorul cărora s-a format.

Fericit că a trăit să-și vadă cei cinci nepoți și strănepotul, Gheorghe Bejenaru, își duce traiul pe picioare alături de fiica Maria, muncind pământul pe care l-a iubit ca pe propriii copii (l-a pierdut pentru o perioadă de timp și l-a recăpătat atunci când puterile nu mai erau pe măsura voinței și dorinței de a-l munci după plac).

Veteranul Gheorghe Bejenaru este un autodidact, citește cu regularitate și pioșenie Biblia, respectă cu strășnicie posturile și sărbătorile religioase. A fost și este un model de comportament în familie și societate, fiind respectat de consăteni, de copii și de oficialități. A lucrat mulți ani la o Întreprindere Agricolă de Stat, la Întreprinderea Drumuri și Poduri și la Căile Ferate Române, în prezent fiind pensionar.

A fost decorat cu medaliile militare „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial. 1941-1945”.

Caporal Teodor JIPA

Teodor, fiul lui Costache și al Velicăi Jipa, s-a născut la data de 24 martie 1911 în orașul Ploiești, județul Prahova. După absolvirea școlii primare nr. 11 din orașul Ploiești, Teodor Jipa s-a angajat băiat de prăvălie la diferite magazine alimentare și de coloniale din urbea natală. Ulterior s-a calificat în meseria de ospătar și a lucrat la Restaurantul „Trocadero” din Ploiești, până în anul 1935, când a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, la Regimentul 1 Transmisiuni, Batalionul 2 Transmisiuni.

Înapoiat la vatră după satisfacerea serviciului militar, cu gradul de fruntaș, Teodor Jipa a lucrat, de la data de 1 septembrie 1937, în diferite restaurante din orașul Ploiești, în meseria de ospătar.

Teodor Jipa a fost concentrat, în anul 1939, la Regimentul 1 Transmisiuni, Batalionul 2 Transmisiuni. A fost avansat la gradul de caporal și a participat la campaniile militare din est, în perioada 22 iunie - 15 aprilie 1943 (eliberarea Basarabiei, luptele de la Odessa și de la Cotul Donului). A fost grav rănit în luptele din ziua de 15 aprilie 1943.

Pe frontul de est a luptat și fratele său mai mic, Grigore, încadrat în Regimentul 7 Dorobanți Prahova, care a murit la Cotul Donului, fiind lovit, în zona capului și a stomacului, de schije de brand.

Fratele lor, Tache, primul dintre copii, a participat la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919), cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, și a murit în ziua de 27 iulie 1917, la Mărășești.

Lăsat la vatră în luna mai 1943, caporalul Teodor Jipa s-a căsătorit cu văduva Alexandrina Trandafirescu, care avea 2 copii. El i-a înfiat pe copii și, împreună cu soția sa, i-au crescut cu multă dragoste. Deoarece Alexandrina era de profesie bucătar, soții Jipa au deschis un restaurant în localitatea Blejoi, județul Prahova, iar după anul 1948, după naționalizarea mijloacelor de producție, au lucrat la stat, ajutându-și copiii să se realizeze profesional.

Caporalul Teodor Jipa a decedat la data de 5 mai 1986 și a fost înmormântat în Cimitirul Bolovani din Ploiești.

Caporal Nicolae MARINESCU

Nicolae, fiul lui Constantin și al Ecaterinei Marinescu, s-a născut în localitatea Calvinii, județul Buzău, la data de 1 martie 1921, într-o familie de oameni gospodari, respectați de consăteni și apreciați de autorități. A urmat cursurile școlii elementare în localitatea natală. Încorporat, la data de 20 februarie 1943, la Batalionul Specialități Moto Pitești, a fost avansat fruntaș, la data de 25 martie 1943, și caporal, la 31 octombrie 1944. La data de 14 februarie 1945 a fost mutat în Batalionul 6 Instrucție - Reparații Auto, remarcându-se prin dârzenie și corectitudine în îndeplinirea misiunilor de luptă pe care le-a primit în luptele din Ucraina, Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia.

Desconcentrat, la data de 15 mai 1945, cu calificarea de conducător auto, a muncit în Ploiești, la Întreprinderea de Transporturi Auto, în calitate de conducător auto și mecanic. A decedat la vârsta de 79 de ani, la data de 2 iunie 2000. Nicolae Marinescu a fost căsătorit cu Eugenia, din mariajul lor rezultând două fiice.

Primul lor copil, Florentina, s-a născut la data de 18 iunie 1951 în localitatea Ploiești, județul Prahova. După absolvirea școlii elementare a urmat liceul și apoi s-a încadrat la Teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești.

Marinela, cel de-al doilea copil, născută la data de 1 noiembrie 1953, în orașul Ploiești, județul Prahova, a absolvit cursurile elementare, liceale și universitare în Ploiești (a urmat Institutul de Petrol și Gaze). În prezent este subinginer tehnolog la Rafinăria „ASTRA” Ploiești. Căsătorită cu colonelul Ioan Munteanu, profesor la Universitatea Națională de Apărare (decedat după o grea suferință în anul 2005), a născut-o pe Evelina-Mihaela.

Pentru comportamentul său din timpul războiului, caporalul Nicolae Marinescu a fost decorat cu medaliile „Virtutea Militară” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Caporal Ioan STĂNESCU

Ioan Stănescu s-a născut la data de 8 februarie 1918, în pitoreasca localitate Văleni de Munte. A absolvit 7 clase în localitatea natală. S-a pregătit pentru meseria de frizer, printr-un stagiul de ucenicie, și, de la vârsta de 15 ani, s-a încadrat în muncă.

La data de 15 martie 1940 Ioan Stănescu a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, în Regimentul 32 Dorobanți (Infanterie) „Mircea” din Ploiești, una dintre cele mai prestigioase unități luptătoare din Armata Română. După încheierea perioadei de instrucție tânărul ostaș a fost concentrat, în Partea Operativă a unității, participând la instrucție în zona viitoarelor acțiuni probabile de luptă. La data de 20 iunie 1941 Ioan Stănescu a fost mobilizat și a participat la luptele dârze de eliberare a Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele din operațiunea militară Odessa (1 august - 16 octombrie 1941) și la luptele de la Cotul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943). Luptătorul Ioan Stănescu s-a comportat eroic în luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului, precum și pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova, fiind avansat la gradul de caporal și decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a. Cu atât mai mare i-a fost deziluzia, la data de 9 august 1944, când a fost luat prizonier de război și dus în lagărele dure de pe teritoriul sovietic. A fost eliberat din detenție la data de 15 iunie 1946.

Revenit în țară s-a căsătorit cu Constanța Radu, coafeză, cu care a avut doi copii pe care i-a ajutat să se realizeze din punct de vedere moral și profesional: Petruța-Anisia (absolventă a Facultății de Filologie, profesoară de Limba Română la Școala nr. 6 „Matei Basarab”) și Dan (absolvent al Institutului Politehnic din București, de profesie inginer electronist).

Din notițele respectatului veteran de război, decedat în anul 1993, am desprins câteva amintiri de război: „În lagăr am mâncat cartofi cruzi și coajă de copaci. Am rezistat fiindcă oamenii civili din zona lagărului ne mai dădeau de mâncare când eram scoși la muncă. În încercuirea de la Cotul Donului am căutat să ne salvăm. Cei care s-au îndreptat spre unitățile germane au fost împușcați, întrucât erau acuzați de trădare, iar cei care ne-am îndreptat spre ruși am fost luați prizonieri de război.”.

Soldat Ioan MUNTEANU

Soldatul Ioan Munteanu s-a născut în localitatea Răchiți, județul Botoșani, la data de 23 iunie 1915, într-o familie de oameni iubitori de muncă și păstrători de pământ. După terminarea cursurilor școlii elementare a desfășurat diverse activități ca lucrător al pământului, salariat al primăriei, muncitor la Secția de Drumuri și Poduri, colector, maistru brigadier și, în final, muncitor la Oficiul de Îmbunătățiri Funciare Botoșani, de unde a ieșit la pensie.

A luptat în cel de-al doilea război mondial pe frontul din est, participând, împreună cu camarazii din Regimentul 37 Dorobanți „Alexandru cel Bun” din Botoșani, la eliberarea Basarabiei, la luptele din Ucraina și de la Cotul Donului, unde a reușit să scape din încercuire.

S-a căsătorit cu Elena, născută în anul 1920 în localitatea Răchiți, județul Botoșani. Împreună au avut 8 copii, născuți în Stăuceni, județul Botoșani, dintre care doi au murit de mici. I-au crescut cu drag pe cei care cu voia lui Dumnezeu au ajuns mari și de folos țării.

Primul copil, Mihai, s-a născut la data de 1 noiembrie 1943. După absolvirea școlii elementare, a urmat Facultatea „Tehnologia Construcțiilor de Mașini” din Suceava și a lucrat 16 ani în Inspectoratul de Poliție Suceava. Apoi a fost director la Școala de Șoferi din Suceava.

Al doilea copil, Adela, s-a născut în anul 1945. A urmat cursurile școlii generale din localitate după care s-a căsătorit, luând numele de Feciuc, și a lucrat la o școală specială din Suceava.

Cel de al treilea copil, Mircea, s-a născut la data de 7 iunie 1948. După ce a parcurs ciclul de învățământ general și profesional a îndeplinit funcția de maistru instructor, lucrând, în ultima perioadă, chiar la Școala de Șoferi unde director era fratele său, Mihai. A decedat în anul 1999.

Al patrulea copil al familiei Munteanu, Adrian, s-a născut la data de 19 iulie 1952. A urmat cursurile școlii generale din localitatea natală, apoi a mers la Iași la o școală profesională, devenind electrician de forță. În prezent este pensionar.

Ioan Munteanu, cel de-al cincilea copil, s-a născut la data de 18 iunie 1954. A urmat cariera militară, trecând prin toate gradele, de la soldat la colonel. Inițial ofițer de radiolocație, specializat ulterior ca rachetist antiaerian, în urma absolvirii Academiei de Înalte Studii Militare, a urmat

aproape toate formele de pregătire ce le poate parcurge un ofițer: Școala Militară de Ofițeri de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație, Academia de Înalte Studii Militare, Colegiul Național de Apărare, cursuri de specializare, reușind să obțină titlul de Doctor în Istorie, iar ulterior să devină profesor universitar al Universității Naționale de Apărare și unul dintre profesorii de bază ai Colegiului Național de Apărare. Pentru scurt timp a fost șeful Colegiului Național de Apărare. A servit cu pricepere și înaltă răspundere în structuri militare izolate, cum ar fi Batalionul de Radiolocație Sulina, dar și în centre și instituții de învățământ militar cu rang înalt din Ploiești (Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice) și București. S-a căsătorit cu Marinela Marinescu, din Ploiești, subinginer tehnolog petrolist, din mariajul lor rezultând fiica Evelina-Mihaela. Colonelul-profesor Ioan Munteanu a publicat numeroase articole și lucrări de specialitate, una dintre acestea vizând importanța strategică a spațiului dobrogean și a Mării Negre. A plecat prematur dintre cei ce-l respectau și iubeau, la 15 mai 2005, în urma unei boli nemiloase.

Al șaselea copil, Petru, s-a născut la 2 aprilie 1958. După absolvirea liceului a urmat cursuri de specializare în contabilitate. A lucrat în funcții de contabil și revizor contabil la „Rulmentul” Suceava.

Veteranul Ioan Munteanu a fost un model de comportare în armată, familie și societate, fiind respectat de consăteni, de copii și de oficialități.

A fost decorat cu medalia militară „Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial. 1941-1945”.

Soldatul Ioan Munteanu a decedat la data de 6 august 2003, îndoliind sufletele rudelor.

Veterani din comuna Albești, județul Vaslui

1. Sergeant-major Andrei LUPU - s-a născut la 22 iunie 1907. A participat la război și a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. A decedat în anul 2005.

2. Plutonier Haralambie LEFTER - s-a născut la data de 7 februarie 1912. A participat la al doilea război mondial și a fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, clasa a III-a.

3. Sergeant-major Alec CUREA - s-a născut la 22 iunie 1914, în localitatea Crasna. A participat la război, fiind decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

4. Sergeant-major Aurel NICA - s-a născut la data de 12 ianuarie 1914. A participat la al doilea război mondial fiind decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

5. Sergeant-major Dumitru VALCIU - s-a născut la 25 iulie 1914. A participat la război și a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

6. Sergeant-major Mihai ANDONI - s-a născut la data de 9 noiembrie 1915. A participat la război, fiind decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. A decedat în anul 2005.

7. Sergeant-major Ioan PRICOP - s-a născut la 1 mai 1916. A participat la război, fiind decorat cu „Crucea Serviciului Credincios”.

8. Plutonier-adjutant Nicolae-Gavril ROMAN - s-a născut la 25 iulie 1916. A participat la război, fiind decorat cu „Bărbăție și Credință”.

9. Sergeant-major Alexandru LEFTER - s-a născut la 16 februarie 1917. A participat la război, fiind decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

10. Sergeant-major Emilian ICHIM - s-a născut la 20 august 1919. A participat la război fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”.

11. Plutonier Sterian MOGÂLDEA - s-a născut la 23 aprilie 1919. A participat la război fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”.

12. Sergeant-major Ion BĂLAN - s-a născut la data de 26 iulie 1920. A participat la război și a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

13. Sergeant-major Radu PRICOP - s-a născut la 14 iunie 1920. A participat la război, fiind decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

14. Plutonier-major Gheorghe ICHIM - s-a născut la 9 aprilie 1921. Invalid de război gradul 2, decorat cu „Serviciul Credincios”.

15. Sergeant-major Vasile P. LEFTER - s-a născut la 26 ianuarie 1921 în localitatea Gura Albești. Participant la război, decorat cu „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

16. Plutonier Dumitru MOGÂLDEA - s-a născut la 26 martie 1921. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

17. Sergeant-major Gheorghe POPA - s-a născut la 3 octombrie 1921. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

18. Sergeant-major Ștefan BRĂILEANU - născut la 25 octombrie 1922. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

19. Sergeant-major Simion ENACHE - născut la 6 decembrie 1922. Invalid de război gradul 1, decorat cu medaliile „Virtutea Militară” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

20. Sergeant-major Ion LAPTEȘ - născut la 25 martie 1922. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

21. Sergeant-major Constantin POPA - născut la 28 martie 1922. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

22. Plutonier Gheorghe PINTILIE - născut la 5 august 1922. Invalid de război gradul 2, decorat cu medalia „Virtutea Militară”.

23. Plutonier Vasile SPANACHE - născut la 18 ianuarie 1922. Participant la război, decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”.

24. Sergent-major Constantin VASILACHE - născut la 30 iulie 1922. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. A decedat în anul 2005.

25. Sergent-major Gavrilă POPA - născut la 31 octombrie 1922. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

26. Sergent-major Constantin BĂLAN - născut la 2 octombrie 1923. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. A decedat în anul 2005.

27. Sergent-major Dumitru BURGHELEA - născut la 4 aprilie 1923. Participant la război, decorat cu „Bărbăție și Credință” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

28. Sergent-major Gheorghe BULGARU - născut la 15 ianuarie 1923. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

29. Sergent-major Gheorghe CATINCA - născut la 7 martie 1923, în localitatea Corni. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

30. Plutonier Gheorghe ICHIM (2) - născut la 1 august 1923. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

31. Sergent-major Constantin LEON - născut la 21 aprilie 1923, în localitatea Crasna. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

32. Sergent-major Vasile Liciu - născut la 11 octombrie 1923, în localitatea Corni. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

33. Sergent-major Ion Mihalache - născut la 19 iunie 1923, în localitatea Corni. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

34. Sergent-major Ioan PRUNĂ - născut la 22 noiembrie 1923. Participant la război, decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Veterani din comuna Codăești, județul Vaslui

1. Soldat Neculai CIOBANU - fiul lui Neculai și Elena, s-a născut la 4 octombrie 1908. În anii 1930-1931 a satisfăcut serviciul militar în Regimentul 7 Vânători (Infanterie) din Galați. Concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941, Neculai Ciobanu a participat la eliberarea Basarabiei, cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” din Vaslui, fiind rănit, în ziua de 25 iulie, cu numai o zi înainte de eliberarea completă a Basarabiei. A primit primul ajutor și apoi a fost transportat și internat în Spitalul „Radu Iorgu” din Bârlad.

2. Soldat Gheorghe LICA - fiul lui Gheorghe și Marghioala, s-a născut la 2 mai 1908. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău, în anii 1930-1931. Mobilizat în iunie 1941 la Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, Gheorghe Lica a participat la eliberarea Basarabiei (22.06 - 26.07.1941) și în luptele din Ucraina (operațiunea Odessa), fiind rănit în ziua de 4 septembrie 1941.

3. Caporal Gheorghe ADAM - fiul lui Ioan și Maria, născut la 1 noiembrie 1911. A participat la război în Regimentul 22 Artilerie.

4. Caporal Dumitru CÂMPANU - fiul lui Grigore și Paraschiva, născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Dimitrie Cantemir” din Bârlad, fiind dat dispărut în luptele de la Cotul Donului, în ziua de 19 noiembrie 1942.

5. Fruntaș Vasile OLARU - fiul lui Costache și Floarea, s-a născut la 31 octombrie 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a. A fost luat prizonier de către ruși, în ziua de 28 iulie 1944, și s-a înapoiat din lagărele sovietice la data de 17 noiembrie 1945.

6. Caporal Ioan PĂTRAȘCU - fiul lui Ioan și Susana, s-a născut la data de 31 iulie 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind luat prizonier de război la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942. S-a înapoiat din lagărele rusești la data de 22 noiembrie 1942.

7. Soldat Dumitru TOMA - fiul lui Ion și Catinca, s-a născut la data de 10 august 1912. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători Chișinău, fiind dat dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942.

8. Sergent-major Neculai TOMA - s-a născut la data de 5 decembrie 1912. A participat la război cu Legiunea de Jandarmi Putna. A căzut prizonier de război, la data de 12 iunie 1942, și s-a înscris în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu”, care s-a înființat pe teritoriul Uniunii Sovietice, la data de 2 octombrie 1943 (s-a constituit cu prizonieri români). A participat cu această mare unitate la luptele din zona Sfântu Gheorghe - Brașov, apoi în Bihor, în Ungaria și Cehoslovacia.

9. Soldat Ștefan BOURUC - fiul lui Andrei și Ioana, s-a născut la data de 22 septembrie 1912. A participat la război cu Regimentul 35 infanterie „Matei Basarab” din Constanța.

10. Soldat Mihai CRAIU - fiul lui Ilie și Ruxandra, s-a născut la data de 27 martie 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A decedat în ziua de 8 septembrie 1941, în luptele de la Odessa (extract de deces, numărul 33, din 10 septembrie 1941).

11. Soldat Gheorghe BĂLU - fiul lui Gheorghe și Paraschiva, s-a născut la data de 24 februarie 1917. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie „Matei Basarab” din Constanța, căzând în luptele pentru eliberarea Cehoslovaciei, în ziua de 25 februarie 1945.

Veterani din comuna Cotu-Vameș, județul Neamț

Localitatea Cotu-Vameș datează din anul 1409. Este populată cu oameni gospodari, preocupați din cele mai vechi timpuri de lucrul pământului, cultivând cereale, legume și zarzavaturi, pomi fructiferi și viță de vie, crescând animale, practicând albinăritul, precum și pescuitul, în cele două râuri care străjuiesc localitatea, Moldova și Siretul.

În ultimii 50 de ani mulți locuitori din comună au lucrat în diferite întreprinderi industriale din orașul Roman: Întreprinderea de Mașini Roman, Fabrica de Zahăr, Fabrica de Țevi, Fabrica de Mobilă, Întreprinderea de Prelucrarea Laptelui, Întreprinderea de Confecții și altele. Zilnic, mulți dintre localnici traversau râul Moldova pe puntea de legătură sau pe șoseaua dintre Cotu-Vameș și Roman, asigurându-și venituri materiale decente sau completându-și instruirea la cunoscutul Liceu „Roman Vodă” (azi Colegiu Național), Liceul de Fete, Liceul Industrial de Construcții de Mașini și Liceul Industrial de Construcții Edilitare. Copiii învățau mai întâi în Școala cu opt clase „Otilia Cazimir”. Se poate deduce lesne că Otilia Cazimir s-a născut și a copilărit aici, în această străveche localitate moldavă.

Localnicii au participat cu multă însuflețire la evenimentele de ordin politic și militar. Ei s-au înregimentat în oștile voievozilor moldoveni Bogdan I, întemeietorul Principatului Moldova (1359), a lui Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare, Petru Rareș, Ion Vodă cel Viteaz și alții, alungând hoardele tătare și otomane, dar și alte semănții care nesocoteau drepturile românilor la libertate și viață pașnică. Noi dimensiuni au cunoscut participările la luptă ale localnicilor în epoca modernă, pentru întemeierea statului național român modern, sub domnitorul Alexandru Ioan Cuza (24 ianuarie 1859), câștigarea prin luptă a independenței de stat a României (1877-1878), desăvârșirea unității statale și naționale a românilor (1916-1919) și pentru reîntregirea statală și națională (1941-1945).

Mulți dintre locuitorii din Cotu-Vameș au participat la luptele celui de al doilea război mondial. Dintre aceștia, în această lucrare sunt prezentați numai patru participați la această mare conflagrație mondială, ceilalți urmând a apărea într-un alt volum.

1. Plutonier-major Grigore BACIU - fiul lui Neculai și Maranda, s-a născut în anul 1914. A avut doi frați și trei surori: Neculai (decedat), Constantin (decedat), Frăsina, Anica și Eftimița.

A luptat în rândul trupelor Regimentului 4 Artilerie Roman și Regimentului 1 Artilerie Gardă Roman, care au fost subordonate Diviziei 7 Infanterie Roman. A participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei și la luptele din Crimeea, remarcându-se, în mod deosebit, în calitate de comandant de tun, în luptele crâncene de la Sevastopol. A fost decorat cu medalia „Virtutea Militară de Război” și cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Respectatul veteran de război, în vârstă de 92 de ani, își amintește cu mândrie că era apreciat, de către șefi și camarazi, ca fiind cel mai bun sergent din unitate. În anul 1945 a fost împrăștiat cu 1 ha de pământ arabil. Își mai amintește cu respect de căpitanul Costin Nicolae, comandantul de divizion, și de camaradul Ioan Avasilcăi, din localitatea Ruginoasa, județul Iași. De asemenea își amintește cu emoție de inspecția pe care a desfășurat-o pe front mareșalul Ion Antonescu, care și-a creat timp pentru a discuta și cu soldații.

Grigore Baciuc a fost căsătorit cu Maria Bordei, decedată, împreună având patru copii: Constantin (decedat), Maria (care îl îngrijește, căsătorită cu Gheorghe Corban, împreună cu care are patru copii), Elena și Grigore.

A fost avansat de A.N.V.R. la gradul de plutonier-major.

2. Soldat Neculai BACIU - fratele plutonierului-major Grigore Baciuc, a participat la război cu Regimentul 14 Dorobanți (Infanterie) din orașul Roman și a murit în luptele grele de la Cotul Donului, la data de 19 noiembrie 1942.

Cel de al treilea frate, Constantin Baciuc, decedat în anul 2000, a fost colonel de pompieri, îndeplinind ierarhic mai multe funcții, până la funcția de comandant al unității de pompieri din Iași.

Datele au fost furnizate de profesorul universitar doctor inginer Constantin Baciuc, de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași, Facultatea de Știința și Ingineria Materialelor, Departamentul Securitate și Sănătate în Muncă, nepotul celor doi eroi. Constantin Baciuc este căsătorit cu Maria Mitache, originară din Suceava, profesoară la Universitatea „Gheorghe Asachi” din Iași, împreună având doi copii: Raluca, medic stomatolog, și Claudiu, informatician.

3. Caporal Constantin SAMOILĂ - fiul lui Ioan și Elena, s-a născut în anul 1926. A participat la război cu Regimentul 14 Dorobanți (Infanterie) Roman, căzând în luptele din Basarabia, la înapoierea de la Cotul Donului, la data de 12 aprilie 1944.

A fost căsătorit cu Iftinița Baciuc, cu care a avut o fiică, Jana. După decesul soției s-a recăsătorit cu Maria Damian, din Trifești, cu care a avut doi fii, Constantin și Vasile. Constantin Samoilă a avut cinci frați și surori.

4. Soldat Ioan SAMOILĂ - a participat la război cu Regimentul 4 Artilerie din Roman și a căzut în luptele de eliberare a părții de Nord a Transilvaniei, în luna octombrie 1944.

Dintre ceilalți patru frați nu se mai află în viață decât Gheorghe Gheorghe, gospodar în Cotu-Vameș, căsătorit cu Maria Miron, din Cotu-Vameș, împreună cu care are patru copii: Maria (pensionară), Rodica (economistă în Roman), Elena (specialist în psihologie la Casa de Pensii din Piatra Neamț), Ioan (electrician în Roman), Gheorghe (mecanic auto în Roman). Anica, Dumitru și Frăsina au decedat.

Datele au fost furnizate de soții Maria și Costică Rusu.

Veterani din comuna Deleni, județul Vaslui

1. Soldat Gheorghe CHITIC - fiul lui Ioan și Tudora, s-a născut la 14 aprilie 1909. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1931-1932, în Regimentul 6 Grăniceri. A fost concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941, la Batalionul 20 Vânători de Munte. Această unitate fusese înființată la 15 martie 1939, fiind subordonată Brigăzii 4 Mixte Munte, cu punctul de comandă la Aiud. Introdusă în dispozitivul de luptă, la 22 iunie 1941, în subordinea Corpului de Munte, Brigada 4 Mixtă Munte împreună cu Brigada 1 Mixtă Munte au atins Nistrul, în ziua de 7 iulie 1941. Efectivele Brigăzii 4 Mixte Munte au reușit să traverseze Nistrul și să străpungă linia fortificată „Stalin”, cu prețul unor mari pierderi în oameni. În noaptea de 19/20 august vânătorii de munte au traversat Bugul și, între 15 și 19 septembrie 1941, au trecut Niprul și s-au angajat în lupte dure cu trupele sovietice care acționau între Nipru și Marea de Azov. De la 10 octombrie 1941 Brigada 4 Mixtă Munte, care suferise cele mai mari pierderi (25% din efective) și primise aprobare să se înapoieze în țară pentru refacere, a fost întoarsă din drum și dirijată în Crimeea, fiind concentrată în raionul Simferopol, Bitak, Alușta. La 15 martie 1942 brigăzile mixte de munte au fost transformate în Divizii de Munte. Divizia 4 Munte a pătrus în Sevastopol, alături de mari unități germane, în ziua de 2 iulie 1942.

Gheorghe Chitic a participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la luptele dintre Nistru, Bug și Nipru, precum și la cele din Crimeea, fiind rănit mortal, în ziua de 24 iunie 1942, în zona Sevastopol, (Extract nr. 147, din 4 iulie 1942). A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a II-a).

Gheorghe Chitic a fost căsătorit și a avut doi copii, pe care i-a lăsat orfani: Vasile, absolvent al Liceului de Mecanică din Iași (fost coleg de clasă cu mine) și Tudorița, absolventă a Liceului Pedagogic din Vaslui.

2. Soldat Nicolai CRĂCIUN - fiul lui Vasile și Zoița, s-a născut la data de 25 iulie 1909. În anii 1931-1932 a satisfăcut stagiul militar, în Regimentul 7 Vânători (Infanterie) din Galați. Mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 35 infanterie „Matei Basarab” Constanța, Nicolai Crăciun a participat la luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului,

precum și la cele duse pe calea de înapoiere în Moldova, fiind rănit în ziua de 1 iunie 1943. A fost internat în Spitalul Militar București și decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

3. Soldat Gheorghe MAVROIAN - s-a născut la data de 3 iulie 1909. Stagiul militar l-a satisfăcut, în anii 1931-1933, în Regimentul 7 Vânători (Infanterie) din Galați. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie „Matei Basarab” Constanța, fiind rănit în luptele de eliberare a Basarabiei, în ziua de 10 iulie 1941.

4. Soldat Ioan MORARIU - fiul lui Vasile și Soltana, s-a născut la 15 august 1909. Stagiul militar l-a satisfăcut, în anii 1931-1932, în Regimentul 30 Obuziere din Chișinău. Mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 23 Artilerie Bârlad, a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la cele din Ucraina (operația Odessa), de la Cotul Donului și la misiuni de pază în Ucraina (zona Mării Negre), fiind rănit mortal în ziua de 6 august 1943.

5. Soldat Nicolai MAFTEI - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut la 18 septembrie 1909. A satisfăcut stagiul militar și a participat la război cu Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați, fiind rănit la piciorul stâng, în ziua de 31 iulie 1941, în zona Bujalac din Ucraina.

6. Soldat Mihai TIGHECI - fiul lui Nistor și Safta, s-a născut la 8 iunie 1909. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1931-1932, în Regimentul 7 Vânători Galați. Concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941 în aceeași unitate, a participat la eliberarea Basarabiei și la luptele din Ucraina, fiind rănit, în ziua de 12 august 1941, în zona Sverdlovka.

7. Caporal Nicolae ALEXA - fiul lui Dumitru și Anica, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Rănit, în iulie 1941, pe Dealul Lăpușna, a fost internat în spital. După vindecare s-a înapoiat la unitate și a participat la luptele de la Cotul Donului, dispărând în ziua de 20 noiembrie 1942.

8. Soldat Vasile NĂFORNIȚĂ - fiul lui Vasile și Maria, s-a născut în anul 1912. A participat la război împreună cu Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” Bârlad. A fost rănit în luptele de eliberare a Basarabiei, la Țiganca, în ziua de 10 iulie 1941.

9. Soldat Spiridon BOȚ - fiul lui Constantin și Catinca, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui

„General Constantin Prezan”, fiind rănit în Ucraina, la data de 30 august 1941. A murit în Spitalul Severinovka, la 1 septembrie 1941.

10. Soldat Ilie PINTILIE - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A decedat în luptele din Ucraina, în ziua de 28 august 1941.

11. Fruntaș Nicolae POPA - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit la Cotul Donului, în ziua de 19 noiembrie 1942.

12. Caporal Ioan RUSU - fiul lui Alexandru și Ruxandra, s-a născut în 1912. A luptat în război în Regimentul 23 Infanterie Călărași.

13. Caporal Toader OAJDEA - fiul lui Ștefan și Catinca, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui.

14. Soldat Nicolae PATRICHI - fiul lui Ioan și Catinca, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind decorat cu Medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

15. Fruntaș Iordachi VULPE - fiul lui Gheorghe și Anica, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 6 Roșiori Tecuci. A fost dat dispărut la 21 noiembrie 1942, în luptele de la Abgenerovka.

16. Fruntaș Nicolae DONOSĂ - fiul lui Toader și Arama, s-a născut în 1917. A participat la război cu Regimentul 3 Roșiori Bârlad. A murit în luptele din Ucraina, la data de 28 septembrie 1941. A fost decorat, post-mortem, cu medaliile „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a și „Virtutea Militară de Război”.

17. Fruntaș Ioan IACOB - fiul lui Mihai și Margareta, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 30 Artilerie Chișinău, fiind rănit mortal în ziua de 13 iulie 1941.

18. Fruntaș Ioan POPA - fiul lui Toader și Anica, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. Rănit în luptele din Ucraina, a murit în ziua de 30 august 1941, în Spitalul Spiridonovka.

19. Caporal Costică SERAFIM - fiul lui Dumitru și Ioana, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 34 Infanterie Constanța, remarcându-se în luptele pentru eliberarea părții de Nord a Transilvaniei. Este căsătorit cu Varvara Smântână, împreună având patru copii: Costică, Fănică, Maria și Mihai.

Veterani din comuna Dobrovăț, județul Vaslui

1. Soldat Pavel ADUMITROAEI - fiul lui Constantin și Marghioala, s-a născut la 29 iulie 1908. În luna iunie 1941 a fost mobilizat la Batalionul 17 Vânători de Munte, înființat în anul 1939, subordonat Grupului 9 Vânători de Munte și Brigăzii 4 Mixte, cu dislocarea în Aiud. În luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, apoi în Ucraina și Crimeea s-a subordonat Corpului de Munte. Pavel Adumitroaei a participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la cele dintre Nistru, Bug și Nipru și la cele din Crimeea. Rănit la 26 martie 1942 a fost internat în Spitalul din Azuga.

2. Soldat Ioan ADOCHIEI - fiul lui Nicolae și Rarița, s-a născut la 20 august 1908. A fost concentrat și mobilizat în Regimentul 3 Pionieri, participând la eliberarea Basarabiei, la luptele din Ucraina, la bătălia de la Cotul Donului și la cele de înapoiere pe frontul din Moldova. A participat și la luptele din partea de Nord a Transilvaniei (15 septembrie - 25 octombrie 1944) și Ungariei (26 octombrie - 18 decembrie 1944), fiind rănit, la data de 21 noiembrie 1944.

3. Soldat Neculai BEJAN - fiul lui Gheorghe și Georgeta, s-a născut la 16 mai 1908. În anii 1930-1931 a satisfăcut stagiul militar, în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău. Concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941, în Regimentul 24 Infanterie Tecuci, Neculai Bejan a participat la campania militară din Est, fiind luat prizonier de către Comandamentul Militar sovietic, la data de 25 august 1944. După detenția în lagărele rusești a fost eliberat, la data de 20 mai 1946.

4. Soldat Mihalache CASAPU - fiul lui Ion și Ioana, s-a născut la 4 aprilie 1908. În anii 1930-1931 a satisfăcut stagiul militar, în Regimentul 2 Grăniceri. Mobilizat, în iunie 1941, Mihalache Casapu a participat, cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, la campania militară din Est și la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Transilvaniei și a Ungariei. La data de 10 noiembrie 1944 a fost vărsat în Compania 4 Sanitară. Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad fusese înființat în anul 1880, pe osatura Batalionului 1 Dorobanți Tutova, care a participat la războiul de independență împreună cu Batalionul 2 Dorobanți Fălciu (împreună au

constituit Regimentul 12 Dorobanți Tutova-Fălciu). Regimentul 12 Dorobanți Bârlad a participat la cel de al doilea război balcanic (1913), la primul și la cel de al doilea război mondial.

5. Soldat Neculai CREȚU - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut la 8 septembrie 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 24 Infanterie Tecuci. Participând la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa, Neculai Crețu a fost rănit, în ziua de 28 august 1941.

6. Soldat Gheorghe DONȚU - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut la 24 aprilie 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” din Vaslui, care fusese înființat la data de 5 aprilie 1880. Baza de constituire a fost Batalionul 2 Dorobanți Vaslui, care, împreună cu Batalionul 1 Dorobanți Iași, a format Regimentul 13 Dorobanți Vaslui-Iași, acoperindu-se de glorie în timpul războiului de independență. Regimentul 25 Dorobanți a participat la cel de al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregirea țării și a neamului românesc (1916-1919) și la războiul pentru reîntregirea țării și a neamului românesc (1941-1945).

Gheorghe Donțu a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei și la cele de la Odessa, fiind rănit mortal, în ziua de 28 august 1941.

7. Soldat Iosif LAMBADĂ - fiul lui Ioan și Elena, s-a născut la 19 decembrie 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, participând la luptele duse pentru eliberarea Basarabiei și la cele de la Odessa. A murit în timpul luptelor crâncene din 22 septembrie 1941.

8. Sergeant Ioniță ABOGHIOAEI - fiul lui Costache și Ruxandra, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași. A murit în luptele din Crimeea, în ziua de 8 septembrie 1942.

9. Fruntaș Mihai AdOCHIEI - fiul lui Costache și Frăsina, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 6 Grăniceri, fiind rănit în luptele din Ucraina, la Alexandrovka, în ziua de 30 august 1941. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a II-a.

10. Soldat Ioan BEJAN - fiul lui Vasile și Marghioala, s-a născut în anul 1912. A participat la război împreună cu trupele Regimentului 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad. A fost rănit la mâna stângă, la data de 29 august 1941, la Freudenthal, în Ucraina.

11. Soldat Vasile LAIU - fiul lui Simion și Cristina, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași. În anul 1943 a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

12. Soldat Constantin OLARIU - s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, fiind rănit în luptele de la Cotul Donului, în ziua de 11 noiembrie 1942.

13. Soldat Neculai MIRON - fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați, fiind rănit în luptele din Ucraina, la Bujalac. Revenit la unitate, după vindecare, a fost dat dispărut, în ziua de 30 martie 1943.

14. Soldat Dumitru OLARIU - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău, fiind rănit la Alexandrovka, la data de 28 august 1941.

15. Soldat Simion SAMSON - fiul lui Petrea și Axinia, s-a născut în 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. A murit în ziua de 4 iulie 1941, în luptele de eliberare a Basarabiei, la Cotul Morii, județul Lăpușna (Extract 26/1941).

16. Caporal Gheorghe DIMA - fiul lui Dumitru și Profira, s-a născut în anul 1915. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Basarabia, la data de 4 iulie 1941, la Cotul Morii (Extract nr. 13).

17. Soldat Petru TESLĂRAȘU - fiul lui Neculai și Catinca, s-a născut în anul 1915. A participat la război cu Regimentul 15 Dorobanți (Infanterie) „Războieni” Piatra Neamț. Unitatea fusese înființată în anul 1880, cu ajutorul Batalionului 2 Dorobanți Piatra Neamț, care a participat la războiul de independență împreună cu Batalionul 1 Dorobanți Roman (împreună au format Regimentul 14 Dorobanți Roman-Neamț). Regimentul 15 Dorobanți (Infanterie) „Războieni” Neamț a participat la al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919) și la războiul pentru reîntregire statală și națională (1941-1945).

Petru Teslărașu a murit în luptele din Ucraina, la data de 16 octombrie 1941, în ziua când a capitulat Odessa, (Extract 354/1941). A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

18. Sergeant Ioan MOCANU - s-a născut în anul 1917. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A murit în luptele

din Ucraina, în ziua de 22 septembrie 1941 (Extract 475/1941). A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

19. Soldat Gheorghe BĂLĂȘANU - s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” din Bârlad. A murit în luptele din Ucraina, la 16 noiembrie 1943 (Extract 10/1943).

20. Soldat Vasile BOGHIU - s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la Grimidovka, la 21 august 1941 (Extract 191/1941). A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

21. Soldat Pavel CASAPU - fiul lui Petru și Catinca, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Vaslui. A murit în Basarabia, la Dealul Rușeni-Lăpușna, la data de 13 iulie 1941 (Extract 64).

22. Soldat Vasile CIOBANU - fiul lui Petrache și Ioana, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele de la Cotul Donului, la data de 16 noiembrie 1942 (Extract 5/1942), și a fost decorat post-mortem cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

23. Soldat Grigore MACAROV - fiul lui Neculai și Anghelina s-a născut în 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele de la Cotul Morii, județul Lăpușna, la 4 iulie 1941. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

24. Soldat Petrache POSTU - fiul lui Costache și Axinia, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în Basarabia, la 23 iulie 1941, și a fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

25. Soldat Gheorghe PETROVICI - s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Basarabia, la data de 12 iulie 1941 (Extract 35/1941), fiind decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

Veterani din comuna Ferești, județul Vaslui

1. Sergent Gheorghe MAZILU - fiul lui Vasile și Frăsina, s-a născut la data de 14 noiembrie 1908 în localitatea Tătărași, comuna Ferești, județul Vaslui. A absolvit Școala Normală „Ștefan cel Mare” din Vaslui. În septembrie 1930 a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar cu termen redus, în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău (Matricola 1334/1930). La încheierea stagiului a fost avansat la gradul de sergent.

A fost mobilizat, la data de 20 iunie 1941, la Batalionul 20 Vânători de Munte și a participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei și la luptele din Ucraina (Nistru, Bug, Nipru) și Crimeea, fiind decorat, în anul 1943, cu medalia „Bărbăție și Credință” clasa I-a, iar în anul 1994 cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

Întors de pe front a fost angajat învățător. S-a căsătorit cu învățătoarea Eleonora Cocuz, din localitatea Valea Siliștei, comuna Solești, din mariajul lor rezultând unicul fiu, Leonard (Lulu), născut pe data de 9 septembrie 1936, care le-a adus o mare decepție când a decedat prematur. Lulu a absolvit Școala Militară de Ofițeri Radiolocație și, după un an de muncă la Unitatea Radiotehnică din Dumbrăveni, Suceava, a fost trecut în rezervă, întrucât s-a îmbolnăvit. Și-a continuat studiile la Facultatea de Matematică din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. A lucrat ani buni la Filiala Băncii Naționale din Vaslui și apoi a fost contabil șef la Fabrica de Confecții din Vaslui. O boală necruțătoare i-a curmat viața, tocmai când fiii lui aveau mare nevoie de ajutor.

Sergentul Gheorghe Mazilu a trăit ani frumoși în calitate de învățător, profesor și director la școlile din Ferești, Solești, Valea Siliștei și Știoborâni, pregătind pentru viață serii întregi de tineri. A decedat la o vârstă respectabilă, lăsând în urma sa multe regrete.

2. Fruntaș Spiridon MAZILU - cel de al doilea fiu al lui Vasile și Frăsina, s-a născut la data de 2 august 1912. A participat la război în rândurile Regimentului 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” din Bârlad. A fost dat dispărut în timpul luptelor de la Cotul Donului, în ziua de 19 noiembrie 1942.

3. Soldat Ilie CHIPER - fiul lui Gheorghe și Maranda, s-a născut la 14 octombrie 1910. A fost mobilizat, în anul 1941, la Inspectoratul de Jandarmi Constanța, și apoi a fost vărsat, în anul 1942, la Legiunea de Jandarmi București.

4. Fruntaș Vasile ANDRONIC - fiul lui Ion și Ileana, s-a născut în anul 1912. A participat la război alături de trupele Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A fost rănit în abdomen și la coapsa stângă, la data de 30 august 1941.

5. Sergeant Gheorghe CIUREANU - fiul lui Dumitru și Profira, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Vaslui, fiind rănit în luptele din Ucraina, la 24 august 1941, și clasat invalid 40%.

6. Fruntaș Nicolae JEREBE - fiul lui Neculai și Maranda, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind rănit în munții Caucaz, în ziua de 25 mai 1942.

7. Caporal Mihai POPA - fiul lui Neculai și Zoița, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A fost rănit în luptele din Ucraina, la data de 29 septembrie 1941. După vindecare a participat la luptele de la Cotul Donului, fiind dat dispărut în ziua de 20 noiembrie 1942.

8. Fruntaș Ion SANDU - fiul lui Gheorghe și Elena, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la Cubanca, în ziua de 25 septembrie 1941, (Extract 517/1941).

9. Caporal Neculai GĂINĂ - fiul lui Nicolae și Elena, s-a născut în 1914. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători, căzând în luptele din Ucraina, la Alexandrovka, în ziua de 11 septembrie 1941.

10. Soldat Dumitru VĂDĂNESCU - fiul lui Gheorghe și Sofronia, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele de la Grigorovka, la 1 august 1941.

11. Soldat Dumitru GRĂDINARU - fiul lui Ion și Catinca, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în Ucraina, la 17 septembrie 1941, fiind înmormântat la Bujalac.

12. Soldat Vasile BOHAN - fiul lui Vasile și Paraschiva, s-a născut în 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit, în ziua de 2 septembrie 1941, în Spitalul nr. 9 Spiridonovka.

Veterani din comuna Fulga, județul Prahova

Localitatea Fulga este situată în zona de șes din sud-estul județului Prahova, acolo unde râul Bălana formează limanul Fulga. Fulga se învecinează la est cu județul Buzău, la sud-est cu comuna Boldești-Gradiștea, la sud cu Ciorani, la vest cu comuna Colceag, și la nord cu comuna Baba Ana. Numele vechi, atestat de documente, era Zmârciu sau Smârciul și semnifica smârc, mocirlă sau mlaștină. Suprafața comunei este de 6.247 ha, din care 5.667 ha suprafață agricolă. Istoricul comunei este vechi. Numeroasele movile din preajma comunei, atribuite de tradiție tătarilor, sunt după unii autori „*mormintele strămoșilor traco-geți, iar originea satului de azi se pierde în negura vremii*”. În mod cert satul este vechi, însă data atestării este 1 iunie 1526. Muzeul de Istorie și Arheologie Prahova păstrează în patrimoniul său un fond de documente din secolul al XV-lea, care se referă la procesul de dezmembrare a obștii satești. Printre ele este zăpădă din 21 ianuarie 1640 dat de jupâneasa Zamfira „*la mâna lui Stanciu Manii Smârceanul*” pentru vânzarea unei ocini „*ot sel Smârciul din hotarul lui Drăghici...*”. În același an, la 21 iunie, Radu Armașu vindea moșia sa de la Gorgănașe fratelui său, Preda, pentru 15 unghii (galbeni ungurești de aur), în valoare de 200 de bani vechi unghiu. La 11 aprilie 1645 „*Drăghici logofătul, sin Dragului ot Afumați*” vindea, mai multor megieși din Smârciu, jumătatea sa de „*ocină de la Smârciu (...) ce merge din apa Cricovului până la Amarul*”. La 6 august 1652 „*văleat 7160, Udrea, feciorul Balei ot Ruși ot sud Ilfov*” vindea, la rândul său, uncheașului Radu Podgoreanu, partea sa de moșie „*de în Afomăciorii cei Mici de la Amarul și de la Călmățui, de în județul Săcuianilor*”. Un alt document, din data de 6 martie 1656, atestă vânzarea a 40 stânjeni din moșia Afomăciorii cei Mici, de către frații Dobre și Dragu, „*feciorii lui Stan Albie ot Fințești*”, către un anume Neagoe. Documentele menționează că tot cu acel prilej vindea și „*Călin sin Bocsii, iar frate cu Dobre și cu Dragu ot Fințești moșie Afumăciorii cei Mici, stânjeni 18 (...) alături cu ceia stânjeni care sântu mai sus scriși și tot de întru moș*”. La 20 aprilie 1661 „*feciorii Buei portariul ot Brănești ot sud Saac*” Dima, Duca și Micu vindeau lui Constandin Căpitanul, „*feciorul Negului portarului ot Vaideei ot sud*

Prahova” 150 de stânjani din moșia „den Zmărci, den partea Toțească, aleasă și împietrită (marcată) încă de părinții noștri. Însă se știe semnele în lungul, den valea lui Voico până la Petra Alecsie despre Cricov...”. La 24 decembrie 1662 frații Iane și Preda, „feciorii Nicăi logofătul ot Tătulești”, vindeau „lui Neagoe și a fie-său Radului de sat den Podgoreani (...) 240 de stânjani de moșie de câmp den Călmățui până în marginea Sărătorilor în tufe, care moșie să chiamă șutitilea, care iaste alătura cu moșia mănăstirii Brebului pe din jos“. La 7 octombrie 1669 un anume Șerbu vindea lui „Drăghici sin ego Dobre o moșie la Smărci, multă- puțină, cât să vă alege (...) cu știrea fraților și den sus și den jos”. La 30 martie 1682 apare pe aceste meleaguri, în calitate de cumpărător de moșii, aga Constantin Bălăceanu, ginerele lui Șerban Cantacuzino. El a cumpărat de la „Drăgan, feciorul lui Dobre Zmărceanul, Vărul său Dumitru-feciorul lui Stan Zmărceanul, Iane, Stan și Stoica, feciorii Bordii celui mic, Badea-socrul lui Drăghici, Stan și Sâmbotin-feciorii lui Ciocârlan și Coica zet Băran toate părțile lor de moșie den Zmărciu (...), care moșie ne iaste și nouă de la moși și de la părinții noștri și de cumpărătoare din hotarul ce să chiamă Tuliceasca și din hotarul lui Moș și din hotarul lui Drăghici și din hotarul Feștealească”. Făcând și alte cumpărături, Constantin Bălăceanu ajunge să stăpânească, în anul 1682, peste 1201 stânjani de pământ în această zonă. După asediul Vienei din anul 1683, Constantin Bălăceanu s-a înscris în oastea austrieșilor cu gradul de colonel. Noul domnitor, Constantin Brâncoveanu, l-a acuzat de „hiclenie” (viclenie) și i-a confiscat averea. El a căzut în luptele cu oastea Țării Românești, de la Zărnești, din 1690. În secolul al XVIII-lea s-a ivit un nou cumpărător de terenuri în zonă, în persoana marelui ban Dimitrache Ghica. Mănăstirea Brebu a făcut schimb de terenuri agricole cu banul Ghica, cedându-i terenurile din zona Fulga, în schimbul unei vii roditoare din „dealul Bucovului pe piscul văii lui Gratie”. Este primul document care atestă denumirea de Fulga.

Ulterior moșia a trecut în stăpânirea beizadelei Grigore Ghica. Țăranii din Fulga au atacat conacul lui Grigore Ghica în 1821 dar, după ajungerea la domnie a acestuia, în 1825, mulți dintre țărani au fost condamnați la ocnă. Ridicări la luptă a țăranilor din Fulga, împotriva moșierilor, vor mai avea loc în 1848, 1898, 1907 și 1910.

Ocupația de bază a locuitorilor comunei Fulga o constituie agricultura, creșterea animalelor, piscicultura și apicultura. Școala a fost

înființată în anul 1848, fiind cunoscuți învățătorii Duță Sorescu și Teodor Ioniță (1861). La sfârșitul secolului al XIX-lea erau 208 știutori de carte în comună. În această localitate a avut moșie și specialistul în agricultură, economie și politică liberală, Petre Aurelian. De aici a descins și scriitorul Laurențiu Fulga (1916-1985).

Biserica a fost ctitorită, în anul 1834, de către vătaful Iordache Rusescu și postelnicul Dimache, împreună cu soția sa, Ralița. În satele Fulga de Jos și Fulga de Sus sunt amplasate două monumente ale eroilor.

Datele au fost culese din Dicționarul Istoric al Județului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploiești-Mileniul III”, 2004.

Mulți dintre locuitorii din Fulga au participat la luptele celui de al doilea război mondial. Dintre aceștia, în această lucrare sunt prezentați numai trei participanți la această mare conflagrație mondială, ceilalți urmând a apărea într-un alt volum.

1. Caporal Gheorghe ARION - fiul lui Ioan și Elisabeta, s-a născut la 15 noiembrie 1914. Tatăl său, Ioan Arion, a fost preot la parohiile din Gradiștea, Tătaru și Fulga. Împreună cu soția sa, Elisabeta, a avut 7 copii: Elena, Virginia și Eugenia, toate căsătorite cu preoți, Gheorghe, Ilie (seminarist, decedat în anul 4 de studii, la Seminarul „Nifon” din București), Petre, Ecaterina și Nicolae.

Caporalul Gheorghe Arion a participat la campania militară din est cu Regimentul 7 Dorobanți (Infanterie) Prahova, căzând în crâncenele lupte de la Odessa, din octombrie 1941.

Gheorghe Arion a fost căsătorit cu Ioana Iancu, născută în anul 1922. Împreună au dat viață unicului fiu, Leon, la data de 15 decembrie 1940. Mama lui Leon, rămasă văduvă la vârsta de 19 ani, l-a crescut foarte greu pe copilul lipsit de sprijinul și de căldura unui cămin cu frați și surori. Ioana, evlavioasă din fire, și-a petrecut toată viața îmbrăcată în negru. A muncit din greu pământul pentru a putea plăti impozitele și a achita cotele mari de produse agricole către stat. Fiul său, ajuns preot, își amintește cu mare tristețe că mama vindea în fiecare an, înainte de Crăciun, porcul, și înainte de Paști, mieii, pentru a putea supraviețui.

Leon a urmat școala generală în comuna natală. În perioada 1954-1959 a urmat cursurile Seminarului Teologic din Buzău, către care fusese îndrumat de mama sa, care a îndeplinit dorința testamentară a bunicului Ioan, decedat în 1941.

Premiant la Seminar, Leon a urmat cursurile Institutului Teologic din București, în perioada 1959-1963, luându-și licența cu teza „Problematica socială a prediciei secolului al XIV-lea”. Intelligent și ambițios, Leon a urmat, în anii 1963-1966, la cadrul aceluiasi institut, cursurile de doctorat, la zi, specializându-se în studiul Noului Testament. În anul 1968 a susținut examenul aprofundat de admitere la teza de doctorat.

Preotul Leon Arion și-a început cariera preoțească în luna iulie 1967, la Parohia „Sfântul Gheorghe Nou”, din municipiul Ploiești, unde slujește și în prezent. Prin eforturi proprii, susținute de enoriași, în anii 1971-1973 a fost rezidită biserica parohială, fostă ruină timp de 30 de ani, care fusese distrusă parțial în timpul bombardamentului anglo-american din 4 aprilie 1944. A fost finalizată biserica cea nouă, la data de 6 august 1974, iar târnosirea s-a făcut la data de 8 mai 1985. A fost refăcută și completată, în anii 1973-1975, Casa Parohială din Strada Boldescu, nr. 16, care timp de 30 de ani a funcționat în calitate de Capelă Parohială.

În anii 1990-1994 preotul Leon Arion a fost ales protopop al Protoeriei Ploiești. Preotul a funcționat și ca lector la Institutul Teologic București, în anul universitar 1976-1977, predând Studiul Noului Testament. Din anul 1991 a funcționat ca lector în cadrul Universității Oradea. Absolvind examenul de doctorat, la data de 7 februarie 1995, la Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna” din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, cu teza „Epistola I Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan, introducere, traducere și comentariu”, apreciată cu calificativul „foarte bine”, a fost promovat conferențiar la Facultatea de Teologie din cadrul Universității Oradea, din anul 1996. Aici a funcționat neînterupt, până la data de 1 decembrie 2000, când s-a transferat, pe același post și cu același grad didactic, la Facultatea de Teologie din cadrul Universității „Valahia” din Târgoviște. În anul universitar 2001-2002 a primit titlul de profesor universitar, iar în anul universitar 2003-2004 a fost numit șef de catedră la specialitatea Asistență Socială.

Preotul Leon Arion a publicat 6 cărți și peste 20 de studii de specialitate în reviste teologice românești și străine.

În anul 1991 preotul Leon Arion a participat la Congresul Diaconal din Aix-en-Provence, din Franța, susținând, în limba franceză, un referat care a fost publicat în revista „Communion et Diaconie”, în numărul din iulie-august 1991.

Preotul doctor Leon Arion este căsătorit cu Rodica Puia, casnică, împreună având 4 copii: Mihai (preot), Alexandru (lector universitar, doctor în teologie), Ioan (preot) și Elena (teolog, asistent al directorului economic Gheață de la Rafinăria VEGA).

2. Caporal Ion DUMITRU - s-a născut în anul 1920. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 72 Infanterie Mizil, în anul 1942. După efectuarea perioadei de instrucție a fost mobilizat și a participat la război împreună cu trupele Regimentului 32 Dorobanți (Infanterie) „Mircea” din Ploiești, fiind luat prizonier la data de 19 noiembrie 1942. A decedat în vagonul de marfă care-i transporta pe prizonieri spre lagărul Oranki.

Ion Dumitru a fost căsătorit cu Tudora Dimache, având împreună doi copii: Ecaterina (casnică) și Tănase (agricultor). Soția își amintește cu multă durere de ultima îmbrățișare primită de la soțul său: „*În luna iunie 1942 Regimentul 32 Dorobanți desfășura o aplicație pe raza comunei Fulga. Eu, însoțită de fetiță și de băiat, ne deplasam la ogor și Ionel ne-a văzut. Fără să ceară permisiunea comandantului de pluton a ieșit din formație și ne-a îmbrățișat, fapt pentru care a fost pedepsit să alerge în jurul formației plutonului de zeci de ori*”. Excesul de zel al comandantului de pluton le-au marcat viața pentru totdeauna, soției și copiilor, gest amplificat de dispariția lui în război.

Datele au fost furnizate de fratele caporalului Ion Dumitru, plutonierul-adjutant Ștefan Dumitru, care este tată a două fete: Cornelia (inginer, lucrează în Spania) și Eugenia (economistă).

3. Caporal Petre STOIAN - fiul lui Dionisie și Ioana-Maria, s-a născut în anul 1916. A rămas orfan de tată în vara anului 1917, atunci când Dionisie, tatăl sau, a căzut în luptele de la Mărășești. Petre Stoian a satisfăcut stagiul militar, în anul 1938, în Regimentul 32 Dorobanți (Infanterie) „Mircea” din Ploiești. Mobilizat în aceeași unitate, ca observator-cercetaș, caporalul Petre Stoian a căzut în de luptele de la Cotul Donului, la data de 19 noiembrie 1942.

Veterani din comuna Grivița, județul Vaslui

Comuna Grivița, localitate situată la sud-est de municipiul Bârlad, din județul Vaslui, este populată cu oameni harnici, urmași ai răzeșilor împroprietăriți de voievozii Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare și urmașii lor, pentru credincioasele servicii îndeplinite în oștirea Moldovei. Urmând exemplul înaintașilor, familia Bursucanu, cu puternice rădăcini pe aceste meleaguri, a răspuns chemărilor patriei, trimițându-și bărbatii în războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919) și în războiul pentru reîntregire statală și națională (1941-1945), toți devenind eroi, începând cu tatăl, Constantin Bursucanu, și continuând cu cei trei fii: Teodor, Gheorghe și Ioan.

1. Sergent Constantin BURSUCANU - s-a născut în anul 1898 în localitatea Odaia Bursucani. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1910-1913, în cadrul Regimentului 52 Infanterie Bârlad (dublura Regimentului 12 Infanterie „Dimitrie Cantemir” din Bârlad).

Divizia 6 Infanterie Focșani, compusă din Brigada 11 Infanterie (Regimentele 10 Infanterie Focșani și 24 Infanterie Tecuci), Brigada 12 Infanterie (Regimentele 11 Infanterie Galați și 12 Infanterie Bârlad) și Brigada 36 Infanterie (Regimentele de Infanterie 51 Galați, 52 Bârlad și 49 Râmnicu Sărat) a fost mobilizată, la data de 15 august 1916, ora 24:00, pentru a desfășura lupte în Transilvania, în scopul eliberării românilor aflați sub stăpânirea Austro-Ungariei încă din anul 1867. Sergentul Constantin Bursucanu se afla încă din luna iunie 1916 în zona Nehoiu, județul Buzău. De aici unitatea a fost dislocată la Broasca și a înaintat, până la sfârșitul lunii septembrie 1916, prin lupte dârze, până la Uzun, Prejmer și Bod. Primind ordin să se retragă spre Întorsura Buzăului, Regimentul 52 Infanterie s-a stabilit în apărare pe Dealul Seciu. În ziua de 27 septembrie regimentul s-a retras, prin lupte grele, în munți, la Tabla Buții, apoi la Gura Siriului și Broasca. În lunile octombrie și noiembrie 1916 efectivele unității au desfășurat lupte grele, în apărare, pe Dealurile Șoimului și Frunzelor. La data de 23 noiembrie 1916 Regimentul 52 Infanterie și celelalte efective din Brigada 36 Infanterie s-au retras, prin lupte, pe Valea Buzăului, ajutând unitățile care se retrăgeau din Muntenia, în Moldova. Regimentul 52

Infanterie s-a retras în Moldova, în luna decembrie 1916, reorganizându-se și unindu-se cu Regimentul 51 Infanterie Galați. În perioada 25 iulie - 22 august 1917 efectivele Regimentului 51/52 Infanterie au participat în luptele de la Mărășești. Bravul sergent Constantin Bursucanu a căzut în luptele din pădurea „La Răzoare” (Mărășești), în ziua de 6 august 1917, fiind decorat, post-mortem, cu medalia „Virtutea Militară”.

2. Căpitan Teodor BURSUCANU - s-a născut la data de 18 februarie 1909, în comuna Docani (azi Grivița), județul Tutova (azi județul Vaslui). Și-a făcut studiile în satul natal și în orașul Bârlad, absolvind școala normală ca premiant între cei 82 absolvenți. Chemat la stagiul militar, în noiembrie 1930, a fost trimis la Școala de Ofițeri în Rezervă nr. 1 din Ploiești, pe care a absolvit-o, cu gradul de sublocotenent, la data de 15 septembrie 1931. În anul 1932 sublocotenentul (rz.) Teodor Bursucanu a fost mutat în Regimentul 11 Dorobanți (Infanterie) „Siret”.

Învățător merituos, a fost numit la post în localitatea Cetatea Albă (Basarabia). De aici a fost mutat la Școala Primară din localitatea Băcioiu, județul Lăpușna. Director de școală și de cămin cultural, precum și comandant al Subcentrului Militar Băcioiu, Teodor Bursucanu a fost un bun sfătuitor și instructor al tărânimii, precum și un învățător demn de respect. Concentrat, în anul 1938, în Regimentul 11 „Siret”, pentru completarea cunoștințelor militare, a fost avansat locotenent (rz.), la data de 8 iunie 1938. Înapoiat din concentrare a lucrat cot la cot cu premilitarii din Băcioiu, pentru realizarea șanțurilor de pe marginea șoselei Băcioiu-Chișinău, fiind evidențiat de către prefectul județului Lăpușna. La data de 11 septembrie 1939 a fost concentrat în cadrul Regimentului 11 Dorobanți Galați și a comandat, în aplicație, Compania de Mitraliere.

Răpirea Basarabiei de către Uniunea Sovietică, la 28 iunie 1940, și repatrierea foarte grea a familiei sale, au însemnat pentru învățătorul concentrat în luna martie 1940, pentru a-și completa cunoștințele militare, și apoi mobilizat, la data de 26 iunie 1940, în Regimentul 11 Dorobanți (Infanterie) „Siret” Galați, angajamente ferme pentru a lupta cu bărbăție pentru eliberarea Basarabiei. Visa vechiul său cămin, dorea satul și oamenii pentru care a lucrat alături de soția sa, învățătoarea Iuliana Bronschi, din Ialpuzeni, Tighina, care l-a urmat cu vrednicie.

Mobilizat, la data de 20 iunie 1941, în cadrul Regimentului 11 Dorobanți „Siret”, locotenentul (rz.) Teodor Bursucanu a trăit un sentiment

de destindere pentru durerea sa și a tuturor românilor. A trecut Prutul în fruntea plutonului pe care-l comanda, cu dorința de a contribui la readucerea Basarabiei în trupul țării. A luptat vitejește până în momentul care un proiectil de brand i-a curmat viața, în timpul acțiunilor de cucerire a pozițiilor inamice de pe Dealul Stoienești, lângă Țiganca, la data de 8 iulie 1941. Trupul său a fost înhumat în cimitirul din localitatea Fălciu, județul Vaslui. Prin Decretul nr.1386, din 8 mai 1942, publicat în Monitorul Oficial nr. 110, din 13 mai 1942, locotenentul (rz.) Teodor Bursucanu a fost înălțat, post-mortem, la gradul de căpitan, pe data de 8 iulie 1941, pentru merite deosebite în războiul contra bolșevicilor.

Datele au fost culese din A.M.R. Pitești, Fond Memorii Bătrâni, Curent 1110, și din însemnările pe care le păstrează fiul său, economistul Corneliu Bursucanu, născut la data de 8 noiembrie 1936, în localitatea Băcioiu, Lăpușna. Corneliu, domiciliat în Ploiești, este căsătorit cu Aurelia Bărbuț, din Drăgășani, Vâlcea, împreună având doi copii: Călin (sculptor în lemn) și Anca-Iuliana (inginer chimist, căsătorită cu Camil Mateescu).

3. Căpitan Gheorghe BURSUCANU - s-a născut la data de 18 august 1911 în localitatea Trestiana, comuna Docani (azi Grivița), județul Tutova (azi județul Vaslui). A absolvit 5 clase în localitatea natală și apoi a urmat Liceul Militar „Nicolae Filipescu” de la Mănăstirea Dealu, lângă Târgoviște. După absolvirea liceului a urmat cursurile Școlii Militare de Ofițeri Infanterie Sibiu, pe care a absolvit-o cu rezultate bune, fiind avansat la gradul sublocotenent, la data de 15 iulie 1933, și repartizat la Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați, detașat la Chișinău. În perioada 1 septembrie 1935 - 1 septembrie 1936, a urmat, cu rezultate bune, Școala de Aplicație Infanterie din Sibiu. Avansat la gradul de locotenent, la 31 martie 1938, a muncit în cadrul Batalionului 2 Dorobanți Orhei, care era subordonat Regimentului 7 Vânători. Din foile de apreciere ale comandanților de regiment din anii 1933-1940 rezultă că ofițerul era *„plăcut la înfățișare, inteligent, conștiincios și perseverent în muncă, disciplinat și politic în relațiile cu superiorii și inferiorii, bine pregătit profesional și devotat armatei române”*. În cei doi ani de activitate de la Orhei a îndeplinit funcția de comandant de Companie Apărare Antiaeriană Divizionară (Divizia 15 Infanterie Chișinău). Prin cumul a îndeplinit și funcțiile: șef Serviciu Aprovizionare, șef Serviciu Cazarmare și șef Serviciu de Trageri.

Mobilizat, la data de 22 iunie 1941, a condus Compania Apărare Antiaeriană a Diviziei 15 Infanterie în luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului, fiind apreciat „foarte bine” de comandantul Diviziei 15 Infanterie, generalul Popescu. Avansat la gradul de căpitan, la data de 1 noiembrie 1942, Gheorghe Bursucanu a decedat în timpul luptelor de la Cotul Donului, la data de 24 noiembrie 1942 și a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, clasa a III-a, cu spade. A fost căsătorit cu Vera Bumbac, funcționară în Chișinău. Nu a avut copii.

Datele au fost culese de la A.M.R. Pitești, Fond Memorii Tineri, Curent 19.

4. Sergeant IOAN BURSUCANU - s-a născut în anul 1913 în localitatea Trestieni, comuna Docani (azi Grivița), județul Tutova (azi Vaslui). A absolvit 5 clase primare în localitatea natală și Liceul Comercial din Bârlad. Venindu-i timpul satisfacerii stagiului militar, în anul 1935, ajutat de fratele său, Gheorghe, a fost încorporat în cadrul Regimentului 7 Vânători Infanterie, încheind perioada stagiului militar în anul 1937, cu gradul de sergent. A fost mobilizat în această unitate și a participat la luptele din Basarabia, Odessa și de la Cotul Donului. A murit la data de 22 noiembrie 1942, cu două zile înaintea fratelui său.

5. Plutonier-major Nicolae PĂSCĂNEANU - s-a născut la data de 14 iulie 1910 în localitatea Ialpușeni, județul Tighina, în Basarabia. A fost cumnatul căpitanului Teodor Bursucanu. Cadru militar activ, a participat la război în campaniile militare din est și vest, împreună cu Regimentul 3 Roșiori Bârlad. A decedat în anul 1996.

Pentru comportarea curajoasă în lupte a fost decorat cu medaliile: „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a II-a (15.09.1941), „Crucea Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a (04.03.1944), „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa I-a (12.05.1945), „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

S-a retras din Basarabia în anul 1940.

Datele au fost asigurate de către A.M.R. Pitești, cu adresa 5.695, din 14 ianuarie 2005.

Veterani din comuna Miclești, județul Vaslui

1. Soldat Ștefan BAHIRIN - s-a născut la data de 25 noiembrie 1905. A satisfăcut stagiul militar la Regimentul 35 Infanterie Constanța. Mobilizat, în iunie 1941, la Batalionul 13 Vânători de Munte, unitate înființată în anul 1937, subordonată Brigăzii 4 Mixte Munte din Aiud, Ștefan Bahrin a participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la luptele din Ucraina și în Crimeea, fiind rănit, la 26 iunie 1942, în bătălia de la Sevastopol.

2. Soldat Ștefan BURSUC - s-a născut la 27 noiembrie 1908. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. Mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 28 Artilerie Fortificații, a fost mutat, în 1943, în Regimentul 10 Vânători din Chișinău.

3. Soldat Costache TOMA - fiul lui Costache și Ioana, s-a născut la data de 25 iunie 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. Participând la luptele din Basarabia și Ucraina, soldatul Costache Toma a dispărut, la data de 15 septembrie 1941, în timpul operației Odessa.

4. Plutonier Gheorghe LUCA - fiul lui Vasile și Elena, s-a născut la 18 martie 1912. În anul 1926 s-a înscris copil de trupă în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, iar în anul 1930 s-a înscris voluntar pentru satisfacerea stagiului militar în aceeași unitate, fiind avansat până la gradul de sergent, în anul 1932. În anul 1934 a absolvit cursul de subinstructori muzicanți și a fost angajat în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. La data de 1 octombrie 1936 a fost transferat în Regimentul Gardă Călare din București, fiind avansat plutonier de muzică, în anul 1939. Mobilizat în această unitate, Gheorghe Luca a fost omorât de bombardamentul aviației anglo-americane din data de 4 aprilie 1944.

5. Soldat Costache SABADAC - fiul lui Toader și Elisabeta, s-a născut în anul 1911. Mobilizat, în 1941, a participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A decedând la data de 14 august 1941, în luptele de la Sverdlovka, din Ucraina (lângă Odessa).

6. Soldat Ioan BOITAN - fiul lui Alecu și Marghioala, s-a născut la 4 ianuarie 1911. Instruit și mobilizat de Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, a murit în luptele din Ucraina, în ziua de 20 august 1941.

7. Soldat Neculai ȚURLEA - fiul lui Vasile și Zoița, s-a născut la 31 ianuarie 1911. A satisfăcut stagiul militar și a participat la război cu Regimentul 6 Grăniceri, fiind rănit în luptele de la Berezovka, din Ucraina, în timpul operațiunii militare Odessa, în ziua de 17 august 1941.

8. Fruntaș Ion BAHIRIN - fiul lui Ștefan și Zamfira, s-a născut la data de 12 august 1911. A satisfăcut stagiul militar și a participat la război cu Regimentul 30 Obuziere din Chișinău.

9. Soldat Vasile BĂHNĂREANU - fiul lui Constantin și Zamfira, s-a născut la 17 aprilie 1911. A satisfăcut stagiul militar și a participat la război cu Regimentul 7 Roșiori din Iași, subordonat Diviziei 5 Roșiori. A participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la luptele din Ucraina, Crimeea și Kerci, fiind rănit în anul 1943 la Kerci. După însănătoșire a fost mutat în Regimentul 3 Roșiori Bârlad.

10. Soldat Toader CURULEȚ - fiul lui Ștefan și Dafina, s-a născut la 3 august 1911. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău. Mobilizat în aceeași unitate, în iunie 1941, a participat la eliberarea Basarabiei, fiind rănit în ziua de 4 iulie 1941, la Lăpușna. După însănătoșire a fost mutat în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui și, în decembrie 1944, în Regimentul 4 Căi Ferate.

11. Caporal Ioan DAVID - fiul lui Teodor și Catrina, s-a născut la 7 mai 1911. Mobilizat în anul 1941 în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, a participat la luptele din Basarabia, Ucraina și Cotul Donului, căzând prizonier, în ziua de 22 noiembrie 1942, și dus în Lagărul Oranki. S-a înscris benevol în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu”, înființată pe teritoriul Rusiei, la 2 octombrie 1943, din prizonieri români. Divizia a participat la luptele de despresurare a zonei de est a orașului Ploiești (31 august 1944), la luptele de la Sfântu Gheorghe - Covasna (8 septembrie 1944), la eliberarea orașului Oradea (10-12 octombrie 1944), a orașului Debrețin (20 octombrie 1944) și apoi la luptele de eliberare a Ungariei și Cehoslovaciei. A fost lăsat la vatră la data de 15 octombrie 1945.

12. Fruntaș Toader SABADAC - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut la 30 iulie 1911. A satisfăcut stagiul militar și a participat la război cu Regimentul 30 Obuziere din Chișinău.

13. Soldat Vasile CREȚU - fiul lui Toader și Maria, s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A fost dat dispărut în luptele de la Bujalac, la 1 august 1941.

14. Sergeant Mihai BANDAC - fiul lui Ion și Ruxandra, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit mortal în luptele din Ucraina, la Krimidovka, la 31 august 1941.

15. Sergeant t.r. Vasile TĂLPĂLARU - învățător, absolvent al Școlii Normale din Vaslui, fiul lui Constantin și Elena, s-a născut în 1912. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. Rănit în luptele din Ucraina, la 8 septembrie 1941, a murit în Spitalul Militar nr. 9 Severinovka, în ziua de 25 septembrie 1941. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa I-a.

16. Soldat Mihai IGNAT - fiul lui Teodor și Profira, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A fost rănit mortal, în ziua de 1 septembrie 1941, în Ucraina (Extract 249/1941).

17. Sergeant Vasile CÂMPANU – s-a născut în anul 1915. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad și a decedat în ziua de 24 septembrie 1941, în Ucraina (Extract 305/1941).

18. Caporal Ion BĂHNĂREANU - fiul lui Ion și Tasia, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A dispărut în luptele de la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

19. Sergeant Vasile LUCA - fiul lui Gheorghe și Maranda, s-a născut în anul 1912. A luptat cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind rănit în Caucaz, în ziua de 27 februarie 1942. A fost clasat invalid de război 60%.

20. Caporal Teodor MORARU - s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit în ultima zi a luptelor din Basarabia, la 26 iulie 1941, și clasat invalid de război 60%.

21. Sergeant Vasile BURSUC - absolvent al Școlii Normale Vaslui, fiul lui Costache și Catinca, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A fost rănit în luptele din Ucraina, la data de 26 august 1941.

Veterani din orașul Negrești, județul Vaslui

1. Caporal Gheorghe BĂRBOSU - s-a născut în anul 1907. A participat la război cu Batalionul 13 Vânători Munte, fiind rănit la Sevastopol, la data de 27 iunie 1942. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

2. Caporal Gheorghe BELEUZĂ - s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad, care fusese înființat la 1 aprilie 1914 în Ploiești. Unitatea a participat la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919). În anul 1923 unitatea a fost dislocată în garnizoana Bârlad și a participat la cel de al doilea război mondial (1941-1945). Împreună cu tatăl meu, Ioan Chiper, a reușit să evadeze din încercuirea de la Cotul Donului, la sfârșitul lunii noiembrie 1942, și, înfruntând numeroase greutăți (ambuscade, ninsori abundente și geruri extreme) a ajuns la Bârlad, în cazarma de bază a unității, la sfârșitul lunii februarie 1943.

3. Caporal Iancu CÂMPANU - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la Blagodarnaia, la data de 26 august 1941.

4. Caporal Neculai CORZAC - fiul lui Vasile și Anica, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău. A murit în luptele din Ucraina, la data de 29 august 1941.

5. Caporal Ion VASILIU - fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” Bârlad. A murit în luptele din Ucraina, la 18 septembrie 1941.

6. Sergeant Gheorghe ZERU - fiul lui Vasile și Casandra, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 10 Dorobanți Focșani. Rănit, la 12 aprilie 1944, a murit în Spitalul Militar Sărata, la 22 aprilie.

7. Soldat Gheorghe GRIGORAȘ - fiul lui Năstasă și Aristița, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit în luptele din Ucraina. Luat prizonier la Cotul Donului, la 19 noiembrie 1942, s-a înapoiat din captivitate la data de 31 octombrie 1945.

8. Fruntaș Toader BĂLAN - fiul lui Toader și Aglaea, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Luat prizonier de către armata boșevică, s-a înapoiat la 20 noiembrie 1945.

9. Sergeant Neculai CIOATĂ - fiul lui Gheorghe și Mărioara, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, dispărând la Cotul Donului, la data de 19 noiembrie 1942.

10. Soldat Gheorghe ZOTÂNGĂ - fiul lui Costachi și Paraschiva, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit în luptele din Ucraina, la data de 16 septembrie 1941.

11. Soldat Gheorghe RADA - fiul lui Toader și Anica, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Vaslui, fiind rănit în luptele din Ucraina, la data de 9 septembrie 1941.

12. Fruntaș Costache CĂLDĂRARIU - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, decedând în Ucraina, la 20 septembrie 1941 (Extract 413/1941).

13. Sergeant Ioan CONDURACHE - s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Luat prizonier la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, s-a înapoiat la 22 octombrie 1945.

14. Soldat Nicolae CONDURACHE - fiul lui Vasile și Mărioara, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Vaslui. A decedat în luptele din Ucraina, la 1 septembrie 1941 (Extract 253/1941).

15. Soldat Costache FERARIU - s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Fiind rănit în Ucraina, a murit în Spitalul Severinovka, la 31 august 1941 (Extract 171).

16. Soldat Constantin CRISTACHE - fiul lui Vasile și Aneta, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit în Ucraina, la 28 august 1941. Internat în Spitalul Militar de Campanie nr. 9 Severinovka, a murit la 31 august 1941 (Extract 132/1941).

17. Fruntaș Dumitru ISPIR - fiul lui Costache și Ruxandra, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 21 august 1941.

18. Sergeant Nicolae NĂSTASĂ - fiul lui Gheorghe și Zamfira, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la 9 septembrie 1941 (Extract 170/1941).

Veterani din comuna Oncești, județul Bacău

Ion Știr și Ion Țărălungă, veterani ai războiului pentru întregire statală și națională (1916-1919), au participat la luptele din Transilvania și de la Oituz, din toamna anului 1916, și de la Oituz - Târgu Ocna, în vara și toamna anului 1917. Amândoi au murit în luptele de la Târgu Ocna, în luna august 1917. Au fost decorați, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a. Acești eroi au fost bunicii după tată și mamă ai comisarului șef (rz.) Mihai Știr.

Mihai Știr s-a născut la 4 decembrie 1937 în satul Dealul Perjului, comuna Oncești, județul Bacău. Părinții săi, Iancu și Catinca, decedați, au fost răzeși de o moralitate de excepție. Ei au avut zece copii, opt băieți și două fete, dintre cei opt băieți mai fiind în viață doar trei. Mama a fost decorată cu medalia „Mamă Eroină”. Mihai, al treilea în ordinea nașterii, este primul, în ordinea vârstei, dintre cei aflați în viață. Un frate mai mic, Grigore, născut în încercatul an 1944, este pensionar militar și locuiește în orașul Comănești, județul Bacău, iar ultimul frate, Constantin, născut în anul 1946, s-a remarcat prin fapte deosebite, ca luptător pentru victoria Revoluției Române din decembrie 1989.

Mihai Știr a urmat cursul primar la școala din satul natal, cu stimații învățători Nicolae și Augustina Păvăluță, cursul gimnazial la școala din Laz, amintindu-și cu deosebit respect de profesorii Georgică și Elena Prosie, Geta Glod și Panaite Zisu. Din anul 1952 a urmat Liceul de Băieți din Bacău, încadrat cu profesori de elită: Adrian Olinic, Dumitru Alistar, Ion Grigoriu, Emanuel Schmsltzer, Mircea Țărălungă și alții. A absolvit Facultatea de Drept din București și cursul postuniversitar al acestei facultăți, păstrând amintiri alese pentru profesorii Camil Suciu, Nicolae Volonciu, Moise Terbancea, Romulus Ionescu ș.a. În domeniul militar a absolvit Școala de Ofițeri de Poliție din București, cu profesori de excepție: Frosa Andrei, Nicolae Dăscălescu, Teodoru, Tătărăscu, Dudaș, Elena Purice, Ion Matache și alții.

Comisarul șef Mihai Știr păstrează amintiri frumoase despre colegii pe care i-a avut în toate treptele de învățământ pe care le-a urmat, precum cei care aveau să devină profesori (Vasile Tofan, Savel Pavel, Cornel Grosu

și Genoveva Curteanu-Chiriac), economiști (Florin Hilohi și Vasile Șimon), avocați (Liviu Trandafirescu și Gheorghe Biriș), chestori M.A.I. (Corneliu Diamandescu, Iulian Medrea și Marin Lazăr), inginerul Radu Gafta, comandorul de aviație Ion Diaconu, precum și generalul-maior Gheorghe Cernat de la Ministerul Apărării Naționale.

Dragostea pentru comuna natală și oamenii săi continuă să ocupe un loc important în viziunea comisarului șef Mihai Știr, care își amintește cu deosebit respect de mulți consăteni precum Gogu Curteanu (fostul primar), Gheorghe Baban (actualul primar), preotul Toma Popescu și Marin Ștefan, fostul șef de post de poliție, care într-o zi de Sfântul Ilie l-a sfătuit să se înscrie la examenul de admitere la școala de ofițeri de miliție.

Soția sa, Dimitrina Bulboacă, născută în comuna Poiana, județul Galați, fostă vatră a cetății dacice Piroporidava, a fost și este ființa care a contribuit și contribuie permanent la menținerea unui echilibru normal, armonios, în familia comisarului șef Mihai Știr. Fiica lor, Mihaela-Carmen, este cadru militar activ în Ministerul Administrației și Internelor. Nu întâmplător s-a familiarizat, încă din copilărie, cu criminalistica, îndrumată de fostul mare profesor Camil Suciu. În prezent studiază în detaliu această disciplină la o facultate din București.

Ca o coincidență a sorții, și părinții soției au avut zece copii: opt fiice și doi fii, dintre care sunt în viață șase fiice și doi fii. Cel mai mare dintre toți, Ionel Bulboacă, în vârstă de 82 de ani, este pensionar militar. Mama lor a primit medalia „Mamă Eroină”. Și familia soției a trăit cumplite dureri în primul război mondial. Tudorache Tălmăciu, bunicul după mamă al soției, cu numele adevărat Stavarache, a primit porecla Tălmăciu, care i-a rămas ca nume, de la faptul că traducea cărți din limbile greacă și slavonă. Tudorache a luptat în războiul de independență (1877-1878), în cel de al doilea război balcanic (1913) și în războiul pentru întregire statală și națională a României, cu Regimentul 11 Infanterie „Siret” Galați. A murit în luptele de la Mărăști, pentru eliberarea localității Câmpurile, în luna iulie 1917. În satul natal mai trăiește unchiul Ion Țărâlungă, veteran din al doilea război mondial, rănit grav în luptele de la Zvolen, din Cehia, care astăzi suportă greu urmele schijelor care i-au străpuns o mare parte a corpului.

Pe linie profesională, comisarul șef Mihai Știr a parcurs mai toate treptele ierarhice, îndeplinind cu mare responsabilitate funcția de șef serviciu la Direcția Cercetări Penale din Inspectoratul General al Poliției

Române, precum și pe aceea de director adjunct la Direcția Organizare, Cordonare și Relații Publice și la Direcția Antidrog, Arme și Explozivi din cadrul aceluiași inspectorat, fiind pensionat la limită de vârstă, la data de 15 noiembrie 1995, după aproape 40 de ani de activitate în Poliția Română. Din aprecierile de serviciu rezultă că pe parcursul activității profesionale a manifestat o exemplară pregătire juridică și de specialitate, neprecupețind nici un efort pentru îndeplinirea, în cele mai bune condiții, a sarcinilor încredințate pe linia apărării ordinii publice, a valorilor statului de drept. Drept urmare, în majoritatea anilor de serviciu a fost apreciat cu calificativul „foarte bun”, acordându-i-se și numeroase distincții: ordinul „Meritul Militar”, clasa I-a, Diplomă de Excelență și Diplomă de Onoare din partea Internațional Police Association, Secția Română.

Când discuți cu comisarul șef Mihai Știr despre șefii săi pe care i-a avut în întreaga carieră militară, îi face plăcere să-i menționeze pe comisarii șefi Florea Boștinăru, Samuil Șuțu, Aurel Damian, Nicolae Coca, Octavian Mihăilescu, Stănică Tudor, Ion Alecsandru și Pavel Proca, pe chestorii Marin Zavera, Octavian Pop, Jean Moldoveanu, Gheorghe Scarlet, Valeriu Buzea, Costică Voicu, Nicolae Berechet, Eugen Sandu, Ovidius Păun, Pavel Abraham, Constantin Dârnă, Lucian Ciobănescu și Dumitru Penciu.

În toamna anului 2000, fiind pensionar, Mihai Știr a fost angajat, prin concurs, în funcția de consilier la Primăria Sectorului 1 București. Domnul profesor Vasile Gherasim, primar în acel timp, l-a caracterizat pentru eforturile depuse în cei patru ani de activitate: *„Calitățile profesionale ale lui Mihai Știr, în plan teoretic și practic, au fost apreciate foarte bine. A dat dovadă de o mare mobilitate în gândire, concomitent cu realizarea sarcinilor specifice funcției, manifestând și un atașament pentru îndeplinirea unor activități de cinstire a memoriei eroilor și martirilor, care s-au jertfit pentru apărarea gliei străbune și înfăptuirea marilor idealuri ale Neamului Românesc.”*

În perioada care a lucrat la primărie, Mihai Știr și-a adus un important aport pe linia protejării monumentelor și operelor comemorative de război: apărarea și întreținerea monumentelor, amplasarea de reflectoare, împrejmuirea cu gard viu ori metalic, eforturi bine apreciate de către Asociația Națională „Cultul Eroilor”. Anual i-au fost conferite diplome de onoare. A fost cooptat ca membru de onoare în organul de conducere, iar în anul 2004 a fost ales membru al Consiliului Director Central. I-au fost

acordate două plachete: „500 de ani de la trecerea în veșnicie a lui Ștefan cel Mare și Sfânt” și „Victoria Națiunilor Unite împotriva coaliției Antifasciste”.

Comisarul șef Mihai Știr îl apreciază la superlativ pe profesorul, sociologul și juristul Gheorghe Gherasim, fost primar la Primăria Sectorului 1 din București, care a fost un șef model, coordonator și îndrumător ideal al tinerilor care lucrau în administrația publică. Are frumoase aprecieri și pentru colegii colaboratori: Ștefan-Lucian Mureșan, Vasile Baroi, Adrian Toma, Adina Stan, Marian-Dumitru Costache, Viorel-Ilie Pârvoțoiu și alții. În aceeași perioadă s-au înfiripat și consolidat relațiile cu cadrele care lucrează în cadrul Asociației Naționale „Cultul Eroilor”.

Veterani din comuna Pungești, județul Vaslui

Localitatea Armășoaia

1. Soldat Vasile BĂLĂNUȚĂ - fiul lui Vasile și Elena, s-a născut la 31 decembrie 1908. A fost concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941, în Regimentul 23 Artilerie Bârlad, participând la luptele de eliberare a Basarabiei, în luptele din Ucraina, de la Odessa, în bătălia de la Cotul Donului și la cele de pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova.

2. Soldat Gheorghe VASLUIANU - fiul lui Simion și Catinca, s-a născut la 22 februarie 1911. În anii 1933-1934 a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. Concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941 în aceeași unitate, a participat la eliberarea Basarabiei. A murit în ziua de 12 iulie 1941, în timpul luptelor de la Lăpușna.

3. Soldat Neculai GĂZĂ - fiul lui Gheorghe și Anica, s-a născut la 21 noiembrie 1911. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 „General Constantin Prezan” Vaslui, în anii 1933-1934. A fost concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941, în aceeași unitate, participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la operațiunea Odessa din Ucraina și în bătălia de la Cotul Donului, fiind grav rănit, în ziua de 20 noiembrie 1942.

4. Soldat Neculai VASLUIANU - fiul lui Neculai și Catinca, s-a născut la 6 septembrie 1916. A participat la război în anii 1941-1944, cu Regimentul 7 Roșiori Iași. Unitatea s-a înființat în anul 1913 și a participat la războiul pentru întregirea statului român și a neamului românesc (1916-1919). În cel de al doilea război mondial, unitatea a participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la cele din Ucraina, din munții Caucaz, Crimeea, Cotul Donului și Stepa Calmucă, la vest și sud de Stalingrad, precum și pe calea de înapoiere în patrie.

5. Soldat Ion FLOREA - fiul lui Ion și Catinca, s-a născut la 8 iunie 1911. A participat la război, în anii 1941-1945, cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad. Unitatea s-a înființat la 1 ianuarie 1877 din Batalionul 1 Dorobanți Tutova-Bârlad și Batalionul 2 Dorobanți Fălciu-

Huși. A participat la războiul de independență (1877-1878) sub denumirea de Regimentul 12 Dorobanți Tutova-Fălciu. La 5 aprilie 1880 din această unitate s-au înființat Regimentul 12 Dorobanți Bârlad și Regimentul 26 Dorobanți Huși. Regimentul 12 Dorobanți a participat la cel de al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919), precum și la cel de al doilea război mondial (1941-1945).

6. Soldat Gheorghe LAVRIC - fiul lui Ion și Marghioala, s-a născut la 12 iunie 1911. În anii 1935-1936 a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. A participat la război cu Regimentul 15 Dorobanți „Războieni” Piatra Neamț și a fost rănit în luptele din Ucraina, la Dalnic, în ziua de 13 octombrie 1941.

7. Soldat Ioan RUSU - fiul lui Vasile și Anica, s-a născut la 18 septembrie 1911. În anii 1933-1934 a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 3 Vânători (Infanterie) din Bolgrad. Participând la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui a fost rănit, la data de 27 august 1941, în luptele din Ucraina.

8. Soldat Constantin ICHIM - fiul lui Ioan și Marghioala, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

9. Soldat Ioan ZAHARIA - fiul lui Constantin și Marghioala, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

10. Soldat Vasile BRAȘOVEANU - fiul lui Toader și Aristița, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit la Cotul Donului, la data de 19 noiembrie 1942.

11. Soldat Ioan GROSU - fiul lui Gheorghe și Tasia, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 6 Roșiori Tecuci, fiind rănit în luptele din Ucraina, la 13 martie 1942, și clasat cu invaliditate 60%.

12. Soldat Alexandru POIANĂ - fiul lui Constantin și Anica, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 6 Grăniceri, fiind dat dispărut la Cotul Donului, la data de 22 noiembrie 1942.

13. Soldat Vasile VASLUIANU - fiul lui Simion și Catinca, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Rănit în Ucraina, a murit în spital, în Severinovka, la 29 septembrie 1941.

14. Sergeant Constantin CIOBANU - s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Dispărând la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, a revenit la data de 26 octombrie 1945.

15. Soldat Pavel ȘTEFĂNESCU - fiul lui Neculai și Marghioala, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 3 septembrie 1941.

16. Caporal Gheorghe ȘTEFĂNESCU - s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit în Ucraina și dispărând la Cotul Donului, la data de 15 septembrie 1942.

17. Soldat Ioan CĂRARE - fiul lui Ioan și Elena, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, fiind luat prizonier de către trupele rusești, la 23 august 1944.

18. Soldat Gheorghe DULGHERU - fiul lui Simion și Maria, s-a născut în 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut, la data de 23 august 1944, în Basarabia.

Localitatea Cursești

1. Soldat Sava CHIPER - fiul lui Neculai și Elena, s-a născut la 22 iulie 1911. În anii 1932-1933 a satisfăcut serviciul militar în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. Concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941 în aceeași unitate, a participat la eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941) și la luptele din Ucraina (1 august - 16 octombrie 1941), fiind rănit, la 15 septembrie 1941, la Krimidovka.

2. Soldat Gheorghe-Ioan MIHAI - fiul lui Radu și Elena, s-a născut la 29 decembrie 1911. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. Mobilizat, în iunie 1941, în aceeași unitate, Gheorghe Mihai a participat la luptele din Basarabia și din Ucraina, fiind rănit mortal, la data de 20 septembrie 1941.

3. Soldat Dumitru LAZURCĂ - fiul lui Ion și Zamfira, s-a născut la 20 ianuarie 1911. Stagiul militar l-a satisfăcut în anii 1933-1934 la Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău. Mobilizat în iunie 1941 la aceeași unitate, a participat la luptele din Basarabia și din Ucraina, fiind rănit la maxilar, la data de 24 septembrie 1941.

4. Caporal Constantin OLARIU - fiul lui Ion și Marghioala, s-a născut la 18 iulie 1911, în localitatea Pungești. Mobilizat în iunie 1941 la Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, a fost rănit mortal în Ucraina, la data de 24 septembrie 1941.

5. Soldat Gheorghe ANTOHI - fiul lui Ioan și Anica, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit mortal, la data de 30 septembrie 1941, în luptele purtate în Ucraina.

6. Soldat Neculai BĂISAN - fiul lui Vasile și Zoița, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit în luptele din Basarabia, la Bănița, la data de 4 iulie 1941.

7. Fruntaș Gheorghe COCUZ - fiul lui Constantin și Tasia, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași.

8. Sergeant Ioan DEDIU - fiul lui Ioan și Frăsina, s-a născut în 1912. A luptat cu Regimentul 23 Artilerie, dispărând la Cotul Donului.

9. Soldat Vasile MANDU - s-a născut în 1912. A luptat în război cu Compania 10 Jandarmi, decedând în Ucraina, la 1 septembrie 1941.

10. Fruntaș Vasile MIHAI - fiul lui Gheorghe și Ioana, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători din Chișinău, dispărând la Cotul Donului, la data de 22 noiembrie 1942.

11. Soldat Alexandru STAMATE - fiul lui Nicu și Elena, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 35 infanterie Constanța, fiind rănit în luptele din Ucraina, la data de 27 august 1941.

12. Soldat Vasile BOTAN - s-a născut în anul 1912. A luptat în război cu Regimentul 6 Grăniceri, fiind rănit în Basarabia, la 11 iulie 1941.

13. Soldat Ștefan CHIPER - fiul lui Ștefan și Profira, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut, la data de 23 august 1944, în Basarabia.

14. Soldat Dumitru DOHOTARU - fiul lui Ioan și Mărioara, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut, la data de 23 august 1944, în Basarabia.

15. Soldat Gheorghe CRISTEA - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut în 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut, la data de 23 august 1944, în Basarabia.

16. Soldat Dumitru BÂRZU – s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 6 Grăniceri, fiind rănit, la data de 23 decembrie 1942, și decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a II-a.

17. Soldat Ștefan COJOCARU - fiul lui Simion și Elena, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași. A fost rănit mortal în zona satului Vulturi, județul Iași, la data de 22 august 1944.

18. Soldat Gheorghe HATMANU - s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța, fiind dat dispărut în luptele din Ucraina, la data de 19 septembrie 1941.

19. Soldat Vasile MOROȘANU - fiul lui Ion și Elena, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

20. Soldat Ioan SIMION - fiul lui Dumitru și Soltana, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți, fiind luat prizonier de război în Basarabia, de către „noii aliați”, la 23 august 1944.

21. Soldat Vasile URSACHE - s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 31 august 1941.

22. Sergeant t.r. Octav HUȚU - fiul lui Vasile și Elena, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit în luptele din Ucraina, la data de 20 august 1941, și a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a II-a.

23. Caporal Constantin OLARIU - fiul lui Ioan și Marghioala, s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 29 septembrie 1941.

Veterani din comuna Solești, județul Vaslui

Satul Valea Siliștei

Satul Valea Siliștei a fost atestat documentar în calitate de cătun în anul 1800. S-a contopit, în anul 1816, cu satul Boușori, apoi, din anul 1845 și până în anul 1854, cu satul Știoborăni. La data de 15 august 1854 cătunul Valea Siliștei a devenit sat independent. Din anul 1865 a fost însumat comunei Știoborăni, până în anul 1925, când a fost trecut la comuna Boușori. Din 1939 a revenit la comuna Știoborăni și apoi, prin desființarea comunei Știoborăni, în anul 1968 a trecut la comuna Solești. Biserica s-a construit în anul 1885. Școala a început să funcționeze din anul 1900, sub directa conducere a învățătoarei Elisabeta Leuștean (până în anul 1900 copii școlari frecventau școala din Știoborăni). Au urmat învățătorii Vasile Mardare, Vasile Chiraciu, Vasile Neculau, Toader Oțet, Gheorghe Cocuz, Dumitru Palade, Polixenia Cocuz, Neculai Burghilea, Vasile Pârcălabu, Mihai Căpitanu, Andrei Cocuz (director din 1932), Zamfira (Firița) Cocuz, Eleonora Mazilu, Gheorghe Mazilu, Maria Cezar, Elena Ciolacu, Ioan Juncu, Petru Cezar, Constantin Pruteanu și multe alte cadre didactice, îndeosebi după anul 1960, când a crescut numărul claselor de studiu, atingându-se apogeul sub directoratul profesoarei Viorica Arhire-Vălean. Mulți locuitori din acest sat au participat la războiul de independență (1877-1878), la al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregirea statului român și a neamului românesc (1916-1919) și la cel de al doilea război mondial (1941-1945). De remarcat că după ce tăvălugul rusesc a schimbat soarta războiului, trupele rusești au spart frontul Iași – Chișinău, în ziua de 20 august 1944. Satul Valea Siliștei a fost bombardat de aviația sovietică, în ziua de 22 august 1944, aproximativ la ora 13:00. După-amiază au pătruns în sat trupele terestre sovietice, care în zilele următoare s-au dedat la acte de jaf și umilire a femeilor, bătrânilor și copiilor. Întrucât pe raza localității s-au desfășurat lupte grele cu trupele germane, a rămas multă muniție care, în primăvara anului 1945, a produs pierderea vieții lui Eugen Popa. Acesta, păzind vacile care erau la păscut în partea sudică a pădurii Fundătura, împreună cu Tinca Nicolae Habet, s-a jucat cu proiectilele

adunate într-o groapă, curmând viața lui și a fetei. Cam în același mod și-a pierdut viața și Mihai Arhire, în Dealul Rupturii. Acesta era frate cu Tinca Dărescu, Rica Gaiță și învățătoarea Maria Arhire-Cezar.

1. Fruntaș Neculai-Dumitrache CIOLACU - s-a născut în 1894. A participat la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919), cu Regimentul 65 Infanterie Vaslui (dublura Regimentului 25 Infanterie Vaslui). În cel de al doilea război mondial a fost mobilizat la Manutanța Regimentului 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui.

2. Fruntaș Neculai ARHIRE - s-a născut în anul 1894. A participat la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919), cu Regimentul 65 Infanterie Vaslui. În cel de al doilea război mondial a fost mobilizat la Manutanța Regimentului 25 Dorobanți Vaslui.

3. Fruntaș Costache DĂRESCU - fiul lui Ion și Mărioara, s-a născut în anul 1899. A fost mobilizat în al doilea război mondial pentru transport materiale de război. A fost căsătorit cu Zoița Rădvan din Benești și împreună au avut cinci copii: Maria, Elena, Ion (contabil la Negrești, a decedat în anul 2005), Constantin și Emilia.

4. Caporal Nicolae PRUTEANU - s-a născut în anul 1900. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Infanterie din Vaslui, în anii 1922-1923. În cel de al doilea război mondial a fost concentrat, în luna august 1944, pentru transport materiale pe front, în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A dispărut după 23 august 1944 și s-au primit informații că a murit în zona orașului Iași, când a încercat să fugă de sub escorta rusească. A fost căsătorit cu Maria Negel și, împreună, au avut patru fii: Gheorghe, Costache, Ion (născut la 25 mai 1929, fost ofițer la Artileria Antiaeriană, pensionat în anul 1988 cu gradul de colonel, a decedat la data de 7 ianuarie 1993, amintirea fiindu-i păstrată vie de soția sa, Mariana, fiica Mirela, fratele Constantin, precum și de celelalte rude și foști prieteni) și Constantin (gospodar în Valea Siliștei, este căsătorit cu Maria Dărescu și au un fiu, Ioan).

5. Fruntaș Mihai ARHIRE - fiul lui Ion și Ileana, s-a născut în 1902. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Infanterie Vaslui. Mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 10 Vânători Chișinău, a participat la luptele din Basarabia și de la Odessa, din Ucraina. A fost căsătorit cu Zoița Cocuzel cu care a avut trei copii: Constantin, Eleonora și Neculai (singurul în viață, pensionar și gospodar în sat, căsătorit cu Tinca Ciolacu).

6. Caporal Constantin CĂRARE - s-a născut la 5 mai 1902. Părinții săi, Vasile-Lefter și Maranda, au mai avut doi copii: Ion (născut în 1912) și Gheorghe (născut în 1916). Constantin Cărare a satisfăcut stagiul militar la Regimentul 4 Jandarmi, în anii 1925-1927. Căsătorit cu Catinca Burada, din Bălțați, cu care a avut 4 copii: Tasia, Maria, Vasile (născut în anul 1935, de profesie contabil, este decedat) și Veta. Concentrat în anul 1939, a fost mobilizat, la 22 iunie 1941, în Plutonul 1 din Compania de Jandarmi a Diviziei a 15-a Infanterie, având comandant de pluton pe sublocotenentul Andrei Cocuz, absolvent al Școlii Normale „Ștefan cel Mare” din Vaslui și al Școlii Militare de Ofițeri în Rezervă Infanterie din Ploiești, fost învățător și director la școala din Valea Siliștei. Constantin Cărare a participat la eliberarea Basarabiei și la misiuni de pază și ordine interioară în zona Tiraspol. Timp de 22 de ani a fost pădurar la pădurea Gugești și apoi un bun agricultor. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a. Fiica sa, Maria, s-a căsătorit cu Vasile Cocuz, fost subofițer de Artilerie Antiaeriană, cadru militar de nădejde în cadrul Diviziei 16 Apărare Antiaeriană din Ploiești. A fost pensionat cu gradul de plutonier-adjutant principal. Împreună au un fiu, Vasile (inginer utilaj petrolier), și o fiică, Elena (subinginer foraj).

7. Sergeant Ion NEGEL - fiul lui Marin și Mărioara, s-a născut în 1902. A fost mobilizat pentru instruirea premilitarilor din Știoborâni, care, în anul 1944, au fost dislocați în Centrul de Instruire de la Oteșani, județul Vâlcea. A fost căsătorit cu Tudora Dărescu și au avut doi copii: Elena și Constantin (Ticuță, fost medic veterinar, acum pensionar în Iași).

8. Caporal Gheorghe IBĂNESCU - s-a născut în anul 1902. A fost mobilizat pentru pază în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui.

9. Fruntaș Costache SPRIVAC - s-a născut în 1902. A fost mobilizat pentru pază în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost căsătorit cu Axinia Bălan și au avut șase copii: Eleonora, Mândița, Toader, Aurica, Neculai (Culiță, căsătorit cu Olga Gaiță) și Vasile.

10. Soldat Ion GAIȚĂ - s-a născut în anul 1908. A fost mobilizat, în perioada anilor 1941-1942, la Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, pentru transport materiale necesare frontului. Unitatea s-a format în anul 1880 din Batalionul 2 Dorobanți Vaslui al fostului Regiment 13 Dorobanți Vaslui-Iași, care a participat la războiul de independență (1877-1878). Noua unitate a participat la cel de al doilea

război balcanic (1913), la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919) și la războiul pentru reîntregire statală (1941-1944). A dat grele jertfe în luptele pentru eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), în operațiunea Odessa, din Ucraina (1 august - 16 octombrie 1941), și la Cotelul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943).

Ion Gaiță a fost căsătorit cu Anica Chiper, împreună având 7 copii: Gheorghe, Dumitru, Vasile, Constantin, Elena, Mihai și Maria. Moș Ion și mama Anica au fost oameni harnici, ajutându-și copiii să-și realizeze trainice gospodării.

11. Caporal Năstase COCUZ - fiul lui Constantin și Anica, s-a născut în anul 1904. A fost primul dintre cei 4 copii care au participat la război. Moș Năstase a fost mobilizat în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui pentru misiuni de pază. În 1944 a participat la instruirea premilitarilor din Știoborâni, concentrați în Tabăra de la Oteșani, județul Vâlcea. S-a căsătorit cu Catinca Dărescu și au avut 7 copii: Ion (născut în anul 1928, colonel în rezervă, are o fiică, arhitect, care locuiește în Franța), Emil (născut în 1930, de profesie contabil, locuiește în Germania), Constantin (născut în 1933, pensionar în Valea Siliștei, s-a căsătorit cu Rica Radu), Gheorghe (născut în 1936, fost lucrător la C.F.R., decedat), Vasile, Petru și Maria.

12. Sergeant Zaharia COCUZ - cel de al doilea fiu al lui Constantin și Anica Cocuz, s-a născut la 2 martie 1907. A participat la război, în anii 1941-1943, cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău, fiind comandant de grupă telefoniști. În anul 1944 a participat la instruirea premilitarilor în Tabăra Oteșani, județul Vâlcea. A fost căsătorit cu Anica Silistru și împreună au avut 6 copii: Eleonora (contabilă), Vasile (inginer), Viorel (inginer), Olguța (economist), Rozalia (casnică) și Elena (casnică). Moș Zaharia a fost cismar, „încălțând” mulți oameni din sat, și un bun lucrător al pământului.

13. Sergeant Vasile COCUZ - al treilea fiu al lui Constantin și Anica Cocuz, s-a născut la 8 februarie 1909. A fost fierar, constructor și reparator de care, căruțe, pluguri și alte unelte agricole. Participant la luptele de eliberare a Basarabiei, cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui, și apoi în luptele de la Odessa, cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a. Soția, Veta Niță, din Știoborâni, îl regretă mult, întrucât a fost un soț devotat, căsnicia lor fiind foarte apreciată de către consăteni.

14. Sergent Ion COCUZ - cel de al patrulea fiu al lui Constantin și Anica Cocuz, s-a născut la 22 ianuarie 1916. De meserie lucrător la C.F.R., a participat la război cu Regimentului 1 Căi Ferate. A domiciliat în Vaslui, decedând în anul 2003.

15. Caporal Gheorghe COCUZ - fiul lui Costache și Catinca, s-a născut la 25 februarie 1905. A participat la război, în anii 1941-1944, cu Regimentul 35 Infanterie „Matei Basarab” Constanța, fiind încadrat comandant de grupă pușcași infanterie.

16. Caporal Ștefan DĂRESCU - fiul lui Ioan și Mărioara Dărescu s-a născut la 23 iunie 1905. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1927-1929, în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie „Matei Basarab”, în anii 1941-1942. În anii 1943-1944 a participat la instruirea premilitarilor din Știoborâni, care, în vara anului 1944, au fost dislocați în Centrul de Instruire de la Oteșani, județul Vâlcea. Ștefan Dărescu a fost căsătorit cu Anica Rotaru, din Știoborâni, și au avut 6 copii: Gheorghe (fost subofițer de miliție), Elena (contabil, decedată), Maria (gospodină în Boușori), Valentin (maistru constructor), Ion (vatman tramvai în Galați) și Silvia (pensionară în municipiul Galați).

17. Caporal Costache RADU - fiul lui Grigore și Elisabeta, s-a născut la 19 ianuarie 1905. Mobilizat în iunie 1941 a participat în luptele de eliberare a Basarabiei și în luptele de la Odessa. În anul 1942 a fost încadrat la Depozitul Sanitar al Diviziei 21 Infanterie Galați. A fost căsătorit cu Soltana Ciolacu, având cinci copii: Constantin, Tinca, Ioana, Maria și Ion.

18. Caporal Dumitru CĂRARE - fiul lui Neculai și Maria, s-a născut la 25 iunie 1906. A satisfăcut stagiul militar la Regimentul 35 Infanterie „Matei Basarab” Silistra. A fost mobilizat în Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Dimitrie Cantemir” Bârlad, participând la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa. De la 25 februarie 1942 și până în 1944 a participat la război, în calitate de brancadier, în Compania a 3-a Sanitară, subordonată Diviziei 21 Infanterie din Galați. A fost căsătorit cu Tasia Marin, din Boușori, și au avut 7 copii: Elena (născută în 1940), Emil (născut în anul 1942, fost pădurar, este pensionar în Valea Siliștei), Neculai (născut în 1946), Lucica (născută în 1952, funcționară la Fabrica de Confecții Vaslui) și Ion (născut în 1954).

19. Caporal Costache CIOLACU - fiul lui Neculai și Elena, s-a născut la 11 martie 1906. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1928-1930, în

Regimentul 6 Grăniceri. A participat la război, în anii 1941-1942, cu Batalionul 13 Vânători de Munte. Costache Ciolacu a fost grav rănit la Feodosia, la data de 15 februarie 1942.

20. Fruntașul Mihai LEFTER - fiul lui Ioan și Ioana, s-a născut la 18 februarie 1906. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Artilerie Tecuci. A participat la război, în perioada 1941-1944, cu Regimentul 4 Artilerie Fortificații. Luat în captivitate de trupele sovietice în ziua de 25 august 1944 a fost internat în lagărul de la Roman și eliberat la 1 decembrie 1944. A fost căsătorit cu Axinia Apostol, din Stroești, și au avut cinci copii: Gheorghe (fost fochist la centrala termică a Stațiunii Balneare Bălățești, Neamț), Maria (născută în 1936, este căsătorită cu Aurel Doboș, născut în comuna Mircești, județul Neamț, fost constructor, cu care are trei fii: Ștefan, Viorel și Ionel), Valentina, Vasile și Ion.

21. Caporal Ion ARHIRE - fiul lui Gheorghe și Nastasia, s-a născut în anul 1905. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad și, din 1943, cu Regimentul 11 Artilerie. A fost luat în captivitate de către trupele sovietice, în ziua de 23 august 1944, și internat în Lagărul de Prizonieri Roman. A fost eliberat la data de 1 decembrie 1944.

22. Caporal Manole ARHIRE - fiul lui Gheorghe și Nastasia, s-a născut în anul 191. A participat la război cu Regimentul 4 Jandarmi și a reușit să fugă din încercuirea de la Cotul Donului.

23. Fruntaș Neculai CIOLACU - fiul lui Gheorghe și Profira, s-a născut în anul 1909. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A fost căsătorit cu Tasia Huhulea, din localitatea Bălțați, și au avut trei copii: Gheorghe (contabil, decedat), Viorel (funcționar, decedat) și Mihai (născut în 1936, pensionar, rănit în ziua de 22 august 1944 în timpul bombardamentului aviației rusești asupra satului, s-a căsătorit cu Elvira Arhire).

24. Fruntaș Vasile CIOLACU - fiul lui Gheorghe și Profira, s-a născut în 1915. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui.

25. Caporal Filip COCUZ - fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut la 4 martie 1907. A făcut stagiul militar la Regimentul 4 Jandarmi. A participat la război cu Regimentul 17 Vânători de Munte, înființat în anul 1939. A fost subordonat Grupului 9 Vânători de Munte și a participat la acțiunile de luptă pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei, la operațiunile militare

dintre Nistru - Bug - Nipru și Crimeea, fiind rănit, în ziua de 2 iulie 1942, la Sevastopol. A fost clasat inapt pentru război de către Comisia Medicală a Corpului 3 Teritorial din Galați.

26. Soldat Ion BULICHI - s-a născut în 1907. A participat la eliberarea Basarabiei și în luptele de la Odessa cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. De la 1 ianuarie 1942 a fost mutat la Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” din Vaslui. În casa moștenită de la părinți locuiește fiul său, Petruță, pensionar, căsătorit cu Maria Cocuzel.

27. Sergeant Mihai CIOLACU - fiul lui Ion și Maria, s-a născut în 1907. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1929-1930, în Regimentul 30 Obuziere din Chișinău. A participat la război cu Regimentul 25 Artilerie Tecuci, în luptele pentru eliberarea Basarabiei.

28. Fruntaș Andrei RADU - fiul lui Nicolae și Maria, s-a născut în 1907. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 28 Infanterie „Radu Negru”, din Pitești. A participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, în operațiunea Odessa, din Ucraina, și în bătălia de la Cotul Donului, fiind component al Regimentului 68 Infanterie (dublura Regimentului 28 Infanterie Pitești). În anul 1943 a fost mutat în Batalionul 5 Administrație Bârlad. La 25 august 1944 a fost luat prizonier de către armata sovietică.

29. Sergeant Vasile CIOLACU - fiul lui Pavăl și Zoița, s-a născut la 29 septembrie 1908. A satisfăcut stagiul militar, ca voluntar, în anii 1927-1929, la Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. Concentrat în anul 1939 și mobilizat în iunie 1941, a participat la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa, cu Regimentul 3 Pionieri din Galați. Fiind rănit, în anii 1942-1945 a participat, cu Regimentul 7 Drumuri, la construirea și repararea unor drumuri militare și civile. Căsătorit cu Varvara Ciolacu, a avut 3 copii: Aurica (contabil), Toader (muncitor) și Elena (casnică).

30. Fruntaș Ion PRICOP - fiul lui Nechita și Casandra, s-a născut la 25 aprilie 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” din Bârlad, cu care a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, fiind grav rănit în ziua de 19 iulie 1941, când i-a fost amputat piciorul drept.

31. Soldat Alecu SĂLĂVĂSTRU - fiul lui Ion și Catrina, s-a născut la 2 septembrie 1908. Mobilizat, la 20 iunie 1941, în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, a participat la luptele din Basarabia și de la Odessa.

32. Fruntaș Neculai HABET - fiul lui Gheorghe și Zoița, s-a născut la 23 februarie 1910. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, contribuind la eliberarea Basarabiei. A mai luptat în Ucraina, la Odessa, și la la Cotul Donului. A fost căsătorit cu Areta Anton, din Bățați, și au avut trei copii: Tinca, Ileana și Gheorghe (născut în 1936, căsătorit cu Elena Gaiță, cu care are cinci copii: Mihai, Ion, Viorel, Liliana și Petru).

33. Soldat Gheorghe RADU - fiul lui Nicolae și Mărioara, s-a născut la 28 iunie 1911. În anul 1941 a fost mobilizat în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, participând la luptele din Basarabia, la operațiunea Odessa, din Ucraina, și la bătălia de la Cotul Donului. A căzut prizonier la 20 noiembrie 1942. Nu s-a mai înapoiat din lagăr, lăsând-o orfană pe Tinca.

34. Plutonier-major Gheorghe RADU - fiul lui Grigore și Lisaveta, s-a născut în 1911. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind luat prizonier la Cotul Donului și dus în captivitate în lagărul de la Oranki. S-a înscris voluntar în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu”, înființată, la data de 2 octombrie 1943, pe teritoriul Uniunii Sovietice, din foști prizonieri români. Venită în țară, marea unitate a participat la despresurarea orașelor Ploiești (31 august 1944), Sfântul Gheorghe (7 - 10 septembrie 1944), Oradea (10 - 12 octombrie 1944). După 15 octombrie 1944 a participat la eliberarea Ungariei, contribuind la eliberarea orașului Debrețin (20 decembrie 1944), la forțarea Tisei și a munților Matra. De la 18 decembrie 1944 a participat la eliberarea Cehoslovaciei, remarcându-se în luptele de la Tisovec, în operațiunea de forțare a râurilor Hron și Morava și a masivului Javorina. Lăsat la vatră, la 1 septembrie 1945, Gheorghe Radu a fost primit în Poliția Militară, în anul 1946, și apoi în Miliție, fiind pensionat în anul 1975 cu gradul de plutonier-major. A fost căsătorit cu Aglaea Cocuz, împreună având 4 copii: Maria (învățătoare, decedată), Neculai (tehnician, născut în 1936), Vasile (inginer la Fabrica de Rulmenți Bârlad), Miluță (profesor, decedat).

35. Soldat Petrache ARHIRE - fiul lui Ion și Ioana, s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători Chișinău. A fost căsătorit cu Vasilca și a locuit în Boușori.

36. Fruntașul Mihai HABET - fiul lui Constantin și Catina, s-a născut la 3 noiembrie 1911. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1934-1935, în Regimentul 30 Obuziere din Chișinău. A participat la luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului, cu aceeași unitate. În anul

1943 a fost mutat la Regimentul 4 Căi Ferate din Râmnicu Vâlcea, participând la asamblarea linilor de cale ferată. A avut două surori (Eleonora și Chira) și 8 frați: Vasile (a luptat pe front), Neculai (a luptat pe front), Gheorghe (mort în luna decembrie 1940, în spitalul din Vaslui), Aurel (fost premilitar, decedat), Săndel (decedat), Ion (fost căpitan în Artileria Antiaeriană, decedat), Miluță (decedat) și Mitică (născut în 1936, s-a căsătorit cu Elena Burlacu, din Bălțați, și au avut 6 copii: Maria, Gheorghe, Miluță, Grigore, Spiru și Paulina).

37. Sergeant Ioan ARHIRE - fiul lui Vasile și Mărioara, s-a născut la data de 13 iulie 1911. În anul 1925 s-a înscris, voluntar, copil de trupă în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. S-a înscris apoi, tot voluntar, soldat, în aceeași unitate, în anul 1929. În anul 1931 a urmat și absolvit Școala de Armurieri, fiind avansat caporal și apoi sergent, în anul 1932, când s-a încadrat în Regimentul 25 Vaslui. Mobilizat, în iunie 1941, la aceeași unitate, a decedat, la 9 iulie 1941, la Stoienești, în Basarabia.

38. Fruntaș Vasile ARHIRE - fiul lui Gheorghe și Anica, s-a născut la 10 iulie 1911. A participat la război cu Regimentul 6 Grăniceri. A fost rănit, în noiembrie 1941, și, după refacere, a fost mutat la Compania Depozit a Regimentului 35 Infanterie Constanța. A fost căsătorit cu Zoița Mardare, din Solești, și împreună au avut șase copii. Unul dintre ei, Constantin, născut în anul 1936, s-a căsătorit cu Eleonora Dărescu, cu care a avut 3 copii: Costel, Ionel și Eugen.

39. Caporal Alexandru CIOLACU - fiul lui Constantin și Elena, s-a născut la 17 februarie 1911. A satisfăcut stagiul militar la Regimentul 10 Călărași Tulcea, în anii 1933-1934, participând la război în anii 1941-1942, cu aceeași unitate, și, de la 30 noiembrie 1942, cu Regimentul 8 Roșiori Botoșani. Alexandru Ciolacu a fost căsătorit cu Zenovia Arhire și au avut doi copii: Constantin și Elena.

40. Sergeant Toader CĂRARE - fiul lui Iordache și Maria, s-a născut în anul 1907. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1932-1934, în Regimentul 2 Roșiori Bârlad, unitate înființată în anul 1876 la București, participantă la războiul de independență (1877-1878) și la cel de al doilea război balcanic (1913). Prin Înaltul Decret nr. 5878, din 7 octombrie 1913, Regimentul 2 Roșiori a fost mutat de la București în garnizoana Bârlad, fiind subordonat Brigăzii 5 Cavalerie Bârlad. Regimentul a participat la războiul pentru întregirea statului și neamului românesc (1916-1919),

acoperindu-se de glorie în șarja de la Prunaru, județul Teleorman, din dimineața zilei de 15 noiembrie 1916. Din totalul de 14 ofițeri și 360 de subofițeri, gradați și soldați ai unității, au supraviețuit șarjei de la Prunaru numai 50 de călăreți, între care și 5 ofițeri. Comandantul regimentului, colonelul Gheorghe Naumescu, a fost grav rănit și a fost luat prizonier de război, murind într-un spital militar din Sofia. În vara anului 1917 Regimentul 2 Roșiori, aflat sub comanda colonelului Emil Pop, a participat la crâncenele lupte de la Oituz, iar în 1919 în campania militară din Ungaria. În cel de al doilea război mondial Regimentul 2 Roșiori, comandat de colonelul Gheorghe Brătianu, a participat la luptele din partea de nord a Bucovinei, nordul Basarabiei, Caucaz și Stalingrad. În anii 1944-1945 ostașii Regimentului 2 Roșiori, subordonați în continuare Diviziei 1 Cavalerie, au participat la eliberarea părții de nord a Transilvaniei, apoi a Ungariei, până la 18 decembrie 1944, și a Cehoslovaciei, până la 12 mai 1945. Sergeantul Toader Cărare a fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 2 Roșiori, participând la luptele din partea de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la cele dintre Nistru și Nipru și apoi în bătălia de la Cotul Donului, fiind dat dispărut în noaptea de 24/25 noiembrie 1942. Toader Cărare a fost căsătorit cu Eleonora Darie, din Știoborâni, împreună având 4 fii: Vasile (căsătorit cu Eleonora Bordun, împreună cu care are 2 fii: Ion și Toader), Costache (decedat), Gheorghe (născut în 1936) și Neculai.

41. Fruntaș Vasile DĂNILĂ - fiul lui Ion și Domnița, s-a născut în anul 1904. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A lucrat la Căile Ferate și a avut 5 copii: Ion (colonel M.Ap.N., pensionar în Iași), Costică (născut în 1936, fost tehnician silvic, decedat), Virgil (inginer), Aurica (asistent sanitar) și Eugenia (profesor).

42. Sergeant Năstase COCUZ - fiul lui Neculai și Maria, s-a născut la 11 august 1907. De profesie tâmplar și sanitar, în anul 1925 s-a stabilit cu domiciliul în București. A participat la război cu Divizia de Dunăre.

43. Soldat Gheorghe ENACHE - s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui.

44. Fruntaș Ion RADU - fiul lui Neculai și Catinca, s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui.

45. Caporal Aurel ENEA - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat în Regimentele 5 Artilerie și 19 Artilerie Ploiești, participând la luptele din Basarabia, Odessa și Cotul Donului.

46. Sergeant Emil COCUZ - fiul lui Toader și Maria, s-a născut în anul 1911. Căsătorit cu Lucreția Mardare din Știoborăni, a participat la război cu Regimentul 4 Jandarmi. Împreună au avut opt copii: Maria (născută în anul 1935, tehnician agricol, căsătorită cu tehnicianul viticol Constantin Vartolomei), Mihai, Toader (decedat, a fost căsătorit cu Anica Antochi, din Știoborăni, împreună având doi copii, pe Paul și Mirela), Neculai, Ion, Lenuța, Viorel (decedat).

47. Caporal Emil COCUZ - fiul lui Neculai și Anica, s-a născut la 16 mai 1912. A fost mobilizat la Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan”, nefiind trimis pe front. Numele îi este dus mai departe de Viorel și Neculai (născut în anul 1936).

48. Soldat Costache BORDUN - fiul lui Neculai și Maria, s-a născut la 7 iulie 1912. A fost mobilizat la Secția de Pompieri Vaslui până în anul 1943, când a fost mutat la Regimentul 4 Căi Ferate din Râmnicu Vâlcea. A fost căsătorit cu Catinca, împreună având 4 băieți și 3 fete: Constantin, Neculai, Gheorghe, Ilie (născut în anul 1936, decedat), Rodica, Ileana și Maria.

49. Soldat Ștefan ARHIRE - fiul lui Gheorghe și Anica, s-a născut în 1909. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui.

50. Caporal Ion HABET - fiul lui Vasile și Mărioara, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Legiunea de Jandarmi Suceava, căzând prizonier la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942. Nu s-a mai înapoiat la familie. A fost căsătorit cu Mărioara Uglea și împreună au avut trei copii: Vasile (căsătorit cu Maria Bujor, din Știoborăni, cu care are doi fii: Ionel și Vasile), Tinca și Gheorghe.

51. Caporal Toader AMĂRDĂROAEI - fiul lui Ioan și Vasilca, s-a născut la 7 mai 1913. A participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la operațiunea militară Odessa și la marea bătălie de la Cotul Donului, cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) din Vaslui. A murit în ziua de 29 noiembrie 1942 la Cotul Donului, lăsându-și fiul, Vasile, în grija mamei. Fire ambițioasă, Vasile (născut în 1938, decedat în aprilie 2006) a devenit un bun tâmplar, meserie pe care a transmis-o și fiului său, Vasile.

52. Sergeant Ioan CĂRARE - fiul lui Vasile și Maria (moș Vasile și mătușa Marița au avut trei fii, toți participanți la război), s-a născut la 4 octombrie 1913. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori din Iași.

A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, în 1942, pentru merite în luptele din munții Caucaz. Îmbolnăvindu-se de bronho-pneumonie, a decedat, la 30 martie 1944, în Ambulanța 42 Cavalerie, fiind înmormântat în Cimitirul „Eternitatea” din Iași.

53. Caporal Gheorghe CĂRARE - cel de al doilea fiu al lui Vasile și Maria, s-a născut la 23 martie 1916. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău, căzând prizonier, în ziua de 1 septembrie 1941, la Alexandrovka. Nu s-a mai înapoiat acasă.

54. Caporal Dumitru CĂRARE - cel de al treilea fiu al lui Vasile și Maria, s-a născut în anul 1918. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind luat în captivitate, în ziua de 23 august 1944.

55. Sergeant Ioan CIOLACU - fiul lui Pavăl și Zoița, s-a născut la 8 mai 1913. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei și la luptele de la Odessa, din Ucraina, cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” din Vaslui. Rănit grav, în ziua de 25 septembrie 1941, în Ucraina, a murit în Spitalul Militar din Chișinău, la data de 29 septembrie 1941.

56. Fruntaș Neculai DĂRESCU - fiul lui Constantin și Maria (Marița), s-a născut la 4 septembrie 1913, într-o familie care a avut 7 fete și un băiat. A satisfăcut stagiul militar în anii 1933-1935, în Regimentul 6 Grăniceri, și a participat la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa și la cele de la Cotul Donului, fiind dat dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942. Nu s-a mai înapoiat la familie. A fost căsătorit cu Nastasia din Boușori și au avut doi copii: Maria (Marița) și Vasile.

57. Fruntaș Vasile HABET - fiul lui Constantin și Catinca, s-a născut la 15 august 1913. A fost cel de al doilea bărbat din familie participant la război. În anii 1933-1935 a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. Cu aceeași unitate a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la luptele din Ucraina, de la Odessa, și la cele de la Cotul Donului. Rănit în luptele de la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, a fost spitalizat în Spitalul Militar de Campanie și în Spitalul Militar din Galați. Comisia Medicală a Corpului 3 Teritorial l-a clasat inapt pentru front. În vara anului 1943 a urmat cursurile unei școli de bucătari, fiind vărsat la Partea Sedentară a Regimentului 25 Dorobanți din Vaslui, până în noiembrie 1944, când a fost lăsat la vatră. A fost căsătorit cu Ileana Pruteanu și au avut doi copii: Constantin și Toader (căsătorit cu sora mea, Aglaea, cu care are trei copii: Rozalia, căsătorită cu Mihai Sălăvăstru,

Elena, căsătorită cu Constantin Alexandru, și Corneliu, căsătorit cu Angela).

58. Fruntaș Vasile MAFTEI - fiul lui Gheorghe și Zamfira, s-a născut în anul 1907. A participat la război în anul 1941, cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost căsătorit cu Zoița Dărescu, împreună având 12 copii: Neculai, Gheorghe (căsătorit cu Paraschiva Bordun), Maria, Aurica, Eleonora, Ion, Elena, Vasile, Catinca, Valentina, Viorel și Veronica.

59. Plutonier-major Constantin MAFTEI - fiul lui Gheorghe și Zamfira, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău, căzând prizonier la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, și dus în Lagărul Oranki. S-a înscris voluntar în Divizia „Tudor Vladimirescu”. A fost rănit în luptele desfășurate în zona Bihor, la 28 septembrie 1944. A lucrat în Miliția Județeană Constanța.

60. Caporal Ioan MAFTEI (Nicu) - fiul lui Gheorghe și Zamfira, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați și a murit în timpul luptelor.

61. Soldat Toader PRICOP - fiul lui Nechita și Casandra, s-a născut în 1913. A participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, din Ucraina și de la Cotul Donului, cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, fiind rănit în ziua de 21 noiembrie 1942. După refacerea sănătății a participat la luptele din Ucraina și Moldova, fiind luat prizonier de către armata sovietică, în ziua de 23 august 1944. Nu s-a mai înapoiat acasă.

62. Fruntaș Grigore ARHIRE - fiul lui Vasile și Tudora, s-a născut la 15 iulie 1915. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui, fiind rănit mortal în ziua de 17 septembrie 1941. A fost înmormântat în cimitirul din Bujalâc, Ucraina. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință” cu panglică, clasa a III-a. A fost căsătorit cu Catrina Cocuz și au avut o fiică, Elvira, care este căsătorită cu Mihai Ciolacu.

63. Sergent Emil ARHIRE - fiul lui Vasile și Tudora, s-a născut în 1921. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind luat prizonier la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942. S-a înapoiat din detenție în 1946. A fost căsătorit cu Zoița Cărare, împreună având patru copii: Ion (căsătorit Veronica Maftei), Gheorghe (a participat la război și a fost persecutat politic fiindcă fusese legionar), Neculai și Vasile.

64. Soldat Zaharia COCUZ - fiul lui Petrache și Zamfira, s-a născut în 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, decedând în luptele de la Bujalâc, din Ucraina, la data de 20 august 1941. A fost înmormântat în cimitirul din Bujalâc. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

65. Sergent Ioan Radu - fiul lui Neculai și Mărioara, s-a născut la 28 august 1915. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți Bârlad.

66. Caporal Ioan CĂRARE - cel de al doilea fiu al lui Vasile-Lefter și Vasâlca, s-a născut la data de 24 iulie 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind dat dispărut în luptele din munții Caucaz, la data de 26 decembrie 1942. Nu s-a mai înapoiat la familie.

67. Sergent-major Gheorghe CĂRARE (avansat de A.N.V.R.) - cel de al treilea fiu al lui Vasile-Lefter și Vasâlca, s-a născut la 19 august 1916. A participat la război cu Batalionul 3 Administrație. A fost un bun primar al Comunei Știoborâni, în anii 1956-1964. Este căsătorit cu Polixenia Ciolacu și au 7 copii harnici și cuminiți.

68. Sergent Toader CIOLACU - fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut la data de 23 martie 1916. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 3 Artilerie Grea și a participat la război cu Regimentul 29 Artilerie.

69. Fruntaș Dumitru CIOLACU - fiul lui Constantin și Maria, s-a născut la data de 7 august 1916. A fost mobilizat în Batalionul 2 Pază Căile Ferate Române. A decedat în anul 2004.

70. Fruntaș Mircea DĂRESCU - fiul lui Gheorghe și Marghioala, primul dintre copii care a luptat în război, s-a născut la 4 aprilie 1916. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A fost mobilizat în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău, fiind rănit în luptele de la Tătarca, din Ucraina, la data de 31 august 1941. Refăcut după spitalizare, a participat la luptele de la Cotul Donului, fiind dat dispărut în ziua de 24 noiembrie 1942. Nu s-a mai înapoiat la familie.

71. Caporal Ioan DĂRESCU - cel de al doilea fiu al lui Gheorghe și Marghioala, s-a născut la 5 octombrie 1918. După satisfacerea stagiului militar, în Batalionul 7 Vânători de Munte, a fost mobilizat și a participat la război cu aceeași unitate, decedând în luptele din localitatea Kalmikanski, din Munții Caucaz, la data de 15 octombrie 1942. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

72. Fruntaș Costică DĂRESCU - cel de al treilea fiu al lui Gheorghe și Marghioala Dărescu, s-a născut la 1 septembrie 1920. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 24 Dorobanți (Infanterie) Tecuci. După încheierea perioadei de instrucție a fost trimis pe front, la Cotul Donului, fiind dat dispărut în ziua de 20 noiembrie 1942. La fel ca și frații săi, nu s-a mai putut întoarce la soție și la unicul fiu, Toader, care a fost crescut de bunici. Toader este căsătorit cu Veronica Filip și împreună au cinci copii: Costică, Ion, Viorel, Petrică și Nuța.

73. Fruntaș Constantin GAIȚĂ - fiul lui Constantin și Tudura, s-a născut în 29 septembrie 1916. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 2 Roșiori Bârlad. A participat cu aceeași unitate la luptele din Basarabia, Ucraina, Caucaz și de la Stalingrad, fiind dat dispărut în ziua de 1 februarie 1943, cu o zi înainte de încheierea luptelor de la Stalingrad. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, la 8 decembrie 1941. Nu s-a înapoiat la familie. A fost căsătorit cu Marița Burghilea din Boușori și au avut două fiice: Miluța (căsătorită cu plutonierul-major Neculai Cocuz, ambii decedați) și Olga (căsătorită cu Culiță Sprivac).

74. Fruntaș Constantin ARHIRE - s-a născut la 24 iunie 1918. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui și a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a. A dispărut la 23 august 1944 și nu s-a mai înapoiat la familie.

75. Fruntaș Vasile SĂLĂVĂSTRU - fiul lui Constantin și Ioana, s-a născut la 7 aprilie 1918. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” din Bârlad, fiind rănit, în anul 1944, la Cetatea Albă. A dispărut la 23 august 1944 și nu s-a mai înapoiat din lagărele sovietice.

76. Sergeant-major Moisă COSTACHE - fiul lui Ion și Maria, s-a născut în 1918. A participat la luptele din Basarabia, Ucraina și de la Cotul Donului cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan”. În anul 1943 a absolvit cursurile Școlii de Subofițeri Infanterie din Făgăraș, fiind avansat la gradul de sergeant-major.

77. Soldat Neculai HABET - al treilea fiu al lui Constantin și Catinca, s-a născut la 28 octombrie 1918. A participat la război cu Regimentul 38 Infanterie Brăila. A fost căsătorit în Boușori.

78. Caporal Gheorghe MIRON - fiul lui Gheorghe și Elena, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui.

79. Fruntaș Costache CIOLACU - fiul lui Vasile și Maria, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Grupul 3 Apărare contra Aeronavelor. A murit, în ziua de 31 august 1941, în Transnistria.

80. Caporal Constantin CIOLACU - cel de al treilea fiu al lui Pavăl și Zoița, s-a născut la 2 iunie 1921. A participat la război cu Regimentul 1 Transmisiuni. După război a lucrat la ETACS Iași.

81. Fruntaș Costache LEFTER - fiul lui Neculai și Tasia, s-a născut în 1920. A făcut stagiul militar în Regimentul 24 Infanterie Tecuci, în anul 1942, și a participat în luptele de la Cotul Donului, decedând la data de 20 noiembrie 1942. A fost căsătorit cu Elena Ion Bordun cu care a avut un fiu, Ion, fost maestru la Fabrica de Țevi Sudate din Iași.

82. Fruntaș Nicolae RĂDVAN (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - fiul lui Vasile și Paraschiva, s-a născut la 15 februarie 1920. A făcut stagiul militar și a fost mobilizat în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui. Este căsătorit cu Eleonora Cocuz și au cinci copii: Ion, Alexandru, Vasile, Mihai și Costică.

83. Fruntaș Irimia ARHIRE - fiul lui Costache și Zoița, s-a născut în 1921. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A căzut prizonier la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942 și s-a înapoiat în țară la data de 26 iunie 1946.

84. Sergeant-major Vasile DĂRESCU - fiul lui Toader și Natalia, s-a născut la 30 septembrie 1915. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 3 Roșiori Bârlad. A participat la război cu Regimentul 8 Călărași Roman.

85. Sergeant Dumitru DĂRESCU - cel de al doilea fiu al lui Toader și Natalia, s-a născut la 11 octombrie 1921. În anul 1942 a absolvit cursurile Școlii de Subofițeri Auto. Mobilizat în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui, a participat la luptele de la Cotul Donului și apoi la cele de pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova.

86. Colonel (rz.) Iftene DĂRESCU - fiul lui Toader și Natalia, s-a născut în anul 1926. A participat la instrucția tinerilor premilitari în Tabăra de la Oteșani, din județul Vâlcea. A urmat cursurile Școlii Militare Ofițeri a Ministerului de Interne, îndeplinind funcții de răspundere în M.A.I.

87. Caporal Alexandru CIOLACU - fiul lui Gheorghe și Catinca, s-a născut la data de 24 august 1922. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind luat prizonier de război, la 20 noiembrie 1942, și eliberat, la 27 februarie 1946. Înapoiat din captivitate s-a căsătorit cu Elena Bouruc, din Satul Nou (sora colonelului Dorel Bouruc, decedat în anul 2005), și a lucrat ca tâmplar.

88. Fruntaș Ioan POPOVICI - fiul lui Gheorghe și Anica, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. Fiind luat prizonier de către ruși, la data de 23 august 1944, a murit în captivitate.

89. Fruntaș Vasile POPOVICI - fiul lui Gheorghe și Anica, s-a născut în anul 1920. A murit în timpul campaniei militare din Est.

90. Soldat Dumitru CĂRARE - fiul lui Vasile și Marieta, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut la data de 23 august 1944.

91. Soldat Miluță RĂDVAN - fiul lui Vasile și Paraschiva, s-a născut în anul 1923. A fost mobilizat la Batalionul 4 Administrație. A fost căsătorit cu Eleonora Lefter, mătușa mea.

92. Soldat Dumitru LEFTER (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - fiul lui Toader și Catinca, s-a născut la 14 iunie 1923. A fost încorporat, la 23 mai 1944, în Regimentul 22 Dorobanți Târgoviște și a participat la război, în lunile septembrie-noiembrie 1944, în luptele din Transilvania de Nord și Ungaria. De la 11 ianuarie 1945 a participat la luptele din Cehoslovacia, cu Regimentul 1 Pionieri. A fost căsătorit cu Tinca Amariei și împreună au avut trei copii: Stelică, Gica și Virginia. A decedat în ziua de Buna-Vestire, la data de 25 martie 2005.

93. Soldat Toader ARHIRE (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - fiul lui Maftai și Anica, s-a născut la 20 mai 1923. A fost încorporat, la 23 mai 1944, în Regimentul 22 Dorobanți Târgoviște, participând la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Transilvaniei și Ungariei. La 25 noiembrie 1944 a fost vărsat la Regimentul 4 Dorobanți Pitești, cu care a participat mai departe la luptele din Ungaria și Cehoslovacia.

94. Soldat Ciolacu ALEXANDRU - s-a născut la 20 aprilie 1920. A participat la război cu Regimentul 23 Dorobanți (Infanterie) Călărași. A fost căsătorit cu Elena Arhire.

95. Soldat Gheorghe Huhulea - fiul lui Costache și Anica, s-a născut la 5 martie 1920. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța, fiind luat prizonier de către trupele sovietice la data de 23 august 1944, la Pușcași, județul Vaslui.

96. Caporal Ion ARHIRE - fiul lui Petrache și Zoița, s-a născut în anul 1925. A participat la război cu Regimentul 8 Grăniceri. A fost foarte pasionat de tradițiile populare și obiceiurile folclorice, instruindu-i pe tinerii care participau la sărbătorile Crăciunului și ale Anului Nou. A fost căsătorit cu Elena Negel.

97. Soldat Mitică PRICOP - fiul lui Costache și Maria, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci.

98. Soldat Vasile SĂLĂVĂSTRU - s-a născut în anul 1922. A luptat, ca voluntar, în Regimentul 3 Artilerie. În anul 1945 s-a căsătorit cu Natalia Aprodu, din Solești. A fost director la I.A.S. Roșiești, Vaslui.

99. Soldat Vasile BORDUN (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - fiul lui Ion și Maranda Bordun, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 8 Grăniceri. Este căsătorit cu Elena, din Tanacu, și au avut doi băieți, care au murit prea devreme.

100. Soldat Constantin CIOBANU (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - a fost mobilizat de Regimentul 25 Dorobanți Vaslui.

101. Sergent-major Gheorghe PRUTEANU - fiul lui Neculai și Maria, s-a născut în anul 1924. A fost mobilizat pentru pază în război și ulterior a lucrat în poliție și în funcții de răspundere în comună. A fost căsătorit cu Tinca Dărescu (sora celor trei frați Dărescu care au murit în război, Mircea, Ion și Costică). Gheorghe Pruteanu și Tinca Pruteanu au trei copii: Titi (învățător), Neculai (pensionar) și Veronica (pensionar).

102. Fruntaș Constantin CĂRARE - fiul lui Vasile și Maranda, s-a născut în 1907. A fost mobilizat pentru pază și transporturi militare. A fost căsătorit cu Polixenia Cocuz și au avut trei copii: Ion (născut în 1936), Maria (căsătorită cu Gheorghe Cărare, născut în 1936) și Vasile (plutonier-adjutant în rezervă, locuiește în Baia Mare).

103. Sergent Vasile DĂRESCU - fiul lui Filip și Ruxandra, s-a născut la 20 iulie 1926. S-a instruit în Centrele de Instruire din Știoborâni, județul Vaslui, și Oteșani, județul Vâlcea. Este căsătorit cu Maria Silistru din Boușori și au 4 copii: Petru, Constantin, Ion și Rodica.

104. Sergent Costache-Petrache CIOLACU - a fost instructor la Centrul de Instruire al Recruților din Știoborâni și în Tabăra de la Oteșani, județul Vâlcea. Fiul său, Viorel Ciolacu, este absolvent al Institutului de Științe Economice Iași și un bun specialist în probleme economice.

105. Fruntaș Petrache SĂLĂVĂSTRU - fiul lui Constantin și Tasia, a fost mobilizat la război și s-a înapoiat sănătos la familie.

106. Soldat Costică COCUZEL - a fost mobilizat la război, împreună cu fratele său, Vasile. Costică a fost căsătorit cu Tasia, împreună având patru copii: Jana (a fost căsătorită cu Ghiță-Petrache Sălăvăstru, decedat, împreună având copiii: Mihai, căsătorit cu nepoata mea, Rozalia Habet, Viorel și Maricel), Maria (căsătorită cu Petruță Bulichi), Neculai (căsătorit cu Paulina Habet) și Florentina (căsătorită cu Gică Sălăvăstru).

107. Soldat Vasile RĂDVAN - s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 3 Grăniceri Iași.

108. Sergent (premilitar) Vasile ARHIRE (Lică).

109. Fruntaș Neculai PÂRȚU - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut la data de 18 septembrie 1903. Mobilizat în Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați, a îndeplinit misiuni de pază. A fost căsătorit cu Safta Arhire și au avut cinci copii: Ion, Gheorghe, Zaharia, Costică și Mihai (s-a căsătorit cu Maria Ciolacu, împreună având doi fii: Mihai, subofițer de Poliție, și Florin, lăcătuș mecanic la Șantierul Naval Mangalia).

110. Sublocotenentul Andrei COCUZ - fiul lui Neculai și Anica, s-a născut la 27 iulie 1905. A absolvit Școala Normală „Stefan cel Mare” din Vaslui și Școala de Ofițeri Rezervă Infanterie Ploiești. A fost mobilizat și a participat la luptele din Basarabia, în funcția de comandant de pluton jandarmi. A fost căsătorit cu învățătoarea Zamfira (Firița) Voloacă, din Păhnești, comuna Arsura, județul Vaslui. Au avut doi copii: Eduard (Doru, născut la 15 martie 1936, tehnician agronom, decedat la 13 februarie 1985) și Iulia (Cocuța, născută la 4 octombrie 1937, inginer agronom, pensionară). Regretatul învățător Andrei Cocuz a fost acuzat pe nedrept că a săvârșit crime de război. A fost ținut în detenție la Jilava, timp de aproape trei ani. La eliberare a fost declarat nevinovat. Este înmormântat în Cimitirul „Eternitatea” din Vaslui.

111. Plutonier-major Gheorghe CHIPER - fiul lui Vasile și Maria, s-a născut la 9 decembrie 1899. A absolvit cursurile Școlii Militare

de Subofițeri Infanterie din Oradea, începând cariera militară la Regimentul 85 Infanterie din Oradea și continuând-o la Depozitul de Muniții din Bârlad. A participat la război cu Batalionul 94 Infanterie Independent, în funcția de comandant pluton mitraliere, fiind rănit mortal, în ziua de 12 aprilie 1944, în timpul retragerii din Crimeea. A fost căsătorit cu Catinca Arhire și nu au avut copii. A fost decorat, post-mortem, cu medaliile „Serviciul Credincios” și „Crucea Serviciului Credincios”.

112. Sergent Ioan CHIPER (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - tatăl meu, cel de al doilea fiu al lui Vasile și Maria, s-a născut la data de 21 mai 1911. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei, în luptele de la Odessa, din Ucraina, și la cele de la Cotul Donului. De la sfârșitul lunii mai 1944 a fost mutat la Regimentul 4 Căi Ferate din Râmnicu Vâlcea. Deplasându-se cu trenul pe ruta Chitila - Pitești a fost rănit la piciorul drept, când trenul a ajuns în gara Ghergani, și a fost bombardat de către aviația anglo-americană. S-a căsătorit cu Ștefaneta Dărescu, în anul 1929, și împreună au avut șase copii: Maria, Zoița, Petrache, toți trei decedați sub vârsta de un an, Constantin (născut la 23 ianuarie 1936), Vasile (născut la 7 martie 1938) și Aglaea (născută la 14 ianuarie 1941). Mama, Ștefaneta, a decedat la 21 ianuarie 1941, lăsându-ne orfani. Tata se afla în concentrare la Regimentul 23 Artilerie Bârlad. Pe băieți ne-au luat în îngrijire bunicii Vasile și Casandra Chiper, iar pe sora Aglaea, mama Maranda (sora tatei) și Ion Bordun, care aveau șapte copii. Primind un concediu de o lună de zile, în luna iulie 1943, tata s-a recăsătorit cu Elena Besa, din Știoborâni, care ne-a crescut ca pe propriii ei copii. Din a doua căsătorie au rezultat trei copii: Elena (născută la 25 martie 1949), Maria (născută la 24 aprilie 1953) și Gheorghe (născut în 1955, decedat după o lună de la naștere).

113. Caporal Constantin CHIPER - cel de al treilea fiu al lui Vasile și Maria Chiper, s-a născut la 20 iunie 1915. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 7 Vânători (Infanterie) din Galați și a participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” Bârlad. A fost rănit la mâna dreaptă, în luptele de la Dalnik, din Ucraina, în ziua de 16 octombrie 1941, când fortăreața Odessa a capitulat. Internat în Spitalul Militar de Zonă Interioară nr. 233, a fost clasat invalid de război de către Comisia Medicală a Comandamentului 3 Teritorial Galați. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a, și cu „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. A fost

căsătorit cu Tinca Uglea, din Boușori, care a decedat în anul 1951. S-a recăsătorit în 1952 cu Elena Isac, din Solești, și împreună au întemeiat o gospodărie în Palazu, județul Constanța. Au avut patru copii: Aurica, Maria, Milica și Marian. Unchiul Constantin a decedat la 24 martie 1994.

114. Sergeant Filip DĂRESCU - fiul lui Petrache și Maria, s-a născut în anul 1907. A participat la război cu Batalionul 5 Administrație și apoi cu Depozitul de Intendență al Diviziei 15 Infanterie. Din primăvara anului 1944 a participat la instruirea premilitarilor din Știoborâni, județul Vaslui, care a fost dislocat apoi în Tabăra de la Oteșani, județul Vâlcea. Aici a instruit premilitarii împreună cu Ion Negel, Costache-Petrăchiță Ciolacu, Zaharia Cocuz, Năstase Cocuz, Ștefan Dărescu, Dumitru Palade, Nicolae Ulea și Neculai Ciobanu. Unchiul Filip a fost căsătorit cu Ruxandra, din Benești, și au avut șapte copii: Aglaea (decedată), Vasile, Petru (decedat), Maria, Veronica, Eleonora și Emilia.

115. Sergeant Gheorghe SĂLĂVĂSTRU - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut la 15 aprilie 1910. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. A fost un foarte bun croitor, reușind să asigure condiții bune de viață celor patru copii pe care i-a avut: Midania (născută în 1935, contabil, căsătorită cu colonelul Ioan Toderică, cu domiciliul în Roman), Dorina (născută în 1940, căsătorită în Satul Nou, comuna Solești), Veronica (născută în 1943, subinginer la Stațiunea Fundulea) și Gică (născut în 1947, mecanic agricol, stabilit în satul Valea Siliștei).

116. Sergeant (premilitar) Constantin ARHIRE - născut în 1927.

117. Sergeant-major Dumitru VASILACHE - fiul lui Costică și Catinca, s-a născut în anul 1921. După absolvirea liceului în Vaslui a fost încorporat la Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) din Vaslui. La scurt timp a fost trimis la Școala Militară Ofițeri în Rezervă din Bacău. Fiind nevoie de cadre militare, a fost avansat la gradul de sergeant-major și trimis la partea operativă a unității care se găsea în zona Odessa. A participat apoi la luptele de pe frontul din Moldova, în primăvara anului 1944. Mutat la Regimentul 35 Infanterie din Constanța, în iulie 1944, a căzut în luptele de eliberare a orașului Cluj, în ziua de 10 octombrie 1944, fiind regretat de părinți, de sora sa, Maria (căsătorită Amăriuței), și de nepotul Didi Amăriuței (inginer, om de afaceri, domiciliat în București).

Notă: În evidența Parohiei Bisericii Ortodoxe Valea Siliștei mai figurează câțiva veterani morți în război - sergent Ion Arhire, caporal Gheorghe Lefter, soldat Vasile Lefter, soldat Gheorghe Vartolomei și soldat Neculai Cocuz - însă aceștia nu figurează în Registrele Matricole de la Arhivele Militare Române, datorită deteriorării unor file matricole. Din datele prezentate rezultă cu claritate că unele familii „și-au trimis” câte 3-4 fii în război și o patre dintre ei nu s-au mai întors la familiile lor: Vasile și Marița Cărare au pierdut 3 fii (Ioan, Gheorghe și Dumitru), Gheorghe și Marghioala Dărescu au avut 3 fii morți în război (Mircea, Ion și Costică), Gheorghe și Zamfira Maței au avut 3 fii plecați în război, dintre care Nicu a murit la Cotul Donului, Vasile și Vasâlca Cărare au avut 3 fii participanți la război, dintre care Ion nu s-a mai întors din Caucaz, Constantin și Catinca Habet au avut pe front 4 fii, dintre care Gheorghe a fost rănit pe timpul concentrării și a murit, în 1940, în Spitalul din Vaslui, Vasile și Maria Chipier au avut 3 fii mobilizați, dintre care Ion și Constantin au fost răniți și Gheorghe a murit, în ziua de 12 aprilie 1944, în luptele din Ucraina, Toader și Natalia Dărescu au avut 3 fii participanți la război, Constantin și Anica Cocuz au avut 4 fii participanți la război, Vasile și Tudora Arhire 3 fii care au luptat, Grigore murind în război.

Se cuvin mulțumiri preotului Neculai Ilie pentru pregătirile ce le face - în scopul omagierii celor care au căzut în război - de Ziua Înalțării Domnului și a Zilei Eroilor, precum și cu prilejul sărbătorii fiilor satului (satul a fost atestat documentar la 15 august 1854).

Satul Boușori

Satul Boușori este atestat documentar, la data de 3 mai 1495, printr-un document dat de Ștefan cel Mare, scris pe piele de iepure. Este așezat pe partea apuseană a Dealului Nedeia și pe coasta de est a Dealului Onaca. Prin mijlocul satului curge pârâul Boușorilor. În anul 1772 satul avea 176 locuitori care în 1786 crescuseră la 206 locuitori. În anul 1816 satul Boușori s-a contopit cu cătunul Valea Siliștei, de care s-a despărțit în anul 1832. În zonă exista, în acel timp, moșia Boușoara. După reforma administrativă din anul 1865 satul Boușori a devenit component al comunei Solești. Prin reforma administrativă din anul 1925 satul Boușori a devenit comună, încorporând și satul Valea Siliștei. Printr-o altă reformă administrativă, din

anul 1939, satul Boușori a fost reatașat comunei Solești. Prin reforma din 1950 a fost atașat comunei Știoborâni și prin reforma administrativă din anul 1968 s-a desființat comuna Știoborâni, satele Boușori, Știoborâni și Valea Siliștei fiind încorporate administrativ comunei Solești. Ca și megieșii lor din Valea Siliștei, răzeșii din Boușori s-au ocupat cu cultivarea cerealelor, pomicultura, creșterea animalelor și cultura viței de vie. Biserica „Sfântul Nicolae” a fost ridicată în anul 1842, iar școala a fost construită în anul 1904, primul învățător fiind Elena Leuștean. Până atunci puținii copii cu vârstă școlară au frecventat școlile din Solești, Știoborâni și Valea Siliștei.

1. Soldat Alecu BURGHELEA - fiul lui Vasile și Maranda, s-a născut la 1 ianuarie 1908. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1930-1931, în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău, participând cu aceeași unitate la luptele pentru eliberarea Basarabiei, teritoriu răpit prin Nota Ultimativă din 26 iunie 1940, de către Uniunea Sovietică. A fost rănit mortal în ziua de 9 iulie 1941.

2. Soldat Neculai PĂLĂDUȚĂ - fiul lui Ion și Catinca, s-a născut la 2 septembrie 1908. La 20 iunie 1941 a fost mobilizat în Regimentul 35 Infanterie din Constanța, participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la operațiunea militară Odessa, din Ucraina, și la luptele de la Cotul Donului. Din luna septembrie 1944 a participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Transilvaniei și apoi a Ungariei. A fost rănit la umărul drept, în ziua de 4 decembrie 1944, în luptele din munții Hegyalja, din Ungaria. Internat în Spitalul Militar Zonal nr. 400, Neculai Pălăduță a fost clasat inapt pentru război. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, clasa a II-a, și „Eliberarea de sub jugul fascist”.

3. Sergeant Neculai LEFTER - fiul lui Gheorghe și Ioana, s-a născut la 14 aprilie 1910. A satisfăcut serviciul militar, în anii 1932-1933, în Regimentul 3 Roșiori din Bârlad. Regimentul s-a înființat în anul 1884 în București. Prin Înaltul Decret Regal nr. 1481, din 21 martie 1905, a fost mutat în garnizoana Bârlad. Unitatea a participat la cel de al doilea război balcanic (1913), la războiul pentru întregirea neamului românesc (1916-1919) și la războiul pentru reîntregirea țării și a neamului românesc (1941-1945). A participat la război cu acest regiment, până la data de 21 noiembrie 1944, când a fost mutat în Regimentul 7 Roșiori din Iași (care se înființase în anul 1908, în garnizoana Iași).

4. Sergeant Mihai MIHOCI - fiul lui Gheorghe și Marghioala, s-a născut la 23 martie 1910. A absolvit cursurile Facultății de Drept din Iași, în anul 1934. Respins medical la Școala de Ofițeri în Rezervă din Bacău a satisfăcut stagiul militar la Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui, fiind avansat la gradul de sergent. A participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei și la cele de la Odessa.

5. Caporal Neculai COSTĂCHESCU - fiul lui Ioan și Tasia, s-a născut la 4 februarie 1911. După satisfacerea serviciului militar, în anii 1933-1934, în Regimentul 5 Artilerie, a fost mobilizat, în iunie 1941, participând la eliberarea Basarabiei. Rănit, la 16 iulie 1941, la Stoienești, a fost transportat la Spitalul „Radu Iorgu” din Bârlad, unde a decedat, la data de 20 iulie 1941. A fost înmormântat în Cimitirul Eroilor din Bârlad.

6. Fruntaș Costache SILISTRU - fiul lui Vasile și Ruxandra, s-a născut la data de 6 iunie 1908. În anii 1931-1933 a satisfăcut stagiul militar în cadrul Regimentului 10 Vânători din Chișinău. Concentrat și mobilizat în aceeași unitate, Costache Silistru a participat la eliberarea Basarabiei, fiind rănit în ziua de 25 iulie 1941.

7. Sergeant Fotache BURGHELEA - fiul lui Neculai și Zoița, s-a născut la 7 mai 1910. Mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău, a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, de la Odessa, de la Cotul Donului și la cele de pe calea de întoarcere în Moldova, fiind luat prizonier de armata sovietică la 23 august 1944, dus în captivitate în Siberia și eliberat la data de 22 noiembrie 1948.

8. Plutonier Vasile APRODU - fiul lui Vasile și Maria, s-a născut la 15 noiembrie 1913. A participat la luptele din Basarabia, Ucraina și Cotul Donului cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a II-a, în 1941. Dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, nu s-a mai înapoiat la familie.

9. Fruntaș Vasile MIGHIU - fiul lui Ioan și Tasia, s-a născut la 4 septembrie 1912. A participat la război, în anii 1941-1942, cu Regimentul 5 Artilerie. În anul 1943 a fost mobilizat la Depozitul de Muniții din Bârlad.

10. Caporal Vasile SILISTRU - fiul lui Constantin și Maria, s-a născut la 2 ianuarie 1912. A participat la război cu Centrul de Instrucție Jandarmi, dispărând la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

11. Sergent Nazica SILISTRU - fiul lui Vasile și Ruxandra, s-a născut la data de 2 octombrie 1912. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, participând la eliberarea Basarabiei, la luptele din Ucraina și la cele de la Cotul Donului, căzând prizonier în ziua de 22 noiembrie 1942. A fost eliberat în ziua de 30 decembrie 1945.

12. Fruntaș Vasile SĂLĂVĂSTRU - fiul lui Răducanu și Elena, s-a născut la 24 aprilie 1912. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, în anii 1934-1935. Concentrat în anul 1939 și mobilizat la data de 20 iunie 1941, a participat la luptele pentru eliberarea teritoriului Basarabiei, răpit de Uniunea Sovietică prin Nota Ultimativă din 26 iunie 1940. A căzut în lupte la 12 iulie 1941, pe Dealul Rusca, județul Lăpușna (Extract 63/1941).

13. Soldat Ioan PIVNICERU - fiul lui Gheorghe și Catinca, s-a născut la 6 ianuarie 1912. A luptat cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău, căzând prizonier la Cotul Donului, la 22 noiembrie 1942.

14. Caporal Constantin PĂLĂDUȚĂ - fiul lui Ioan și Catinca, s-a născut la 16 septembrie 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A decedat în Spitalul din Vaslui, la data de 21 mai 1942.

15. Soldat Mihai POPA - fiul lui Costantin și Ana, s-a născut la data de 21 mai 1915. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind luat prizonier în ziua de 20 noiembrie 1942, la Cotul Donului.

16. Caporal Gheorghe BURGHELEA - fiul lui Neculai și Casandra, s-a născut la 26 iulie 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942.

17. Caporal Năstase SILISTRU - fiul lui Vasile și Ruxandra, s-a născut în 1916. A participat la război cu Regimentul 25 Artilerie Tecuci.

18. Sergent Gheorghe MARIN - fiul lui Ioan și Maranda, s-a născut în 1917. A fost mobilizat în Regimentul 35 Infanterie Constanța, participând la campaniile militare din Est și din Vest. A fost rănit mortal, în ziua de 12 februarie 1945, în luptele din Cehoslovacia (Extract 9171/1945).

19. Caporal Vasile UGLEA - fiul lui Gheorghe și Victoria, s-a născut în 1919. A luptat cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. Luat prizonier la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, s-a înapoiat în 1946.

20. Soldat Costache BURGHELEA - fiul lui Ilie și Ioana, s-a născut în 1920. A luptat cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. Luat prizonier, la 20 noiembrie 1942, la Cotul Donului, s-a înapoiat în 1948.

21. Soldat Nicolae POPA - fiul lui Alexandru și Eleonora, s-a născut în 1920. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. Dat dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, s-a înapoiat în 1948.

22. Soldat Neculai (Nicușor) LEFTER - fiul lui Neculai și Catinca, s-a născut la 24 mai 1920. A participat la război cu Regimentul 25 Artilerie Tecuci. A dispărut la Cotul Donului, la 6 ianuarie 1943.

23. Soldat Ilie HUHULEA - fiul lui Gheorghe și Paraschiva, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind luat prizonier la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

24. Caporal Gheorghe SILISTRU - fiul lui Constantin și Mărioara, s-a născut în anul 1921. A participat la luptele din Basarabia, Ucraina, Cotul Donului și pe calea de înapoiere cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Luat prizonier de către ruși, la data de 23 august 1944, s-a înapoiat din captivitate la 26 iunie 1948.

25. Soldat Mircea BURGHELEA - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut în 1922. A luptat cu Regimentul 35 Infanterie Constanța, căzând prizonier la ruși, la 23 august 1944. S-a înapoiat în țară la 8 aprilie 1946.

26. Fruntaș Vasile BURGHELEA - fiul lui Gheorghe și Nastasia, s-a născut în anul 1922. A participat la luptele din Est cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A fost luat prizonier de către ruși, la 23 august 1944.

27. Soldat Toader LĂZĂRESCU - fiul lui Neculai și Anica, s-a născut în anul 1922. A participat la luptele din Est cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A fost luat prizonier, la 23 august 1944, de către ruși.

28. Fruntaș Emil HUHULEA - fiul lui Tudorache și Safta, s-a născut în anul 1922. A participat la luptele din Basarabia, Ucraina, Cotul Donului și pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova, împreună cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A fost luat prizonier de către trupele sovietice la data de 23 august 1944.

29. Soldat Vasile BURGHELEA - fiul lui Ioan și Zamfira, s-a născut în 1922. A participat la campania militară din Est cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A dispărut la data de 23 august 1944.

30. Soldat Neculai LEFTER - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut în anul 1922. A participat la campania militară din Est, cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A dispărut la 23 august 1944.

31. Soldat Toader MARIN, fiul lui Ioan și Maranda născut în 1922, a participat la războiul din Est cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A fost dat dispărut la data de 23 august 1944.

32. Fruntaș Toader PĂLĂDUȚĂ - fiul lui Ioan și Catinca, s-a născut în 1922. A participat la campania militară din Est, cu Regimentul 2 Transmisiuni. Luat prizonier la data de 20 august 1944 s-a înapoiat din captivitate la 12 aprilie 1945.

33. Sergeant Gheorghe MARDARE - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți Bârlad. Căzând prizonier s-a înscris în Divizia „Horia, Cloșca și Crișan”, la data de 12 aprilie 1944. A decedat în anul 2004.

34. Sergeant Gheorghe HUHULEA - fiul lui Mihai și Sofia, s-a născut în 1922. A participat la război cu Regimentul 2 Artilerie Antiaeriană și Regimentul 6 Artilerie Antiaeriană. Trăiește în orașul Negrești.

35. Fruntaș Nicolae PĂLĂDUȚĂ - s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentele 1 și 9 Grăniceri.

36. Soldat Vasile BURGHELEA - fiul Vasile și Zamfira, s-a născut în anul 1922. A luptat cu Regimentul 1 Grăniceri și a murit în Rusia.

37. Caporal Vasile MIHOCI - fiul lui Ion și Paraschiva, s-a născut în 1920. A luptat cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, „Virtutea Militară de Război” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

38. Soldat Mihai BELIGAN - s-a născut în anul 1920. A participat la război, căzând pe câmpul de luptă în campania militară din Est.

39. Plutonier-adjutant Gheorghe APRODU - a participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui.

40. Sergeant Nicu BURGHELEA - fiul lui Gheorghe și Nastasia, a participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, căzând în timpul campaniei militare din Est.

41. Soldat Gheorghe DOBRE - a participat la război, căzând în luptele desfășurate în timpul campaniei militare din Est.

42. Fruntaș Nicolae BURGHELEA - a murit în război.

43. Fruntaș Constantin HUIBAN - a murit în război.

44. Fruntaș Grigore Gheorghe IANCU - a murit în război.

45. Soldat Ion Toader MARIN - a fost mobilizat pentru a căra muniții necesare frontului. A murit la Dobrina, Huși.

46. Caporal Dumitru-Costache OPRÎȘANU - a murit în război.

47. Caporal Jănică-Costache OPRÎȘANU - a murit în război.

48. Caporal Ioan-Gheorghe PIVNICERU - a murit în război.

49. Caporal Alexandru-Gheorghe PIVNICERU - mort în război.

50. Soldat Gheorghe-Vasile POPA - a murit în război.

51. Soldat Ion POPICA - a murit în război de tifos exantematic.

52. Sergeant Vasile-Constantin SILISTRU - a murit în război.

53. Soldat Mihai HUHULEA (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - fiul lui Gheorghe și Paraschiva, s-a născut în 1923. A participat la luptele de pe frontul Iași - Chișinău cu Regimentul 8 Grăniceri. În anul 1947 s-a căsătorit cu Natalia Enculescu, văduvă de război, fosta soție al eroului Vasile-Răducanu Sălăvăstru, crescând cu dragoste pe cei trei copii rămași orfani de tată, Ion (inginer), Mihai (maistru instalații sanitare) și Elena (profesoară), precum și pe cele două fiice născute după căsătoria sa, Maricica (gospodină în satul Boușori) și Aglăița (contabil, căsătorită cu maistrul militar Ionel Popa, născut în Valea Siliștei).

54. Soldat Toader MARIN (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - fiul lui Ion și Maranda, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău.

55. Soldat Gheorghe BURGHELEA - s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători Chișinău. A murit în 2002.

56. Soldat Vasile BURGHELEA (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - s-a născut în anul 1923. A participat la război împreună cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui.

57. Soldat Neculai HUHULEA - născut în 1922, a murit în război.

58. Soldat Neculai SILISTRU - născut în 1923, a participat la război în campania militară din Est.

59. Soldat Alexandru PIVNICERU - născut 1922, participant la război în campania militară din Est.

60. Fruntaș Alecu IANCU - născut în 1923, a participat la război.

61. Fruntaș Ion FERARU (avansat sergent-major de A.N.V.R.) - născut în 1923, a participat la război cu Regimentul 10 Dorobanți Focșani.

62. Soldat Vasile HUHULEA - născut în 1925, a fost rănit în august 1944. Fiul lui Virgil este un bun croitor și locuiește în Roman.

63. Soldat Vasile T. GHITĂ - născut în 1920, a murit în război.

64. Soldat Vasile A. GHITĂ - născut în 1920, a murit în război.

65. Soldat Costache HUHULEA - a murit în război.

66. Plutonier Gheorghe BURGHELEA (Jorjâcă) - fiul lui Neculai și Sanda, a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”.

67. Caporal Ion BURGHELEA - fiul lui Gheorghe și Nastasia, s-a născut în anul 1922. A participat la război.

68. Caporal Gheorghe POPA - fiul lui Vasile și Zoița, s-a născut în anul 1922. A murit în război.

69. Soldat Ghiță MARDARE - fiul lui Eugen și Marița, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci.

70. Sergeant (premilitar) Toader SILISTRU - născut în 1925.

71. Sergeant (premilitar) Vasile MARDARI - născut în 1925.

72. Sergeant (premilitar) Ion CARP - născut în 1925.

Notă: Datele provin din Arhivele Militare Române, din evidența Parohiei Bisericii Ortodoxe Române Boușori și din amintirile lui nenea Mihai Huhulea.

Satul Știoborâni

Localitatea Știoborâni a fost atestată documentar la data de 3 ianuarie 1459, când Ștefan cel Mare o dăruia boierului Golăi pentru bune și credincioase servicii. În vechime, în partea de est a actualului sat a existat satul Tăoști. La data de 10 iulie 1622 a fost atestat satul Liești, ca parte a fostului sat Prodănești, cumpărat de preotul Toader și atașat satului Știoborâni. În anul 1772 satul Știoborâni avea 176 locuitori. În anul 1845

Știoborâniul s-a contopit cu cătunul Valea Siliștei, uniunea păstrându-se până în anul 1854, când Valea Siliștei a devenit sat. În anul 1865 satul Știoborâni a devenit comună, asociindu-și satele Valea Siliștei și Bălțați. Comuna Știoborâni și-a subordonat, în 1950, și satul Boușori. În anul 1968 comuna Știoborâni s-a desființat, satele Știoborâni, Boușori și Valea Siliștei fiind subordonate administrativ comunei Solești. Satul Bălțați a fost trecut în subordinea comunei Tătărăni. În arealul localității Știoborâni s-au așezat familii venite din Transilvania și Bucovina. Locuitorii din Știoborâni s-au ocupat cu lucrul pământului, cultivând cereale, pomi fructiferi și vița de vie, ei fiind, în același timp, și buni crescători de animale. Biserica „Sfântul Nicolae”, monument istoric, a fost construită în vremea lui Ștefan cel Mare, dovadă Zapisul nr. 164, din 25 februarie 1480, prin care partea de moșie a domnitorului a fost dată boierului Golăi (Arhivele Naționale din București, Arhiva Mănăstirii Știoborâni). Afectată grav de cutremurul din noaptea de 10/11 noiembrie 1940, a fost reconstruită în anul 1942, pe actualul loc, de către meșterul Gheorghe Bodaie, din Iași. Școala din Știoborâni a fost înființată în anul 1882. Până atunci puținii copii cu dorință de carte erau pregătiți de către preoți, la biserică.

1. Soldat Constantin CRISTESCU - fiul lui Neculai și Mărioara, s-a născut în 1904. A satisfăcut stagiul militar și a fost mobilizat la Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” din Bârlad.

2. Soldat Gheorghe MIRON - s-a născut în 1903. A fost mobilizat în anul 1941 la Partea Sedentară a Regimentului 3 Pionieri.

3. Soldat Enache POPA - fiul lui Mihai și Maria, s-a născut la data de 5 mai 1904. A fost mobilizat la Regimentul 3 Pionieri.

4. Fruntaș Toader LUPU - fiul lui Vasile și Victoria, s-a născut la 1 iulie 1906. A fost mobilizat la Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. Rănit, în ziua de 7 iulie 1941, în luptele de la Țiganca, a fost internat în Spitalul „Radu Iorgu” din Bârlad și apoi clasat inapt pentru război.

5. Fruntaș Leonida LUPU - fiul lui Ștefan și Măndița, s-a născut la data de 15 mai 1907. A fost concentrat și mobilizat la Regimentul 68 Infanterie (dublura Regimentului 28 Infanterie din Pitești), cu care a participat la luptele din Basarabia și de la Odessa, după care a fost vărsat la Partea Sedentară a Regimentului 15 Infanterie din Piatra Neamț. A fost căsătorit cu Leonora și au avut cinci copii: Gheorghe (absolvent al Facultății de Filologie din Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași, fost

profesor de Limba și Literatura Română la Liceul Economic Suceava, poet și publicist, a decedat în anul 2003, cernind sufletele soției, Virginia, și fiicei, Ana-Maria), Vasile, Maria, Ileana și Lucia.

6. Fruntaș Vasile DARIE - fiul lui Ștefan și Catinca, s-a născut în anul 1908. A fost mobilizat la Regimentul 23 Artilerie Bârlad, participând la luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului.

7. Fruntaș Costache FLUERAȘ - fiul lui Ioan și Aglaea, s-a născut la 30 august 1908. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1930-1931, în Regimentul 30 Obuziere din Chișinău. Concentrat și mobilizat în Regimentul 3 Artilerie din Brăila, a participat la luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului. În anul 1944 a fost mobilizat la Batalionul 4 Administrativ din Vaslui. A avut 2 copii, Teofil și Aurica.

8. Fruntaș Mihai LUPU - fiul lui Vasile și Victoria, s-a născut în anul 1908. A fost mobilizat la Regimentul 24 Infanterie din Tecuci, fiind rănit mortal în luptele de la Odessa, din Ucraina, la 5 septembrie 1941.

9. Fruntaș Costache IANCU - fiul lui Costache și Ruxandra, din Bălțați, s-a născut în 1908. Mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui a participat la luptele din Basarabia, de la Odessa, din Ucraina și de la Cotul Donului. A murit, în ziua de 9 aprilie 1943, în Ucraina.

10. Caporal Gheorghe SÂRGHE - fiul lui Ioan și Frăsina, s-a născut în anul 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Batalionul 17 Vânători de Munte Aiud, fiind rănit, la data de 25 octombrie 1943, în zona localității Melitopol, din Caucaz, și clasat inapt pentru război.

11. Caporal Ștefan GRAUR - fiul lui Vasile și Miluța, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul de Gardă „Mihai Viteazul” din București. A fost rănit în luptele pentru eliberarea Basarabiei, la 23 iulie 1941, în zona podului Bogdănești. După 10 zile de spitalizare a solicitat să revină pe front și a fost rănit mortal în luptele din Ucraina, operațiunea Odessa, la data de 19 august 1941.

12. Fruntaș Iorgu GRĂMADĂ - fiul lui Toader și Elena, s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 68 Infanterie.

13. Sergent Neculai ROTARU - fiul lui Dumitru și Maria, s-a născut în anul 1914. A absolvit Școala Superioară de Arte din București și a fost mobilizat la Arsenalul Armatei.

14. Caporal Mihai BLĂNARU - fiul lui Gheorghe și Profira, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați, participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la operațiunea militară Odessa, la bătălia de la Cotul Donului, precum și pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova. La data de 20 noiembrie 1944 a fost mutat în Regimentul 24 Infanterie Tecuci.

15. Soldat Gheorghe BĂLAN - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat în anul 1942 la Regimentul 7 Vânători și a participat la luptele de la Cotul Donului.

16. Fruntaș Ion BODESCU - fiul lui Vasile și Anica, s-a născut în 1911. A participat la campaniile militare din anii 1941-1944 în cadrul Detașamentului 1002 Lucru, iar în anul 1945 la Regimentul 14 Căi Ferate.

17. Caporal Vasile DARIE - fiul lui Alexandru și Paraschiva, s-a născut în 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 10 Chișinău, participând la luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului.

18. Fruntaș Sandu DARIE - fiul lui Petrache și Tasia, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat în Regimentul 17 Artilerie participând la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa, de la Cotul Donului și pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova. De la 15 septembrie 1944 a participat la eliberarea părții de Nord a Transilvaniei, de la 26 octombrie 1944 a Ungariei și de la 18 decembrie 1944 la eliberarea Cehoslovaciei.

19. Caporal Irimia GHEORGHIU - fiul lui Ion și Zamfira, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat în Regimentul 12 „Cantemir” Bârlad, participând la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa, de la Cotul Donului, precum și pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova.

20. Sergent Vasile DASCĂLU - fiul lui Petrache și Maria, s-a născut în 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, participând la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa. A fost rănit la Bieloreka, în ziua de 7 august 1941.

21. Caporal Ioan CAZACU - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în 1912 în Bălțați. A luptat cu Regimentul 6 Roșiori Tecuci. A fost luat în captivitate de trupele rusești, pe frontul Iași – Chișinău, la 20 august 1944, și s-a înapoiat din prizonierat la data de 30 iunie 1948.

22. Soldat Ștefan FLUERAȘ - fiul lui Vasile și Mărioara, s-a născut în 1912. A luptat cu Centrul de Instrucție nr. 6 Jandarmi.

23. Fruntaș Ioan POPOVICI - fiul lui Ioan și Natalia, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori din Iași.

24. Soldat Ioan VRÂNCEANU - fiul lui Neculai și Mărioara, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori, fiind rănit mortal la Berislav, la data de 26 septembrie 1941.

25. Caporal Dumitru CIOBANU - fiul lui Niță și Anica, s-a născut în 1912. A luptat cu Regimentul 52 Infanterie Bârlad (dublura Regimentului 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” Bârlad, fiind rănit la Dalnik, în Ucraina, la 20 septembrie 1941, și clasat invalid de război.

26. Soldat Toader LARION - fiul lui Ioan și Acsinia, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind dat dispărut în luptele de la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

27. Sergeant Toader MARDARE - fiul lui Gheorghe și Tinca, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui și cu Batalionul 3 Vânători de Munte Brașov.

28. Caporal Gheorghe BURGHELE - fiul lui Neculai și Alexandrina, s-a născut în anul 1915. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind dat dispărut la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

29. Soldat Vasile CIOBANU - s-a născut la 20 noiembrie 1920. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți (Infanterie) Tecuci.

30. Soldat Gheorghe CIOBANU - fiul lui Constantin și Ileana, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942.

31. Caporal Dumitru LUPU - s-a născut la data de 27 iulie 1915. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” Bârlad. A fost rănit în ziua de 21 august 1942.

32. Caporal Vasile CAZACU - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în anul 1915, în localitatea Bălțați. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Batalionul 7 Vânători de Munte, participând la eliberarea părții de Nord a Bucovinei, la luptele din Ucraina și din Crimeea. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

33. Caporal Ioan HUHULEA - Matricola 896/contingutul 1938, fiul lui Neculai și Tudora, s-a născut la 7 aprilie 1916, în localitatea Bălțați,

comuna Știoborâni. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1938-1940, în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui. Mobilizat în luna iunie 1941, a participat cu aceeași unitate la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa, din Ucraina, unde a fost rănit. După refacerea sănătății a participat la luptele de la Cotul Donului, fiind dat dispărut în ziua de 20 noiembrie 1942. Dus în lagărele siberiene nu s-a mai înapoiat la familie. Neculai Huhulea, tatăl său, a fost viceprimar al fostei comune Știoborâni și apoi primar, din anul 1925, al noii comune Boușori, prin alternanță cu Gheorghe Burghilea, din Boușori, până în anul 1939, când comuna Boușori s-a desființat. Ioan Huhulea a fost căsătorit cu Ecaterina Constantin Dărescu din Valea Siliștei, din mariajul lor rezultând Gheorghiu Huhulea, fost tehnician mecanic la Fabrica de Rulmenți Bârlad și Uzina Mecanică Vaslui. Este pensionar, căsătorit cu Elena, de profesie tehnician, și au doi copii: Mihaela (absolventă a Facultății de Chimie din Iași, salariată la Fabrica de Rulmenți din Bârlad) și Iulian (absolvent al Facultății de Electronică din Iași, specialist la o firmă din Iași).

34. Caporal Neculai CODREANU - fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 2 Transmisiuni și a fost decorat cu medalia „Cruciada împotriva comunismului”.

35. Fruntaș Adam CODREANU - fiul lui Ioan și Elena, s-a născut în anul 1916. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui și a fost dat dispărut la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

36. Sergeant Costache BODESCU - fiul lui Ioan și Paraschiva, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 30 Artilerie Chișinău, fiind decorat cu medaliile „Virtutea militară de război”, clasa a II-a și „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

37. Caporal Alexandru GRAUR - fiul lui Gheorghe și Paraschiva, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentele 2 Transmisiuni și 7 Pionieri, căzând prizonier la data de 15 ianuarie 1944. S-a înapoiat în țară în anul 1948.

38. Caporal Mihai CAZACU - fiul lui Ioan și Ioana, s-a născut în anul 1917. A participat la război cu Regimentul 3 Pionieri.

39. Sergeant Alexandru FLUERAȘ - fiul lui Ioan și Aglaea, s-a născut la data de 5 martie 1917. A participat la război cu Regimentul 7

Vânători (Infanterie) Galați. A fost rănit, la 23 iulie 1944, la Răscăuți, Cetatea Albă, din Basarabia, pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova.

40. Soldat Costache ROTARU - fiul lui Dumitru și Maria, s-a născut în 1917. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, dispărând la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

41. Sergeant Vasile HÂNCU - fiul lui Grigore și Tasia, s-a născut în anul 1918. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, decedând în luptele din Ucraina, la 9 septembrie 1941. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

42. Caporal Cezar GHEORGHIU - fiul lui Dumitru și Elena, s-a născut în 1921. S-a înscris voluntar la Baza Flotilei 1 Bombardament, în aprilie 1941. A murit în luptele de la Abaclia, Tighina, la 25 iulie 1941.

43. Soldat Iorgu DARIE - fiul lui Sandu și Paraschiva, s-a născut în anul 1919. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, decedând în Spitalul Militar de Campanie Cetatea Albă, la data de 8 februarie 1942.

44. Caporal Emil DARIE - fiul lui Iorgu și Elisabeta, s-a născut la data de 30 noiembrie 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan”, dispărând în luptele de la Kimburu, Ucraina, la data de 5 decembrie 1943.

45. Soldat Vasile PÂRȚU - fiul lui Costache și Aglaea, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 11 Dorobanți „Siret” Galați, fiind luat prizonier de către trupele sovietice, la 23 august 1944. S-a înapoiat în țară la data de 2 aprilie 1945, din Lagărul de Prizonieri nr. 159.

46. Fruntaș Gheorghe CIOBANU - fiul lui Constantin și Ileana, s-a născut în 1920. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți (Infanterie) Tecuci, dispărând, la 23 august 1944, la Pușcași, Vaslui.

47. Soldat Vasile GHEORGHIU - fiul lui Gheorghe și Aglaea, s-a născut la 4 mai 1920. A luptat cu Regimentul 24 Dorobanți (Infanterie) Tecuci, fiind dat dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942.

48. Soldat Gheorghe HUHULEA - fiul lui Constantin și Maranda, s-a născut la data de 10 iulie 1920. A luptat cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942.

49. Soldat Nicolae CODREANU - s-a născut în 1920. A participat la război cu Regimentul 5 Artilerie, fiind luat prizonier de către ruși, în ziua de 23 august 1944. S-a înapoiat în țară la data de 4 noiembrie 1948.

50. Soldat Irimia MARDARE - fiul lui Alecu și Maranda, s-a născut în 1920. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. A dispărut la 10 iunie 1943, murind în Rusia.

51. Soldat Gheorghe ROTARU - fiul lui Neculai și Anica, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 2 Călărași.

52. Soldat Costache IFRIM - fiul lui Gheorghe și Tasia, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, dispărând la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

53. Fruntaș Dumitru PÂRȚU - fiul lui Ion și Maria, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți (Infanterie) Tecuci, decedând în ziua de 25 iulie 1944.

54. Caporal Adam CIOBANU - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în anul 1921. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan”, fiind rănit, la 24 august 1941, în luptele din Ucraina. A fost luat prizonier de război, la 15 aprilie 1944, în luptele de la Cetatea Albă, și s-a înapoiat din captivitate pe data de 11 octombrie 1945. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

55. Soldat Neculai BURGHELEA - fiul lui Costache și Marghioala, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, murind în luptele din Cehoslovacia, în anul 1945.

56. Sergeant Dumitru POPOVICI - fiul lui Ioan și Natalia, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 1 Grăniceri.

57. Soldat Gheorghe DĂSCĂLESCU - fiul lui Grigore și Ioana, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău. A dispărut la Pașcani, în ziua de 23 august 1944.

58. Soldat Ioan SÂRGHE - fiul lui Dumitru și Maria, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 10 Dorobanți Focșani. A fost rănit mortal în Ungaria, în ziua de 15 decembrie 1944.

59. Soldat Neculai CIUREANU - fiul lui Gheorghe și Catinca, a participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău.

60. Sergeant Pavel PAVEL - fiul lui Constantin și Anica, s-a născut în anul 1923. A luptat cu Regimentul 10 Vânători din Chișinău.

61. Soldat Ilie TOMA - fiul lui Ilie și Iliana, s-a născut în 1923. A participat la război cu Regimentul 10 Dorobanți, fiind rănit și declarat invalid (80%) de către Comisia Medicală a Comandamentului 2 Teritorial.

62. Fruntaș Costachi CAZACU - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut în 1923. A participat la război cu Regimentele 4 Dorobanți Pitești și 1 Pionieri. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

63. Soldat Vasile BĂLĂNESCU - fiul lui Neculai și Frăsina, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A murit în luptele din Cehoslovacia, în ziua de 8 aprilie 1945.

64. Soldat Ioan POPOVICI - fiul lui Alecu și Vasilica, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți, murind în luptele din Cehoslovacia, la data de 8 mai 1945.

65. Soldat Gheorghe DARIE - născut în anul 1922, a luptat cu Regimentul 24 Infanterie. A dispărut la 23 august 1944, în Basarabia.

66. Soldat Neculai GAVRIL - fiul lui Zaharia și Anica, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți, fiind dat dispărut, la data de 23 august 1944, în luptele din Basarabia.

67. Fruntaș Costache ANTOCHI - fiul lui Mihalache și Elena, s-a născut în 1922. A participat la război cu Regimentul 11 Dorobanți „Siret” Galați, fiind dat dispărut în luptele din Basarabia, la 23 august 1944.

68. Soldat Gheorghe CIOBANU - fiul lui Costache și Elena, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Batalionul Geniu Marină.

69. Fruntaș Costache (Costică) ANTOHI - fiul lui Mihalache și Elena, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 11 Dorobanți „Siret” Galați. A dispărut la data de 23 august 1944.

70. Soldat Irimia TURÎȚĂ - s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați. A fost căsătorit cu Maria Bodae, împreună având 9 copii: Veroana, Costică, Vasile, Mitică, Miluță, Ion (căsătorit cu Maria Gaiță), Petru, Rozica și Aurica.

71. Fruntaș Gheorghe HÂNCU - fiul lui Grigore și Tasia, s-a născut în 1914. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost

căsătorit cu Ileana Gheorghiu și au avut 7 copii: Ion, Maria (căsătorită cu Costică Gaiță), Petru, Cezar, Vasile, Ecaterina și Costică.

72. Sergeant (premilitar) Mihai ULEA - născut în 1926, locuiește în municipiul Vaslui.

73. Sergeant (premilitar) Dumitru CIOBANU - născut în 1926.

74. Sergeant (premilitar) Ion BURGHELEA - născut în 1926.

75. Soldat Mihai ANTOCHI – s-a născut în anul 1896. A participat la luptele de la Mărășești împreună cu Regimentul 65 Infanterie din Vaslui. A avut 12 copii: Costică (participant la al doilea război mondial, dat dispărut la Cotul Donului, nu s-a mai înapoiat de pe front), Vasile, Neculai, Ghiță, Alexandru, Petru (decedat), Ileana, Tinca, Maria, Eleonora, Anica (Anița, căsătorită cu Toader-Miluță Cocuz, din Valea Siliștei) și Tincuța (decedată).

Notă: În evidența Parohiei Bisericii Ortodoxe Știoborâni mai figurează câțiva veterani morți în război - Pavel Antohi, Costică Burghilea, Aurel Chirica, Zaharia Ciobanu, Ioan Corese, Constantin Ciortescu, Ștefan Darie, Ioan Ifrim, Irimia Lupu, Vasile Pălăduță, Pangrati Rotaru, Gheorghe Vartolomei, Gheorghe Vrânceanu - însă aceștia nu figurează în Registrele Matricole de la Arhivele Militare Române, datorită deteriorării unor file matricole. De asemenea, nu au putut fi găsite date despre toți veteranii de război care mai sunt în viață.

Satul Solești

Localitatea Solești a fost atestată documentar la data de 10 martie 1502, prin documentul emis de Ștefan cel Mare, care a întărit lui „*Ștefan Toc (Top), stolnic* (dregător la curtea domnului, care se îngrijea de masa domnului și uneori îl servea, gustând mâncarea în prezența acestuia), *seliștea Folești la Crasna, cumpărată de la Toader și sora sa Marina (fiii lui Luca) și de la Marina și Magda, fiicele lui Codrea cu 60 de zloți tătarești*” (Biblioteca Academiei Române, A. Moldova, C. Cihodaru..., vol. III (1487-1504, pag. 480-481). Pe data de 10 martie 1502 (7010), Ștefan cel Mare a întărit „*stolnicului Toader Toc (Top) satul Solești, pe apa Vaslui, unde a fost Andrei și jude Mihailo Negru, primit de la Marenca, fiica lui Mihul Epure, nepoata lui Toma Solescu, în schimbul satului Folești pe*

Crasna și a 100 de zloți tătărești”. Din volumul de documente întocmite de Theodor Rosetti - ultimul moștenitor al familiei Rosetti până în anul 1949, decedat în anul 1960 (în ultimii ani de viață a fost traducător la Cartea Rusă) - rezultă că întemeietorul satului Solești a fost stolnicul Toma Solescu. Fiica lui Toma Solescu, Marenca (Măriuca), a fost măritată cu Mihai (Mihu) Epure și a schimbat satul Solești cu satul Folești. Înainte de constituirea satului Solești au existat trei cătune: Livezi (La mănăstire), Hârtop și Brădușeni (azi Iaz). Din Tezarul Toponimic al României rezultă că în 1772 localitatea Solești era compusă din cătunele Șcheia (fostul cătun Hârtop, denumit satul din vale) și Lohani (satul Livezi, denumit satul din Deal). Cele două cătune s-au unificat, în anul 1832, formând satul Solești, care avea 170 familii (clăcași și foști robi boierești). Localitatea Solești a devenit reședință comunală în anul 1864, subordonându-i-se și satul Boușori, până în anul 1925, când localitatea Boușori s-a transformat în comună. După 1939 satul Boușori a revenit la Solești, până în anul 1950, când a trecut la comuna Știoborâni. Din 1968 comuna Solești a primit în subordine administrativă satele Știoborâni, Valea Siliștei, Boușori și Șerbotești. Biserica „Adormirea Maicii Domnului” (mănăstirea familiei Rosetti) a fost construită, în anii 1859-1860, de către proprietara Ecaterina Rosetti-Solescu (mama Doamnei Elena Rosetti-Cuza). A doua biserică, „Sfântul Gheorghe”, din partea de nord a satului, a fost construită în anul 1881. Prima școală a fost construită de familia Rosetti, după construirea mănăstirii. A doua școală s-a construit în centrul satului, în anul 1908. Pe acel loc s-a construit, după 1970, căminul cultural. După reforma învățământului din 30 august 1948, conacul familiei Rosetti a fost transformat în Școală Gimnazială. Întrucât conacul a fost grav afectat de cutremurul din 4 martie 1977, s-a construit un local nou în vecinătatea conacului și a bisericii. Localitatea Solești a dat țării pe prima doamnă a statului român modern (1859), născută la data de 17 iunie 1825, care s-a căsătorit cu Alexandru Ioan Cuza, la 30 aprilie 1844. De aici s-au ridicat frații săi, Teodor și Dimitrie, cunoscuți oameni de cultură și politici, și nepotul său, Gheorghe Rosetti, fost ambasador al României la Sankt Petersburg.

1. Soldat Vasile LARION - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut în anul 1906. Ciuntirea teritoriului României de către statele vecine, sprijinite și încurajate de Germania și Uniunea Sovietică, a forțat guvernul

României să se înscrie la această conflagrație mondială, alături de Germania, cu dorința de reîntregire statală și națională, atacând Uniunea Sovietică la 22 iunie 1941. Mobilizat în iunie 1941, soldatul Vasile Larion a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei și la cele din Ucraina. A decedat în anul 1949, după o grea suferință. Vasile Larion a fost căsătorit, din mariajul său cu Tinca Nechifor rezultând patru copii: Gheorghe (născut în 1930, a fost secretar la primărie), Ion (născut în 1937, a fost muncitor), Elena (născută în 1943, a fost muncitoare), Maria (născută în 1945, a fost funcționară la poștă și este căsătorită cu Ion Nechifor, și el fost poștaş).

2. Soldat Vasile IACOB - fiul lui Nicolae și Maria, s-a născut în anul 1905. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 3 Pionieri Galați, participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei.

3. Caporal Constantin MITITELU - fiul lui Haralambie și Ioana, s-a născut în anul 1905. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Flotila 1 Aviație Vânătoare București, participând la luptele din Basarabia și la apărarea capitalei împotriva bombardamentelor anglo-americane.

4. Soldat Petrache MIRON - fiul lui Vasile și Elena, s-a născut în anul 1905. A participat la război cu Batalioanele 1 și 2 Pază.

5. Fruntaș Matei COSMA - fiul lui Gheorghe și Profira, s-a născut în anul 1905. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1937-1939, în Regimentul 3 Vânători (Infanterie) din garnizoana Bolgrad. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) Cantemir Bârlad, fiind rănit în luptele de la Țiganca, la 9 iulie 1941. Internat în Spitalul Militar de Zonă Interioară nr. 308, a fost clasat inapt pentru război. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a II-a.

6. Soldat Tudose BENDEI - fiul lui Gheorghe și Marghioala, s-a născut în 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, fiind rănit în luptele de la Odessa, la data de 3 septembrie 1941.

7. Fruntaș Ilie DUMITRAȘCU - fiul lui Ilie și Mărioara, s-a născut în anul 1908. A fost mobilizat în Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” din Bârlad. A fost rănit în luptele de la Țiganca, la data de 9 iulie 1941. A decedat la 4 mai 1942.

8. Fruntaș Ioan IACOB - fiul lui Petrea și Tudora, s-a născut în 1908. A fost mobilizat, în anul 1941, la Regimentul 30 Artilerie Chișinău și din 1943 a fost trecut la Spitalul Veterinar, ca îngrijitor de cai.

9. Caporal Alexandru MALCOCI - fiul lui Constantin și Catinca, s-a născut în 1908. A fost mobilizat, în 1941, la Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A dispărut în luptele de la Odessa, la 15 septembrie 1941.

10. Fruntaș Costache (Costică) SANDU - fiul lui Vasile și Vasilica, s-a născut în anul 1908. A fost mobilizat în Regimentul 7 Roșiori din Iași, participând la luptele crâncene din nordul Bucovinei și Basarabiei, la luptele dintre Nistru - Bug - Nipru, la cele din Caucaz și Cotul Donului și apoi pe calea de înapoiere în Moldova. Mutat, în luna noiembrie 1944, la Regimentul 13 Călărași din Lugoj, fruntașul Costache Sandu a participat la eliberarea Ungariei și a Cehoslovaciei, fiind grav rănit, la 13 aprilie 1945, și decedând, la 18 mai, în Spitalul Militar de Zonă Interioară nr. 485.

11. Caporal Grigore LUCA - fiul lui Gheorghe și Zoița, s-a născut în 1910. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa, fiind rănit în misiunile de pază a litoralului Mării Negre, la 5 mai 1942. După spitalizare a fost încadrat la Partea Sedentară a Diviziei 15 Infanterie din Chișinău, contribuind la instruirea recruților basarabeni.

12. Soldat Vlad LARION - fiul lui Costache și Marghioala, s-a născut în anul 1910. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 23 Artilerie din Bârlad, participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la cele de la Odessa, din Ucraina, și la bătălia de la Cotul Donului.

13. Soldat Vasile PRICOP - fiul lui Grigore și Safta, s-a născut în anul 1910. A fost mobilizat în Regimentul 7 Roșiori din Iași, participând la luptele de eliberare a Basarabiei, părții de nord a Bucovinei și Basarabiei, la luptele dintre Nistru - Bug - Nipru și la cele de la Cotul Donului.

14. Soldat Ioan PÂSLARU - fiul lui Costache și Catinca, s-a născut în anul 1910. A urmat traseul leatului său, soldatul Vasile Pricop, în privința participării la cel de al doilea război mondial.

15. Fruntaș Nicolae PARFENE - s-a născut în anul 1910. A fost mobilizat în, iunie 1941, în Compania de Pompieri Chișinău. De la 3 ianuarie 1944 a fost vărsat la Corpul Pompierilor Militari din București.

16. Fruntaș Vasile GRIGORUȚĂ - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut la data de 18 iulie 1911. A urmat Școala de Cântăreți de pe lângă Episcopia Ortodoxă din Huși. În anii 1932-1933 a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost concentrat, în anul 1939, și

mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit, la piciorul stâng, în luptele de la Odessa, din Ucraina, la 20 august 1941.

17. Fruntaș Costache PĂDURARU - fiul lui Alexandru și Elisabeta, s-a născut în 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 30 Obuziere Chișinău, participând la luptele de eliberare a Basarabiei, la cele de la Odessa, din Ucraina, și la bătălia de la Cotul Donului.

18. Soldat Vlad AVARVAREI - fiul lui Costache și Anica, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, participând la luptele de eliberare a Basarabiei, la luptele de la Odessa și la cele de la Cotul Donului.

19. Fruntaș Costache DAVID - fiul lui Vasile și Chița, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat la Compania Sanitară a Diviziei 6 Infanterie Focșani, participând la eliberarea Basarabiei și la luptele din Ucraina. La 1 aprilie 1943 a fost vărsat la Regimentul 28 Dorobanți, participând la luptele din Ucraina și din Moldova și, apoi, la luptele din Transilvania de Nord.

20. Soldat Petre IACOB - fiul lui Nicolae și Anica, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 13 Vânători de Munte, participând la eliberarea părții de nord a Bucovinei și a Basarabiei, la luptele dintre Nistru – Bug - Nipru și la cele din Crimeea, fiind rănit, în ziua de 25 iunie 1942, în luptele din zona Sevastopolului.

21. Soldat Vasile TOCARIUC - fiul lui Irimia și Ioana, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați, participând la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa și Stalingrad. A fost dat dispărut în ziua de 20 noiembrie 1942.

22. Soldat Vasile APRODU - fiul lui Neculai și Maranda, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, în luptele din Basarabia și Ucraina, de la Odessa. De la 15 ianuarie 1943 a fost mutat în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău, fiind luat prizonier de către ruși, la 23 august 1944. S-a înapoiat din captivitate la data de 23 martie 1946.

23. Soldat Vasile CUCU - fiul lui Petrache și Catinca, s-a născut în anul 1912. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A decedat în luptele de la Dafinovka, din Ucraina, la 5 octombrie 1941 (Extras 553).

24. Soldat Gheorghe HURDUBAE - s-a născut la data de 18 mai 1912. A luptat cu Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați. A fost rănit la mâna dreaptă, în luptele de la Bujalâk, din Ucraina, la 17 august 1941.

25. Fruntaș Teodor MUNTEANU - fiul lui Mihai și Elisabeta, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, dispărând la Cotul Donului, la 19 noiembrie 1942.

26. Fruntaș Constantin MACARIU - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut la 16 mai 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind rănit în luptele de la Budinovka, din Ucraina, la 28 mai 1942.

27. Soldat Vasile CUCU - fiul lui Dumitru și Mărioara, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind rănit și luat prizonier la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942. Eliberat din captivitate, la 23 august 1945, a fost clasat inapt pentru serviciul militar.

28. Soldat Neculai DAVID - fiul lui Vasile și Chița, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, decedând în luptele de la Krimidovka, la data de 14 august 1941 (Extract 131/1941).

29. Soldat Vasile LUPU - fiul lui Petrache și Marița, s-a născut în anul 1913. A luptat cu Batalionul 11 Vânători Munte din Brigada 3 Mixtă Munte Beiuș, fiind rănit la Cocargea, în Ucraina, la 16 august 1941.

30. Caporal Costache MIRON - s-a născut în anul 1913. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind rănit în luptele din Ucraina, la 27 februarie 1942, și clasat invalid 100%. A fost decorat cu „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a.

31. Soldat Ioan ILIE - fiul lui Costică și Maria, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți, fiind rănit, la data de 28 august 1941, la Odessa, și clasat inapt pentru război.

32. Fruntaș Vasile VLASE - fiul lui Vasile și Paraschiva, s-a născut în anul 1916. A luptat cu Regimentul 2 Roșiori Bârlad, fiind luat prizonier la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1941. S-a înapoiat în țară la data de 2 iunie 1948. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”.

33. Fruntaș Ioan STÂNGACIU - fiul lui Gheorghe și Maranda, s-a născut în anul 1917. A luptat cu Regimentul 35 Infanterie Constanța, fiind rănit la Bujalâk, în Ucraina, la 26 august 1941. Căzând prizonier pe frontul de la Iași, la 24 august 1944, s-a înapoiat din lagăr la 20 octombrie 1945.

34. Caporal Ioan TĂTARU - fiul lui Ioan și Catinca, s-a născut în anul 1917. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, dispărând la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

35. Fruntaș Pavăl GRIGORUȚĂ - fiul lui Zaharia și Marghioala, s-a născut la 15 noiembrie 1918. A participat la război cu Batalionul 6 Vânători Munte din Aiud, fiind rănit, la mâna dreaptă, în Crimeea.

36. Fruntaș Ilie NECHIFOR - fiul lui Pavel și Floarea, s-a născut în 1918. A participat la război cu Regimentul 36 Infanterie Constanța. Rănit, la mâna stângă, în luptele de la Cotul Donului, la 19 noiembrie 1942, a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a.

37. Fruntaș Costache (Tică) ACSINTE - fiul lui Ștefan și Ioana, s-a născut în anul 1919. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, dispărând la 23 august 1944.

38. Soldat Constantin (Costică) CUCU - fiul lui Vasile și Marghioala, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Vaslui, fiind dispărut la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942.

39. Caporal Ioan ENEA - fiul lui Anton și Maranda, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui, dispărând la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942.

40. Fruntaș Costache HURDUBAE - fiul lui Alecu și Mina, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad, fiind luat prizonier, la data de 5 decembrie 1943. S-a înapoiat din captivitate la data de 25 august 1948.

41. Sergeant Petru PĂDURARU - fiul lui Alexandru și Elisabeta născut în 1920, a participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți (Infanterie) Tecuci, fiind rănit la Cotul Donului (20.11.1942).

42. Soldat Mihai AVARVAREI, fiul lui Costache și Anica, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, dispărând la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

43. Soldat Ioan DUMITRAȘCU - fiul lui Ilie și Mărioara, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A dispărut la Cotul Donului (20.11.1942).

44. Soldat Constantin TEODORESCU, fiul lui Gheorghe și Anica născut în 1920, a participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți din orașul Tecuci, dispărând la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

45. Fruntaș Serafim LUCA - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în anul 1921. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, dispărând la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

46. Soldat Mihai GRIGORUȚĂ - fiul lui Gheorghe și Aglaea, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie.

47. Soldat Neculai GAVRILĂ - fiul lui Zaharia și Anica, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut, la 23 august 1944, în luptele din Basarabia.

48. Soldat Ghiță MARDARE - fiul lui Eugen și Marița, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind dat dispărut în luptele din Basarabia, în ziua de 23 august 1944.

49. Sergent-major Constantin STOLERU - fiul lui Gheorghe și Lucreția, s-a născut în anul 1922. A luptat cu Regimentul 24 Dorobanți.

50. Soldat Petru TACU - fiul lui Vasile și Pema, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A fost dat dispărut în luptele din Basarabia, în ziua de 23 august 1944.

51. Sergent Gheorghe TIMOFTE - fiul lui Vasile și Natalia, s-a născut în 1922. A luptat cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. Luat prizonier de către ruși, la 23 august 1944, s-a înapoiat în țară la 15 august 1945.

52. Fruntaș Vasile ENE - fiul lui Ilie și Catinca, s-a născut în anul 1922. A luptat cu Regimentul 11 Dorobanți (Infanterie) „Siret” Galați.

53. Soldat Toader PRUTEANU - fiul lui Stelian și Ioana, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 3 Artilerie.

54. Soldat Vasile APETROAIEI - fiul lui Costică și Floarea, s-a născut în 1923. A participat la război cu Regimentul 10 Dorobanți Focșani. A murit în luptele din Cehoslovacia, la 9 martie 1945 (Extract 456/1945).

55. Soldat Ioan CĂLDĂRARU - s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci. A murit în luptele din Cehoslovacia (Extract 595/1945).

56. Soldat Vasile BOZIANU - fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut în anul 1923. A participat la eliberarea Cehoslovaciei, cu Regimentul 24 Dorobanți, fiind rănit, la data de 24 martie 1945. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

57. Caporal Nicolae LARION - fiul lui Vasile și Maria, s-a născut în anul 1923. A participat la eliberarea Cehoslovaciei, cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

58. Soldat Neculai STOLERU (Ursu) - s-a născut în anul 1923. A luptat cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a, la data de 1 aprilie 1945.

59. Soldat Dumitru SANDU - fiul lui Savel și Mărioara, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, decedând în luptele din Cehoslovacia.

60. Soldat Dumitru CUCU - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 32 Dorobanți „Mircea” din Ploiești. A fost rănit în luptele din Cehoslovacia, în ziua de 12 martie 1945.

61. Soldat Neculai POSTU - fiul lui Constantin și Tasia, s-a născut în anul 1923. A luptat cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău, dispărând în luptele din Cehoslovacia, la data de 5 aprilie 1945.

62. Soldat Vasile LARION - fiul lui Constantin și Marghioala, s-a născut în 1916. Luat prizonier la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942, s-a înapoiat din captivitate în anul 1946.

63. Sergent Simion LARION - s-a născut în anul 1914. Fost copil de trupă la Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, a lucrat în miliție.

64. Soldat Ghiță PARFENE - s-a născut în anul 1907. A participat la război.

65. Soldat Ion NECHIFOR - fiul lui Ion și Ioana, s-a născut în 1907. A fost prizonier de război.

66. Soldat Mihai Ilie DUMITRAȘCU - s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat.

67. Soldat Dumitru DUMITRAȘCU - s-a născut în 1917. A fost mobilizat și a murit în război.

68. Soldat Ghiță VLASE - s-a născut în 1912. A fost mobilizat.

69. Soldat Ion VLASE - s-a născut în 1914. A fost mobilizat.

70. Soldat Costică STÂNGACIU - fiul lui Gheorghe și Maranda, s-a născut în anul 1915. A fost luat prizonier la Cotul Donului, în Lagărul

Oranki. S-a înscris voluntar în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu”. A murit în luptele pentru eliberarea Cehoslovaciei.

71. Soldat Dumitru LUCA - fiul lui Ioan și Maria. A participat la război. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

72. Soldat Neculai MARDARE - fiul lui Costache și Anica, a participat la luptele din Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia. A murit în luptele purtate în Cehoslovacia.

73. Caporal Vasile Mardare - fiul lui Constantin și Anica, a participat la luptele din Vest.

74. Fruntaș Toader CUCU - a participat la război.

75. Soldat Mihai GRIGORUȚĂ - a participat la război, în Vest.

76. Soldat Anton CIORIC - a participat la luptele din Vest.

77. Soldat Vasile BULBUC - a murit în luptele din Vest.

78. Soldat Costică CUCU - a murit în război.

79. Soldat Ion DINIȚĂ - a murit în război.

80. Soldat Costică IACOB - a murit în război.

81. Soldat Toader LARION - a murit în război.

82. Soldat Manolea PÂSLARU - a murit în război.

83. Caporal Ștefan CUMPĂNĂ - a murit în război.

84. Sergeant Grigore CIORIC - a murit în război.

85. Sergeant Vasile DUMITRAȘCU - a murit în război.

86. Sergeant Dumitru DUMITRAȘCU - a murit în război.

87. Sergeant Ion GRIGORUȚĂ - a murit în război.

88. Sergeant Vasile GRIGORUȚĂ - a murit în război.

89. Sergeant Vasile IACOB - a murit în război.

90. Sergeant Ștefan TACU - a murit în război.

91. Sergeant-major Vasile ȚIPĂU - a murit în război.

92. Plutonier Vasile-Anton ENEA - a murit în război.

93. Sublocotenent Dumitru HURDUBAE - a murit în război.

94. Sublocotenent Ioan LUPU - a murit în război.

95. Locotenent Aurel MITITELU - s-a născut la data de 15 octombrie 1915. A participat la război cu Regimentul 11 Dorobanți „Siret”

din Galați, decedând la 22 septembrie 1944, în luptele de la Sânpaul, în timp ce asigura trecerea trupelor române peste râul Mureș. A fost avansat, post-mortem, de la gradul de sublocotenent la cel de locotenent și decorat cu ordinul „Steaua României”, clasa a V-a.

96. Locotenent Costantin NALBARU - a murit în război.

97. Sergeant (premilitar) Toader AVARVAREI.

98. Sergeant (premilitar) Ion BUJOR.

99. Fruntaș Ion BUJOR - fiul lui Vasile și Paraschiva, s-a născut în anul 1893. A participat la luptele de eliberare a Bucovinei de Nord și a Basarabiei de Nord, cu regimentul 7 Roșiori Iași. A fost căsătorit cu Zoița Luca, având împreună 11 copii, din care mai trăiesc: Maria, Agripina, Areta (căsătorită cu Vasile Gaiță), Alexandru și Veronica.

100. Sergeant (premilitar) Vasile STOLERU - s-a născut în anul 1927. Este căsătorit cu Areta Iacob, cu care are 7 copii: Viorel, Marcel, Costantin, Marița, Tinca, Ilie și Vasile.

101. Plutonier-major Vasile MIHĂILĂ - fiul lui Vasile și Maria, s-a născut la data de 5 iulie 1919. A evoluat de la simplu plugar la înalte funcții de conducere, între care și cea de director de IAS. Rămas orfan de ambii părinți s-a căsătorit, la vârsta de 18 ani, cu Ileana Neculai Rădvan, din Valea Siliștei, cu care a trăit în deplină înțelegere. Participând la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui, nenea Vasile Mihăilă și-a adus contribuția la eliberarea Basarabiei, teritoriu răpit de Uniunea Sovietică, prin Nota Ultimativă a guvernului sovietic, din 26 iunie 1940. În anul 1942, fiind avansat la gradul de caporal, a îndeplinit funcția de instructor la Centrul de Instrucție T.T.R. (tineri cu termen redus) din Regimentul 25 Infanterie Vaslui. De la 25 august 1943 Vasile Mihăilă a lucrat la Batalionul de Fortificații de la Mărășești. În perioada 15 mai – 23 august 1944 a îndeplinit funcția de comandant de cazemată. Decedându-i soția, în anul 2000, își duce viața singur.

Notă: Datele au fost culese din Arhivele Militare Române, din Pitești, și au fost întregite cu cele de la Parohia Bisericii Ortodoxe Române din Solești și cu contribuția lui nenea Vasile Mihăilă și a familiei Ion și Maria Nechifor.

Veterani din comuna Șoimari, județul Prahova

Localitatea Șoimari este situată în zona colinară subcarpatică din estul județului Prahova, la confluența pâraurilor Lopatna și Lopatnița. La est se învecinează cu comuna Chiojdeanca, la sud cu comuna Podenii Noi, la sud-vest cu comuna Păcureți, la vest cu comuna Surani, la nord-vest cu comuna Cărbunești, iar la nord-est cu județul Buzău. Denumirea comunei ar deriva fie de la ocupația primilor locuitori, care dresau șoimii pentru vânatoare, unde îi și purtau pe braț sau pe umăr, fie de la antroponimul Șoimu plus sufixul arii, care exprimă ideea de grup. Apare în documentele Țării Românești de pe la 1520. Comuna are în componență satele Șoimari (reședință, situat central), Lopatnița și Măgura. Suprafața comunei însumează 3.787 ha, din care 2.118 ha reprezintă suprafața agricolă. Localitatea a făcut parte din plaiul Teleajen al fostului județ Săcuieni și este atestată ca atare în „Istoria Generală a Daciei sau a Transilvaniei, Țerei Muntenesci și a Moldovei”, din anul 1815, concepută de Dionisie Fotino, dar și în „Analele Parlamentare”, din anul 1831, care consemnau că la acea dată așezarea avea 101 familii. După 1 ianuarie 1845, când Săcuienii s-au desființat, Șoimarii au trecut la județul Prahova. „Dicționarul Geografic al Județului Prahova”, ediția 1897, consemna existența cătunului Atârnați, în componența comunei Șoimari. O statistică a industriei extractive din anul 1897 menționa că la Șoimari existau puțuri din care se extrăgea petrol. Prin 1900-1901 aici funcționa o fabrică de petrol, a lui V. N. Predescu. În perioada interbelică populația din zonă se ocupa cu pomicultura, creșterea animalelor și munca în industrie. Școala a început să funcționeze din 1838, având învățător pe Nicolae Stanciu, schimbat în 1841 cu Dobre Cernat. Din Șoimari sunt originari sculptorul Gheorghe Damian (1901-1972), doctor inginer tehnolog Ion Zărna (născut în 1931), artistul-plastic Ligia Popescu-Bălaj (născută în 1952) ș.a. Biserica a fost ridicată în anii 1868-1870. În anul 1976 s-a înălțat o cruce a eroilor și în anul 2002 un monument al eroilor căzuți în război.

Datele au fost culese din „Dicționarul Istoric al Județului Prahova”, editat sub egida „Societății Culturale Ploiești-Mileniul III”, autor profesor Mihai Apostol.

1. Sergent Petre ALEXANDRU - s-a născut în anul 1891 în localitatea Șoimari. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1913-1914, la Regimentul 19 Artilerie din Ploiești. În anul 1913 a participat la cel de al doilea război balcanic, cu Regimentul 19 Artilerie, îndeplinind funcția de servanț la tun și comandant de tun. În luna mai 1916 a fost concentrat pentru completarea instrucției și în ziua de 14 august 1916 a fost mobilizat la Regimentul 19 Artilerie, subordonat Diviziei 5 Infanterie din Buzău. Unitățile subordonate diviziei au fost organizate în Grupul „Bratocea”, descinzând, în noaptea de 14/15 august 1916, în Transilvania. Prin lovituri precise și masate asupra dispozitivului inamic, ostașii Regimentului 19 artilerie au pregătit acțiunile de luptă ale Diviziei 5 Infanterie Buzău, Brigăzii 9 Infanterie Ploiești și unităților de infanterie: Regimentul 3 Vânători Ploiești, Regimentul 7 Prahova, Regimentul 32 „Mircea” din Ploiești, precum și ale Regimentului 6 Călărași Ploiești. Luptând cu multă dârzenie și curaj, ostașii marii unități au înaintat până la 1 septembrie 1916 în zona Odorhei și apoi, până la 15 septembrie, la nord de Brașov. Cu mult eroism au luptat bravii artileriști și în bătălia de pe Argeș – Neajlov, din luna noiembrie 1916. După refacerea din punct de vedere organizatoric, material și al instrucției, artileriștii Regimentului 19 Artilerie s-au acoperit de glorie în luptele de la Mărășești, din vara anului 1917 (25 iulie - 19 august). Pregătirile de artilerie ale unității de la Nămolosa, Doaga și Cosmești au rămas înscrise în Istoria Militară a Poporului Român. Petre Alexandru a fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” și „Virtutea Militară” și a fost avansat, succesiv, până la gradul de sergent. S-a căsătorit, în anul 1921, cu Maria Bădicioiu și a avut 7 copii: Leonte, Petruța, Stela, Aurica, Nicolae (maistru strungar, pensionar, consilier la primărie), Constantin (subinginer, frigotehnist în Ploiești).

2. Sergent Gheorghe DRAGOMIR - s-a născut în anul 1901 în localitatea Șoimari. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1923-1924, în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploiești, fiind avansat la gradul de caporal. Unitatea s-a înființat în anul 1883, la Brăila, cu efective asigurate de Batalionul 1 din fostul Regiment 9 Dorobanți Făurei-Brăila. În anul 1889 unitatea a fost transferată la Mizil și în 1893 la Ploiești. Efectivele sale au participat la cel de al doilea război balcanic (1913) și la războiul pentru întregirea neamului românesc (1916-1919), acoperindu-se de glorie în luptele din vara anului 1917 de la Mărășești (în localitatea Doaga s-au

desfășurat legendarele atacuri în cămăși din zilele de 25, 27, 28, 29, 31 iulie și 6 august). Unitatea a participat și la cel de al doilea război mondial, cu dorința eliberării provinciilor românești răpite în anul 1940 de către statele vecine (Basarabia, partea de nord a Bucovinei, Ținutul Herței, partea de nord a Transilvaniei și Cadrilaterul). Caporalul Gheorghe Dragomir a fost concentrat la data de 15 martie 1939 fiindcă asupra țării planau norii negri ai celui de al doilea război mondial. Avansat la gradul de sergent și numit comandant de grupă la Compania Depozit, Gheorghe Dragomir a participat la luptele de eliberare a Basarabiei. Înapoiat în garnizoana Ploiești, sergentul Gheorghe Dragomir a fost mutat la Partea Sedentară a unității.

Gheorghe Dragomir a fost căsătorit cu Ioana Iordache, împreună având 7 copii: Aurelia, Elena și Niculina, pensionare, Maria, decedată, Ion, pensionar, Constantin, maistru auto, ales primar ales în anul 2004, Marin, electrician auto, Luminița, asistent-șef la Spitalul Bălțești, județul Prahova (este și absolventă a Facultății de Drept).

3. Sergent Gheorghe-Vlaicu MUȘAT - s-a născut în anul 1910 în localitatea Șoimari. În anul 1925 Gheorghe-Vlaicu Mușat s-a înscris copil de trupă la o unitate militară din Brașov. În anii 1930-1932 s-a înscris voluntar, pentru satisfacerea stagiului militar, în Regimentul 32 Infanterie „Mircea”. A fost concentrat în anul 1939, pentru instruire, la Inspectoratul de Jandarmi Teleorman. Mobilizat, la 22 iunie 1942, Gheorghe Mușat a participat la eliberarea Basarabiei și la luptele de la Odessa, despre care a scris într-un memoriu personal, înainte de a deceda: *„În luptele de la Odessa o schijă de brand mi-a retezat o mână. Unui camarad de grupă i-a fost perforat abdomenul, ieșindu-i intestinele, și nu știu dacă brancadierii l-au transportat la timp la spital pentru a fi salvat”*. Gheorghe Mușat a fost clasat invalid de război, cu o invaliditate de 80%, de către Comisia Medicală a Comandamentului 5 Teritorial.

A fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, clasa a III-a. S-a căsătorit în anul 1930 și a avut 5 copii: Gheorghe, Ioan, Constantin, Niculae și Floarea. Toți băieții au fost muncitori. A avut peste 25 de nepoți și strănepoți.

4. Sergent Vlaicu SĂRARU - s-a născut la 28 februarie 1912 în Șoimari. În anii 1932-1936 a satisfăcut serviciul militar în Regimentul 15 Infanterie „Războieni” Piatra Neamț. Concentrat în anul 1939 și mobilizat, la data de 22 iunie 1941, Vlaicu Săraru a participat la eliberarea Basarabiei,

remarcându-se în luptele de la Otachi, în zona Nistru, la data de 21 iulie. Cu prilejul forțării Nistrului, unitatea a fost pusă la dispoziția armatei germane. Trecând la ofensivă pe direcția Moghilev - Pavlovka, în Ucraina, a ajuns la Bug. După îndeplinirea misiunii unitatea a participat la operațiunea militară Odessa, acționând în sectorul Vajni - Oktiabri - Dalnik până la căderea Odesei. În perioada 15 august - 22 septembrie 1942, reintrând în subordinea Diviziei 6 Infanterie Focșani, s-a deplasat la Cotul Donului, cu trenul, pe itinerariul Cernăuți – Lemberg – Stalino – Nipru – Doneț, ajungând la Cotul Donului, în seara zilei de 22 septembrie, unde a ocupat poziție de luptă la Cota 133. În zorii zilei următoare unitatea a început atacul în satul Rasopinskaia. În bătălia de la Cotul Donului au căzut în lupte mulți ostași din regiment. Înapoiat în țară, la sfârșitul lunii martie 1943, fruntașul Vlaicu Săraru a primit două luni de concediu. Remobilizat, în luna iunie 1943, Vlaicu Săraru a fost mutat la Grupul 9 Vânători de Munte, participând la luptele din Crimeea, apoi la luptele din zona Târgu Neamț și Piatra Neamț (1944), căzând în lupte, la data de 20 aprilie 1944, la Tamaș. A fost avansat, post-mortem, la gradul de sergent și decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” și „Serviciul Credincios”.

A fost căsătorit cu Ileana Boștină, împreună având 3 copii: Vasilica (casnică), Dumitru (salariat la Uzina Mecanică Ploeni), Alexandru (șofer).

5. Sergent Ion DRĂJNEANU - s-a născut la data de 20 octombrie 1920 în satul Măgura, comuna Șoimari. A fost încorporat la 20 mai 1944 în Regimentul 3 Călărași Ploiești. Unitatea s-a înființat în anul 1872, formată din Escadroanele Ilfov, Vlașca, Teleorman și Ialomița. Era subordonată Diviziei a 2-a Infanterie, împreună cu Regimentul 4 Călărași Ploiești, care avea în subordine Escadroanele Muscel, Dîmbovița, Prahova și Buzău. Regimentul 3 Călărași București, comandat de locotentul-colonel Grigore Polizu, a participat la războiul de independență (1877-1878), fiind prima unitate de cavalerie care a intrat în Plevna. Regimentul a dat o gardă care, împreună cu un escadron de ulani ruși, a însoțit pe generalul Osman Pașa la Marele Cartier General al armatei ruse de la Bogot. În prima decadă a lunii decembrie 1877 Regimentul 3 Călărași, împreună cu un regiment de linie, a escortat un convoi de prizonieri turci la București. Efectivele Regimentului 3 Călărași au participat și la cel de al doilea război balcanic (1913). În războiul pentru întregirea statală și națională a poporului român (1916-1919), Regimentul 3 Călărași, comandat de coloneii Petre Ghigorț și

Constantin Chiriac, subordonat Brigăzii 3 Roșiori și Diviziei 1-a Cavalerie, s-a remarcat în bătăliile din toamna anului 1916 și vara anului 1917. Mutat la Ploiești, în anul 1941, Regimentul 3 Călărași, împreună cu celelalte unități din Brigada 8 Cavalerie (divizia s-a transformat în anul 1939 în brigadă), a participat la luptele din Bucovina. Fortând Prutul pe la Noua Suliță au înaintat cu vigoare spre Hotin, eliberându-l prin lupte concentrice, și au ieșit pe Nistru. După traversarea Nistrului cavaleriștii au luptat eroic între Nistru și Bug, iar la 18 septembrie au trecut Niprul, pe podul de vase de la Berislav, și au înaintat spre Constantinovka - Elisabetovka, pătrunzând în Stepa Nogai, cu mari pierderi. La 1 octombrie 1941 a dat jertfa supremă comandantul Brigăzii 8 Cavalerie, colonelul Dănescu, cel mai brav dintre eroi. La 17 octombrie 1941, la sud de Kiselevka, a murit comandantul Regimentului 3 Călărași, locotenentul-colonel Ion Hristea, decorat câteva zile mai târziu cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. În ziua de 1 noiembrie 1941 efectivele Brigăzii 8 Cavalerie au fost trecute, pe un pod de vase, în Crimeea. Prin lupte dârze cavaleriștii au ajuns, la 6 noiembrie 1941, la Feodosia, în zona Mării Negre, și apoi la Kerçi, la 8 noiembrie. După lupte grele în Crimeea, Caucaz și Stepa Kalmucă ostașii Diviziei 8 Cavalerie (brigada se transformase în divizie, la 15 martie 1942) s-au retras pe frontul din nordul Moldovei, în vara anului 1944.

După satisfacerea perioadei de instrucție la Partea Sedentară a Regimentului 3 Călărași, Ion Drăjneanu a fost trimis pe frontul din Moldova, iar în luna august a fost detașat la Școala de Radiotelegrafiști din Centrul de Instrucție Moto-Mecanizat Târgoviște. În seara de 23 august 1944 fruntașul Ion Drăjneanu a fost încorporat, împreună cu alți camarazi, în Detașamentul Blindat, trimis de la Târgoviște la Aeroportul Băneasa. Timp de 4 zile ostașii români au contribuit la dezarmarea trupelor germane din pădurea Băneasa. În ziua de 29 august ostașii români care au luptat în împrejurimile capitalei au fost imbarcați în 90 de mașini și s-au deplasat la Câmpina, Brașov și apoi la Făgăraș, contribuind la curățarea drumurilor de ostașii germani. Din zona Făgăraș Ion Drăjneanu a fost mutat, în ziua de 8 septembrie 1944, la Regimentul 3 Călărași, care se găsea la Șeica Mare. După o perioadă de refacere în zona Cornești - Cetatea de Baltă, Regimentul 3 Călărași, împreună cu celelalte unități ale Diviziei 8 Cavalerie, a reintrat în luptă, la 16 septembrie, contribuind la lărgirea și adâncirea capului de pod de la Bogata. În cursul nopții de 22 spre 23

septembrie, cavaleriștii Diviziei 8 și a Diviziei 9 Cavalerie au intrat în capul de pod de la Iernut și în buclele râului Mureș de la vest de Oarba de Mureș. În zilele de 24 și 25 septembrie cavaleriștii au contribuit la lărgirea capului de pod și cucerirea Cotelor 409 și 495 de pe Dealul Sângiorgiu, împreună cu Divizia 9 Infanterie din Constanța. În zilele de 5 și 6 octombrie ostașii Diviziei 8 Cavalerie s-au aflat în apărare în zona Oarba de Mureș și Hădăreni. În ziua de 9 octombrie 1944 Divizia 8 Cavalerie, comandată de generalul Corneliu Teodorini, a ajuns pe înălțimile de la est de Someșul Mic, iar în ziua de 16 octombrie pe aliniamentul Bonțida - Iclozel. La data de 25 octombrie 1944 cavaleriștii Diviziei 8 au ajuns în zona Boghiș, nu departe de Satu Mare. Înaintând pe teritoriul Ungariei, ostașii Regimentului 3 Călărași, împreună cu ceilalți din Divizia 8 Cavalerie, au ajuns pe Tisa, la 1 noiembrie. Cu bărci și mijloace improvizate au traversat Tisa, în noaptea de 25/26 noiembrie, apoi râul Bodrog, la 1 decembrie, și au pătruns în munții Hegyalja. În ziua de 18 decembrie Armata a 4-a română a trecut pe teritoriul Cehoslovaciei. Fruntașul Ion Drăjneanu a făcut Crăciunul la Iablontza și Sfântul Ioan la Silica. La 15 ianuarie 1945 s-a îmbolnăvit de hepatită. A fost internat în Spitalul Militar Zonal Sâmpetrini și a revenit pe front, la 1 februarie, în zona Brezno. Timp de 20 de zile a luptat în masivul Tatra. Partizanii cehi i-au sprijinit cu alimente. În continuare bravii cavaleriști au luptat eroic în operațiunea Banska-Bystrica și masivul Fatra Mare, fiind citat prin ordin de zi și Regimentul 3 Călărași, comandat de locotenentul-colonel Veniamin Cazacu, care a căzut în lupte la 14 aprilie 1945. La 12 mai ostașii Diviziei 8 Cavalerie au ajuns pe aliniamentul Vatin - Sazomin și de la 15 mai au staționat în pădurile de la nord și sud de localitatea Sklene, până la întoarcerea în țară, în luna august 1945. În luna septembrie 1945 Ion Drăjneanu a fost lăsat la vatră. A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

În anul 1950 s-a căsătorit cu Ioana Ilie și au o fiică, subinginer la Rafinăria „Lukoil”, căsătorită cu inginerul Aurelian Apostol. Ion Drăjneanu a lucrat timp de 22 de ani la Cooperativa de Consum din Șoimari, în calitate de contabil și apoi gestionar, până în anul 1986 când s-a pensionat.

6. Plutonier Aurelian NISTOROIU - s-a născut la data de 5 iulie 1923 în Șoimari. A fost încorporat, la 23 mai 1944, în Regimentul 10 Roșiori. Conform Înaltului Decret nr. 985, din 31 martie 1908, la 1 aprilie

1908 unele regimente de călărași s-au transformat în regimente de roșiori. Regimentul 10 Călărași Giurgiu s-a transformat în Regimentul 10 Roșiori, care în anul 1913 a fost mutat la Târgoviște, subordonat Brigăzii 2 Cavalerie București. Regimentul 10 Roșiori a participat la Campania militară din Bulgaria (1913). În războiul pentru întregire statală și națională, din anii 1916-1919, Regimentul 10 Roșiori, subordonat Diviziei 1 Cavalerie București și Brigăzii 1 Roșiori, a participat la luptele de pe frontul dunărean, în sectorul râul Vedea - gura Oltului, apoi în operațiunea militară de la Flămânda și, de la 1 octombrie 1916, a intrat în rezerva Grupului Apărării Dunării, primind misiunea supravegherii fluviului între râul Olt și Fetești Pod. De la 5 noiembrie 1916 efectivele Diviziei 1 Cavalerie au fost puse la dispoziția Armatei 1-a, fiind deplasată la Craiova pentru a opri ofensiva inamicului în Oltenia. În contextul replierii forțelor române din Oltenia, care se înscrie în acțiunile preliminare ale bătăliilor de la București sau de pe Argeș – Neajlov, a avut loc eroica luptă de la Robănești, localitate situată la 5 km de Balș, unde roșiorii români au făcut sacrificiul suprem. În continuare roșiorii și călărașii Diviziei 1 Cavalerie au dat lupte crâncene în sectorul Curtea de Argeș - Drăgășani - Slatina, pentru a opri înaintarea inamicului către Pitești - Costești. În perioada 20 noiembrie - 3 decembrie 1916 efectivele diviziei s-au retras pe itinerariul Greci – Căldărușani – Ciocârlia – Balta – Bobocu – Râmnicu Sărat – Tecuci – Vaslui – Iași – Pașcani – Dumbrăveni, în județul Suceava, pentru refacere. Regimentul 10 Roșiori, reorganizat ca și celelalte unități de cavalerie, fiind subordonat Brigăzii 3 Roșiori Călăre, a trecut, de la 28 iulie 1917, în subordinea Armatei a 2-a române și a fost dispus în zona Onești. Ziua de 29 iulie 1917 a constituit apogeul bătăliei de la Oituz. Până la 9 septembrie roșiorii și cavaleriștii, luptând chiar și pe jos, au contribuit, alături de infanteriștii și artileriștii din Divizia 6 Infanterie Focșani, să împiedice trupele germane și austro-ungare să pătrundă pe Valea Trotușului. Regimentul 10 Roșiori a participat și la campania militară din Ungaria, din anul 1919. În cel de al doilea război mondial Regimentul 10 Roșiori a fost subordonat Diviziei a 6-a Cavalerie. Partea Sedentară a Regimentului 10 Roșiori a fost dislocată în garnizoana Ploiești. Aurelian Nistoroiu a fost mutat la Regimentul 3 Călărași, la data de 25 noiembrie 1944, și a fost trimis pe frontul din Ungaria, la data de 28 noiembrie 1944. Participând, după 18 decembrie 1944, și la luptele din Cehoslovacia, în subordinea Diviziei a 8-a Cavalerie,

Aurelian Nistoroiu a făcut Crăciunul la Iablontza și Sfântul Ioan la Silica. A fost grav rănit, la data de 3 februarie 1945, la Brezno, și a fost internat în Spitalele de Zonă Interioară nr. 675, 352, 356 și 366 din București. Comisia Medicală l-a clasat cu invaliditate de 40%, fiindu-i afectat maxilarul superior. S-a căsătorit, în anul 1947, cu Maria Dănilă, cu care a avut 4 copii: Aurel (decedat), Maria (căsătorită, pensionară), Paula (căsătorită, someră) și Ion (căsătorit, mecanic întreținere la Uzina 1 Mai Ploiești). Are 4 nepoți.

Aurelian Nistoroiu fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”.

7. Caporal Grigore-Ilie DOBRESU - s-a născut la data de 19 iunie 1929 în localitatea Șoimari. A iubit și iubește armata fiindcă la vârsta de 12 ani s-a înscris copil de trupă în Regimentul 10 Roșiori din Ploiești. Ambițios și perseverent, a participat la ședințele de pregătire organizate în unitate pentru formarea culturii generale și militare. În anul 1943, dând curs cererii sale, comandantul de unitate a obținut aprobarea eșaloanelor superioare să fie trimis pe front. Ajuns la Partea Operativă a Regimentului 10 Roșiori, care se subordona Diviziei 6 Cavalerie, aflată în Crimeea, Grigore Dobrescu a îndeplinit misiuni de recunoaștere a pozițiilor de luptă inamice. A fost remarcat de șefii direcți în misiunile de la Simferopol și Sevastopol. Grigore Dobrescu își amintește cu foarte multă durere de pierderile pe care le-a suferit unitatea cu prilejul retragerii din Sevastopol, în luna aprilie 1944: *„La încheierea perioadei de retragere din Crimeea, în unitate au mai rămas valizi numai 50 de ostași, situație care explică tragedia pe care a suferit-o armata română în luptele din Caucaz, Kerci și Crimeea”*. Rămășițele Diviziei 6 Cavalerie înapoiate din Crimeea s-au unit, după 23 august 1944, cu părțile sedentare ale Regimentelor 9 Roșiori București, 10 Roșiori Ploiești și 5 Călărași, din orașul Călărași, și au participat la dezarmarea trupelor germane din partea de nord-est a Munteniei și din zona Prahova. În luna noiembrie 1944 Divizia 6 Cavalerie și Regimentele 9 și 10 Roșiori au fost desființate, în baza prevederilor Convenției de Armistițiu. Regimentul 3 Călărași a fost vărsat la Divizia 8 Cavalerie, subordonată Corpului 2 Armată și Armatei a 4-a române. A participat la luptele de eliberare a părții de nord a Transilvaniei, apoi a Ungariei și Cehoslovaciei. Grigore-Ilie Dobrescu a fost mutat, în luna noiembrie 1945, la Regimentul 3 Călărași din Ploiești, participând la război

până la capitularea armatei germane, la data de 9 mai 1945. La data de 1 iunie 1945, prin Hotărâre Guvernamentală, s-a desființat Corpul Copiilor de Trupă. Caporalul își amintește cu mult respect de comandanții Regimentului 10 Roșiori: colonelul Niculescu (capturat de partizani în anul 1943, în Crimeea), maiorul Ilie Nedau și colonelul Slăvescu.

Grigore-Ilie Dobrescu a fost trecut în rezervă la 10 iunie 1945. A satisfăcut stagiul militar în anii 1951-1954, în Unitatea Militară 0303 Oradea. S-a căsătorit, în anul 1955, cu Olimpia Stănescu, din mariajul lor rezultând copii: Larisa (profesoară, căsătorită cu preotul paroh Mihai Băzăvan), Otilia-Luiza (căsătorită cu Gheorghe Grigorescu, patron al „Rino-Service” S.A.), Florin (lucrează în Spania), Sorin (elev la Liceul Industrial din Boldești-Scăeni).

Grigore-Ilie Dobrescu a îndeplinit funcțiile de profesor (de geografie și geologie) și director al Școlii Generale Șoimari. Având înclinații și preocupări literare, a scris mai multe lucrări: „Monografia Comunei Șoimari”, „Chestionarul Heraldic al Comunei Șoimari”, monografia „Românii în Crimeea”.

Caporalul Grigore-Ilie Dobrescu a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1944”.

Veterani din comuna Șurănești, județul Vaslui

1. Soldat Neculai DIDILESCU - fiul lui Neculai și Maria, s-a născut în 1907. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 24 Infanterie Tecuci. A participat la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa, din Ucraina, și la cele de la Cotul Donului.

2. Soldat Teodor LUCHIAN - s-a născut în anul 1907. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 53 Infanterie din Iași (dublura Regimentului 13 Infanterie Iași). A participat la eliberarea Basarabiei, în luptele de la Odessa (Ucraina), în luptele de la Cotul Donului și pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova.

3. Soldat Gheorghe NECULA - fiul lui Grigore și Catinca, s-a născut în anul 1907. A fost mobilizat la Regimentul 24 Infanterie Tecuci. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei și la cele de la Odessa, din Ucraina, fiind rănit mortal, în ziua de 23 august 1941, la Bujalâc.

4. Soldat Neculai CRAIU - fiul lui Gheorghe și Vasâlca, s-a născut în 1908. A fost mobilizat în Regimentul 23 Artilerie Bârlad și a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la cele de la Odessa, la cele de la Cotul Donului și pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova.

5. Soldat Petru FLOREA - fiul lui Gheorghe și Catinca, s-a născut în anul 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 23 Artilerie Bârlad, participând la luptele de eliberare a Basarabiei, în luptele din Ucraina, de la Odessa și în bătălia de la Cotul Donului, la Stalingrad.

6. Soldat Gheorghe PĂDURARIU - fiul lui Gheorghe și Olimpiada, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, decedând în luptele de la Bujalâc, din Ucraina, la data de 25 august 1941. A fost înmormântat în cimitirul bisericii din localitatea Bujalâc.

7. Soldat Dumitru SENTINEANU - fiul lui Spiridon și Paraschiva, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 23 septembrie 1941 (Extract 485/1941).

8. Soldat Gheorghe SURU - fiul lui Niță și Paraschiva, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați. Și-a pierdut viața în luptele din Ucraina, la Dalnik, la 1 septembrie 1941.

9. Soldat Costache VIERIU - fiul lui Vasile și Maranda, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău. A fost rănit în Ucraina, în ziua de 5 august 1941. După spitalizare a fost retrimis pe front și a fost luat prizonier la Cotul Donului, la data de 22 noiembrie 1942.

10. Fruntaș Costachi CIUBOTARIU - s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui.

11. Sergeant-major Gheorghe COZMA - fiul lui Vasile și Maranda, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit la Bujalâk, în Ucraina, la 20 august 1941. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a II-a.

12. Soldat Costache BUTNARIU - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Compania de Poliție, subordonată Diviziei 6 Infanterie din Focșani, dispărând în timpul luptelor de la Cotul Donului, la data de 25 noiembrie 1942.

13. Caporal Costache AFRĂSINEI - s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui. A murit la Dafinovka, în Ucraina, la data de 28 septembrie 1941.

14. Sergeant Vasile JITARIU - s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) din Vaslui, murind în luptele de la Grigoriovka, la 15 august 1941 (Extract 137/1941).

15. Fruntaș Vasile PERJU - s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) din Vaslui. A murit în Ucraina, la data de 7 septembrie 1941 (Extract 19/1941).

16. Caporal Ștefan RADU - s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. A murit la Grigoriovka, în Ucraina, la 24 septembrie 1941 (Extract 498).

17. Fruntaș Ioan BUJOREANU - s-a născut în 1914. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Dimitrie Cantemir” Bârlad, murind la Kletskaia, la Cotul Donului, la 27 octombrie 1942.

18. Soldat Ioan DASCĂLU - s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași. A murit în luptele din Ucraina, la Alexandrovka, la data de 21 octombrie 1941.

19. Soldat Mihai MACOVEI - s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. A murit în luptele din pădurea Prisaca, județul Lăpușna, la data de 16 iulie 1941.

20. Soldat Dumitru POPA - s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 24 septembrie 1941 (Extract 500/1941).

21. Caporal Constantin SOLESCU - s-a născut în anul 1915. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui și, de la data de 3 ianuarie 1942, cu Regimentul 12 Dorobanți (Infanterie) „Dimitrie Cantemir” din Bârlad. A murit în luptele din Ucraina, la data de 3 decembrie 1943 (Extract 32/1943).

22. Fruntaș Toader CRAIU - s-a născut în 1915. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) din Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 1 septembrie 1941 (Extract 266/1941).

23. Caporal Vasile MAZILU - s-a născut în anul 1915. A participat la război împreună cu trupele Regimentului 7 Roșiori Iași, fiind decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a III-a, și „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a.

24. Fruntaș Vasile BĂCU - fiul lui Neculai și Marghioala, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța, decedând în luptele din Ucraina, la data de 17 septembrie 1941 (Extract 31/1941).

25. Soldat Toma CÂRLESCU - fiul lui Vasile și Zamfira, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța, decedând în luptele din Ucraina, la data de 14 septembrie 1941 (Extract 29/1941).

Veterani din comuna Tanacu, județul Vaslui

1. Fruntaș Ion ARUXANDEI - s-a născut în anul 1898. Încorporat voluntar, în anul 1918, a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Infanterie Vaslui, care se subordona Diviziei 8 Infanterie, comandată de generalul Iacob Zadic. De la 28 octombrie 1918 a participat la luptele pentru alungarea din Bucovina a trupelor ucrainiene. Până în anul 1921 efectivele unității au participat la paza graniței de est și asigurarea ordinii interioare în Bucovina.

Fruntașul Ion Aruxandei a fost căsătorit și a avut 4 fiice: Maria, Eugenia, Elena și Natalia. Elena a avut, la rândul său, doi fii și o fiică: Vasile (profesor de psihologie, psiholog la Centrul Militar al județului Vaslui, căsătorit cu Viorica Vrăjitoru, funcționară la Prefectura Vaslui), Mihai (marinar civil la Flotila de Dunăre) și Viorica (filator la Combinatul de Fire Sintetice din orașul Vaslui).

2. Soldat Vasile BOZIANU, fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut în 1907. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” din Vaslui. Participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei (22 iunie – 26 iulie 1941) și la luptele de la Odessa, a decedat în luptele de la Alexandrovka, din Ucraina, la 23 septembrie 1941.

3. Caporal Ioan ICHIM - fiul lui Vasile și Maranda, s-a născut în 1907. A fost mobilizat, în anul 1941, în Batalionul 17 Vânători de Munte, subordonat Brigăzii 4 Mixte Munte (de la 15 martie 1942, Divizia 4 Munte). Ioan Ichim a participat la luptele pentru eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la luptele din Ucraina (Nistru – Bug - Nipru) și din Caucaz, fiind decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, clasa a III-a, în anul 1942.

4. Fruntaș Ioan BODESCU - fiul lui Gheorghe și Catinca, s-a născut în 1908. A fost mobilizat în iunie 1941 și a participat la luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului, împreună cu Regimentul 30 Obuziere și cu Bateria 169 Artilerie Antiaeriană.

5. Fruntaș Ioan CĂPITANU - fiul lui Dumitru și Maranda, s-a născut în 1909. A fost mobilizat, în iunie 1941, în Regimentul 25 Artilerie

Tecuci, participând la luptele din Basarabia, de la Odessa și de la Cotul Donului. A fost dat dispărut la data de 19 noiembrie 1942.

6. Soldat Ioan DARIE - fiul lui Ioan și Mândița, s-a născut în 1909. Mobilizat în iunie 1941, la Regimentul 7 Roșiori Iași, a participat la eliberarea părții de Nord a Bucovinei și Basarabiei, la luptele din Ucraina (Nistru - Bug - Nipru) și Crimeea. Mutat în Regimentul 12 Călărași Roman, la 10 aprilie 1944, a fost luat prizonier, în ziua de 25 august 1944, de către trupele sovietice „aliate” și s-a înapoiat din captivitate la 1 septembrie 1945. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

7. Soldat Vasile FRUNZĂ - s-a născut în anul 1909. A participat la război cu Batalionul 13 Vânători Munte, subordonat Brigăzii 4 Mixte Munte (din 15 martie 1942, Divizia 2 Munte). A fost rănit la 24 iunie 1942, la Sevastopol, și la 7 octombrie 1943, în Crimeea. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a, și clasat inapt pentru război.

8. Soldat Gheorghe ICHIM - s-a născut în anul 1909. A participat la război cu Regimentul 12 Călărași Roman.

9. Soldat Ștefan BUJOR - fiul lui Ion și Catinca, s-a născut în anul 1910. A participat la război în Regimentul 6 Roșiori Tecuci, fiind rănit în luptele din Caucaz, la data de 20 august 1941.

10. Caporal Ioan AMĂRIUȚEI - fiul lui Vasile și Soltana, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” din Vaslui. Luat prizonier la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, s-a înapoiat din captivitate la data de 21 februarie 1947.

11. Caporal Vasile BUHĂESCU - fiul lui Neculai și Elena, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost rănit în luptele din Ucraina, la data de 5 septembrie 1941.

12. Soldat Gheorghe CĂRĂRESCU - fiul lui Vasile și Mândița, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători (Infanterie) Chișinău. A fost rănit în luptele din Ucraina, la 14 august 1941.

13. Soldat Ștefan DARIE - fiul lui Toader și Catinca, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind rănit la Odessa, la data de 22 septembrie 1941. La 15 ianuarie 1943 a fost mutat în Regimentul 12

Dorobanți (Infanterie) „Cantemir” din Bârlad, fiind dat dispărut la Odessa, la data de 22 septembrie 1943.

14. Fruntaș Toader GHIBANU - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Infanterie Vaslui, fiind rănit la Grigoriówka, în Ucraina, la 24 august 1941. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu spade, clasa a II-a.

15. Soldat Dumitru MARCU - fiul lui Toader și Tasia, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Infanterie Vaslui. Fiind rănit la cap a decedat în luptele din Ucraina, la 26 august 1941.

16. Soldat Vasile POPA - fiul lui Gheorghe și Catinca, s-a născut în 1912. A participat la război cu Legiunea de Jandarmi, fiind rănit în luptele de la Odessa, din Ucraina, la data de 27 septembrie 1941.

17. Fruntaș Neculai STANCU - fiul lui Ioan și Zoița, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a III-a.

18. Caporal Neculai SĂLĂVĂSTRU - fiul lui Enuță și Victoria, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Vaslui. A fost rănit în luptele din Ucraina, la 27 august 1941. Luat prizonier de către ruși, la data de 23 august 1944, a fost eliberat la 6 iunie 1945.

19. Soldat Gheorghe VÂRLAN - fiul lui Costache și Mândița, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 2 Roșiori Bârlad. A fost rănit în luptele de la Dimitrovka, la data de 12 decembrie 1942.

20. Soldat Vasile DĂRESCU - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A fost luat prizonier în luptele de la Bujalâk, din Ucraina, la data de 26 august 1941.

21. Sergeant Constantin CĂRARE - fiul lui Ioan și Mărgioala, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. În 1942 a absolvit Școala de Subofițeri Geniu și a fost mutat la Regimentul 5 Pionieri. A decedat în lupte, la data de 5 decembrie 1943.

22. Soldat Gheorghe BOZIANU - fiul lui Vasile și Tasia, s-a născut în 1919. A fost încorporat în Regimentul 35 Infanterie Constanța și a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei (22 iunie – 26 iulie 1941) și la luptele de la Odessa (1 august – 16 octombrie 1941), pierzându-și viața la data de 28 august 1941.

23. Fruntaș Aurel CODREANU - fiul lui Mihai și Tasia, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța, pierzându-și viața în luptele din Ucraina, la 10 august 1941.

24. Soldat Ioan MIHOCI - fiul lui Gheorghe și Mândița, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui.

25. Fruntaș Alecu STANCU - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A murit în luptele de la Odessa, din Ucraina, la data de 16 august 1941.

26. Soldat Ioan STANCU - fiul lui Mihai și Zamfira, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” din Bârlad, pierzându-și viața în luptele de la Țiganca, din Basarabia, la data de 11 iulie 1941.

27. Soldat Vasile VLASĂ - fiul lui Costache și Profira, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. Și-a pierdut viața în luptele din Ucraina, la data de 24 august 1941.

28. Soldat Vasile ARTENE - fiul lui Vasile și Zamfira, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 6 Grăniceri. A fost rănit la Alexandrovka, în Ucraina, la data de 12 septembrie 1941.

Veterani din localitatea Tungujei, județul Vaslui

1. Soldat Dumitru COBZARIU - fiul lui Petrache și Zamfira, s-a născut în 1907. A participat la război, în anii 1941-1944, cu Regimentul 23 Artilerie din Bârlad, care fusese înființat, la 1 aprilie 1914, în orașul Ploiești. Întrucât garnizoana Ploiești nu avea o cazarmă disponibilă, unitatea a fost dislocată în Focșani (cazarma Regimentelor 11 și 16 Artilerie). La 25 octombrie 1915 unitatea a fost mutată în Buzău. Regimentul 23 Artilerie a participat la războiul pentru întregire statală și națională (1916-1919). În anul 1923 Regimentul 23 Artilerie a fost mutat în garnizoana Bârlad. A participat și la războiul pentru reîntregire statală și națională (1941-1945).

2. Soldat Vasile ILĂȘCU - fiul lui Gheorghe și Marghioala, s-a născut în 1907. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

3. Soldat Vasile LUNGU - fiul lui Costache și Eugenia, s-a născut în anul 1907. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad, în anul 1941, și cu Regimentul 25 Artilerie Tecuci, în anul 1942.

4. Soldat Costache SANDU - fiul lui Costache și Zoița, s-a născut în anul 1907. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie din Bârlad.

5. Sergeant t.r. Virgiliu POPA - s-a născut la data de 20 septembrie 1912. După absolvirea Școlii Normale „Ștefan cel Mare” din Vaslui a fost numit director al Școlii Sinești-Mânzătești, județul Bălți. Mobilizat în Regimentul 10 Vânători Chișinău, Virgiliu Popa a fost rănit la mâna stângă, în luptele din Ucraina, la 20 august 1941. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, cu panglică, clasa a II-a, la 23 decembrie 1942.

6. Soldat Dumitru UȚĂ - fiul lui Năstase și Marghioala, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. A decedat în Ucraina, la data de 19 septembrie 1941 (Extras 417/1941).

7. Fruntaș Dorin PASCAL - fiul lui Gheorghe și Maranda, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A fost dat dispărut la Cotelul Donului, la 20 noiembrie 1942.

Veterani din comuna Văleni, județul Vaslui

1. Fruntaș Nicolae SAVA - fiul lui Ion și Anica, s-a născut în 1907, anul marilor războaie țărănești. În anii 1941-1945 a participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, contribuind la eliberarea Basarabiei. A participat și la luptele din Ucraina, de la Odessa, și la cele de la Cotelul Donului.

2. Sublocotenent Neculai OCHEANĂ - fiul lui Ion și Natalia, s-a născut la 19 noiembrie 1908. În anul 1929 a fost încorporat la Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Bolgrad. A fost trimis la Școala de Ofițeri în Rezervă Bacău, pe care a absolvit-o, ca sublocotenent, în 1930. Concentrat, în 1939, în Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” și mobilizat în iunie 1941, a comandat un pluton de infanterie în luptele din Basarabia și din Ucraina, de la Odessa, fiind rănit, la 15 octombrie 1942, la vest de Odessa. A fost decorat cu ordinul „Steaua României”, clasa a III-a.

3. Fruntaș Onofrei DOROFTEI - fiul lui Ilie și Ioana, s-a născut la data de 26 iunie 1908. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Batalionul 19 Vânători de Munte, subordonat Brigăzii 4 Mixte Munte din Aiud. A fost rănit, la 11 iulie 1917, și după vindecare a revenit pe front, fiind rănit și mai grav, la 22 iulie 1942, în zona Sevastopol. A fost internat în Spitalele Militare de Zonă Interioară 304 și 110 și la Spitalul „Sfântul Spiridon” Iași.

4. Sergeant Gheorghe BELEGAN - fiul lui Dumitru și Catinca, s-a născut la 31 martie 1909. Absolvind Școala Normală „Ștefan cel Mare” din Vaslui, în 1930, a fost militar cu termen redus în Regimentul 10 Vânători (Infanterie) din Chișinău, fiind avansat sergent. A luptat în Basarabia și la Odessa, după care a fost mutat la Comanduirea Garnizoanei Vaslui și, de la 26 februarie 1944, la Regimentul 4 Căi Ferate din Râmnicu Vâlcea.

5. Soldat Petru BĂLĂNESCU - fiul lui Dumitru și Ioana, s-a născut în 1910. Mobilizat la Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui, a luptat în Basarabia și Ucraina, fiind rănit, la 28 august 1941, la Krimidovka. În decembrie 1943 a fost vărsat la Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad și la 29 noiembrie 1944 la Regimentul 11 Dorobanți „Siret” Galați. A fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”.

6. Fruntaș Neculai BOJOAGĂ - fiul lui Vasile și Soltana, s-a născut în 1910. A fost mobilizat la Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a, la 10 septembrie 1942.

7. Soldat Ioan JITARIU - fiul lui Gheorghe și Floarea, s-a născut în anul 1910. A fost mobilizat, în iunie 1941, și a participat la război în anii 1941-1944 cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

8. Soldat Vasile SAMSON - fiul lui Ioan și Elena, s-a născut în 1911. A fost mobilizat în Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) Vaslui, participând la eliberarea Basarabiei și la luptele din Ucraina. A fost rănit mortal, la data de 27 septembrie 1941, la Krimidovka.

9. Soldat Grigore LUCA - s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

10. Soldat Constantin TĂNASE - fiul lui Ion și Zoița, s-a născut în 1911. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași.

11. Soldat Pavel ZĂLINESCU - fiul lui Ioan și Zoița, s-a născut în anul 1910. A participat la război cu Regimentul 7 Vânători (Infanterie) Galați, decedând în luptele de la Bujalac, din Ucraina, la 29 august 1941.

12. Fruntaș Dumitru BENGHEA - fiul lui Dumitru și Chița, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 7 Roșiori Iași, fiind decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a II-a.

13. Fruntaș Gheorghe CIOBANU - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui, fiind rănit mortal în luptele de la Odessa, din Ucraina, la 31 august 1941 (Extract 290/1941).

14. Fruntaș Petre CIURUȘNIUC - fiul lui Ștefan și Catinca, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 24 Dorobanți Tecuci, fiind rănit în luptele de la Odessa, la data de 29 august 1941.

15. Fruntaș Gheorghe MARIAN - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad, fiind rănit.

16. Soldat Petru OCHIANĂ - fiul lui Gheorghe și Olimpia, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 12 Dorobanți „Cantemir” Bârlad. Prizonier la Cotul Donului, la data de 19 noiembrie 1942, s-a înapoiat în țară la 1 iulie 1948.

17. Caporal Vasile COSTINIUC - fiul lui Ioan și Domnica, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în luptele de la Odessa, din Ucraina, în ziua de 20 august 1941.

18. Fruntaș Gheorghe BENGHEA - fiul lui Petre și Lisaveta, s-a născut în anul 1913. A luptat în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, murind în luptele de la Krimidovka (Ucraina), la 26 august 1941 (Extract 193/1941).

19. Sergeant Dumitru HURDUBAE - fiul lui Dumitru și Maria, s-a născut la 24 aprilie 1913. A absolvit Școala Normală „Ștefan cel Mare” Vaslui. A luptat în trupele Regimentului 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui și a căzut în luptele de la Krimidovka, din Ucraina, la data de 14 august 1941 (Extract 126/1941).

20. Fruntaș Onofrei ȚIBIREAC - fiul lui Gheorghe și Floarea, s-a născut în 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit la Krimidovka, în Ucraina, la 14 august 1941 (Extract 130/1941).

21. Caporal Vasile FILIBIU - fiul lui Toader și Natalia, s-a născut în 1915. A luptat în Regimentul 25 Dorobanți Vaslui, murind în luptele de la Kubanka, din Ucraina, la 26 septembrie 1941 (Extract 511/1941).

22. Soldat Ștefan GRĂDINARU - fiul lui Costache și Lisaveta, s-a născut în 1915. A luptat în Regimentul 25 Dorobanți, decedând în luptele din gara Căușani, din Basarabia, la 23 iulie 1941 (Extract 1.129/1941).

23. Fruntaș Gheorghe ALISTAR - fiul lui Petrache și Elena, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A căzut în luptele de la Voloșeni, din Basarabia, la 1 iulie 1941, și a fost decorat, post-mortem, cu medalia „Virtutea Militară”, clasa a II-a.

24. Fruntaș Ilie BĂLĂNESCU - fiul lui Grigore și Domnița, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A căzut în luptele de la Voloșeni, la data de 1 iulie 1941, și a fost decorat, post-mortem, cu medalia „Virtutea Militară”, clasa a II-a.

25. Sergeant Ilie LUPU - s-a născut la data de 14 iulie 1919. A fost încorporat la data de 3 martie 1941 în Regimentul 35 Infanterie Constanța. A fost mobilizat în aceeași unitate și a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, la luptele de la Odessa și de la Cotul Donului, precum și pe calea de înapoiere pe frontul din Basarabia. După 23 august 1944 a participat la dezarmarea trupelor germane și apoi la luptele de eliberare a părții de Nord a Transilvaniei și a teritoriilor Ungariei și Cehoslovaciei.

A fost decorat cu medaliile „Bărbăție și Credință”, „Eliberarea de sub jugul fascist” și „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945”. Nenea Ilie Lupu a fost un bun primar în comuna natală și apoi a lucrat la Paza Contractuală din Văleni. S-a căsătorit cu Aglaea Filip Dărescu, din localitatea Valea Siliștei, județul Vaslui, și au avut patru copii: Ion (colonel de intenție, în rezervă, a îndeplinit diferite funcții în unități și mari unități din Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului și în Direcția Control Financiar Intern, Secția Moldova; locuiește în Iași și este căsătorit cu Maria Butnaru, funcționar la Divizia 10 Mecanizată din Iași), Emilia (educatoare în Iași), Valerica (pensionară în Vaslui) și Mihai (fost muncitor în Vaslui, în prezent agricultor în Văleni).

26. Soldat Vasile GÂNDAC - s-a născut în anul 1919, în Moara Domnească. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța și a murit în luptele de la Bujalâk, din Ucraina, la data de 27 august 1941.

27. Soldat Simion DOROFTEI - fiul lui Neculai și Frăsina, s-a născut în 1921. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți „General Constantin Prezan” Vaslui. A fost luat prizonier la Cotul Donului, la 19 noiembrie 1942 și s-a înapoiat din captivitate la data de 26 iunie 1948.

28. Caporal Vasile FILIBIU - fiul lui Neculai și Agripina, s-a născut în 1921. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți. Luat prizonier la Cotul Donului, la 19 noiembrie 1942, s-a înapoiat din captivitate la data de 26 iunie 1948.

29. Soldat Gheorghe RUSU - fiul lui Gheorghe și Domnița, s-a născut în 1921. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți. Căzut prizonier la Cotul Donului, la 20 noiembrie 1942, s-a înapoiat în țară la 26 iunie 1948.

30. Caporal Teodor SURLEAC - fiul lui Toader și Anghelina, s-a născut în 1921. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. Prizonier la Cotul Donului, s-a înapoiat în țară la data de 26 iunie 1948.

31. Caporal Gheorghe VACARIUC - fiul lui Dumitru și Floarea, s-a născut în 1921. A luptat cu Regimentul 25 Dorobanți. Prizonier la Cotul Donului, la 19 noiembrie 1942, a fost eliberat la data de 8 mai 1946.

32. Caporal Alexandru LUPU - fiul lui Gheorghe și Catinca, s-a născut în 1921. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. Luat prizonier de către ruși, la 23 august 1944, a fost eliberat la data de 17 noiembrie 1945.

Veterani din comuna Zăpodeni, județul Vaslui

1. Soldat Ioan BUSUIOC - fiul lui Vasile și Catinca, s-a născut în anul 1908. A participat în luptele de eliberare a Basarabiei (22 iunie – 26 iulie 1941), la luptele din Ucraina, de la Odessa (1 august – 16 octombrie 1941), și la cele de la Cotul Donului (15 august 1942 – 3 februarie 1943), cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

2. Soldat Vasile MITRIA - fiul lui Vasile și Maria, s-a născut în anul 1907. A participat la luptele din Basarabia, la cele din Ucraina, de la Odessa, și la cele de la Cotul Donului, cu Regimentul 23 Artilerie.

3. Soldat Ioan POPA - fiul lui Simion și Catinca, s-a născut în 1910. A fost mobilizat în Regimentul 23 Artilerie Bârlad și a participat la luptele din Basarabia și Ucraina, decedând în luptă, la 14 august 1941.

4. Soldat Ioan POPA - fiul lui Gheorghe și Catinca, s-a născut în anul 1910. S-a căsătorit în Moara Domnească. În anii 1932-1933 a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 25 Artilerie Tecuci. Mobilizat în Regimentul 23 Artilerie Bârlad, a participat la război în anii 1941-1944.

5. Soldat Ioan NIȚICĂ - fiul lui Ioan și Maria, s-a născut în 1909. În anii 1931-1932 a satisfăcut stagiul militar în Regimentul 30 Obuziere Chișinău. A participat la război cu aceeași unitate, fiind rănit în luptele din Ucraina, la mâna dreaptă și la piciorul stâng, la data de 23 august 1941.

6. Soldat Ioan Scutaru - fiul lui Vasile și Ioana, s-a născut în anul 1909. A participat la război cu Regimentul 23 Artilerie Bârlad.

7. Soldat Spiridon BĂLĂUȚĂ - fiul lui Gheorghe și Ileana, s-a născut în 1912. A participat la război cu Regimentul 10 Vânători Chișinău. A fost dat dispărut la Cotul Donului, la data de 22 noiembrie 1942.

8. Soldat Vasile IFTIME - fiul lui Ion și Maria, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța.

9. Sergent-major Pavel BĂLĂUȚĂ - fiul lui Simion și Natalia, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți (Infanterie) „General Constantin Prezan” Vaslui. La data de 11 septembrie 1941 a fost decorat cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a. A dispărut la Cotul Donului, la data de 20 noiembrie 1942.

10. Soldat Gheorghe LAPA - fiul lui Mihai și Maria, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 25 Dorobanți Vaslui. A murit în Ucraina, la Spitalul Militar Zonal Severinovka, la data de 1 septembrie 1941.

11. Fruntaș Mina MOISIU - fiul lui Gheorghe și Maria, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Regimentul 25 Infanterie Vaslui. A murit în luptele din Ucraina, la data de 20 septembrie 1941 (Extract 393/1941), și a fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăție și Credință”, clasa a III-a.

12. Soldat Grigore BUNEA - fiul lui Grigore și Safta, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 11 Dorobanți (Infanterie) „Siret” Galați. A murit în ziua de 26 iunie 1941, în luptele de la Oancea, lângă Galați.

13. Soldat Vasile ACATINCĂI - fiul lui Grigore și Casandra, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 35 Infanterie Constanța. A murit în Basarabia, în luptele de pe Dealul Lăpușnei, la data de 14 iulie 1941.

14. Soldat Gheorghe DIACONU - fiul lui Ion și Maria, s-a născut în anul 1919. A participat la război cu Regimentul 11 Dorobanți „Siret” Galați. A murit în luptele din Ucraina, la data de 25 august 1941 (Extract 374/1941). A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Virtutea Militară de Război”, clasa a II-a.

Volumul al doilea al lucrării „Veterani în slujba patriei” descrie cele mai semnificative momente din viața și activitatea unor luptători care au participat la primul și al doilea război mondial.

Studierea datelor istorice aflate în evidența Arhivelor Militare Române, precum și discuțiile purtate cu veteranii aflați încă în viață, mi-au prilejuit trăirea unor sentimente de profundă emoție și adânc respect pentru ceea ce au făcut ei, punând mai presus de viața lor servirea cu credință a intereselor țării.

Lucrarea este dedicată împlinirii celor 90 de ani de la intrarea României în războiul pentru întregire statală și națională (15 august 1916) și a celor 65 de ani de la înscrierea României în războiul pentru reîntregire statală și națională (22 iunie 1941).

Luptele desfășurate de Armata Română în prima jumătate a lunii iulie 1941, în capul de pod de la Țiganca (localitate din județul Cahul, din Moldova, situată la 3 km est de Prut, vizavi de Fălciu), sunt comparabile cu marile bătălii purtate de armata română în zonele Cornești, Odessa, Caucaz, Crimeea, Kuban, Cotul Donului și Stalingrad, în timpul celui de al doilea război mondial. Din cauza pierderilor mari înregistrate de către români pentru atingerea alinamentului Cania-Stoieniști-Țiganca (peste 2.300 de morți din totalul celor 4.271 înregistrați în luptele dintre Prut și Nistru), în zonă au fost amenajate peste 25 de cimitire de campanie, precum cele de la Cania (938 de morți) sau Dealul Epureni, lângă Țiganca (1.200 de morți). În memoria ostașilor români care și-au pierdut viața în luptele de la Țiganca, în toamna anului 1941 a fost instalată o troiță ridicată de către Asociația Culturală „România din Inima Mea”, din Bistrița-Năsăud.

În vara anului 1944, când acțiunile militare s-au mutat la vest de Prut, a început demolarea tuturor cimitirelor și însemnelor comemorative de război amenajate în întregul spațiu în care armata română a luptat în timpul Campaniei Militare din Est.

Cimitirul de Onoare Românesc de la Țiganca se impunea a fi reamenajat astfel încât să devină un loc de reculegere în memoria celor peste 71.000 de militari români morți în luptele din Campania din Est (iunie 1941 - august 1944).

Bun de tipar: 1 august 2006

Tiparul executat la Tipografia GRAFOANAYTIS
Str. Gh. Gr. Cantacuzino, nr. 37, Ploiești
Tel./fax: 0244 – 407.928
e-mail: grafoanaytis@yahoo.com

Reamenajarea Cimetirului de Onoare Românesc de la Țiganca a început la 25 octombrie 2005, de ziua Armatei României, din inițiativa Oficiului Național „Cultul Eroilor”, încheindu-se la data de 31 mai 2006. Cimetirul a fost inaugurat în prima zi a lunii iunie 2006, zi în care s-a sărbătorit ziua eroilor.

În cimetir s-au reamenajat 9 gropi comune, prevăzute cu plăci de marmură pe care sunt înscrise, în ordine alfabetică, numele celor 830 de eroi români identificați. Cei 190 de eroi neidentificați sunt așezați în mormintele din spate, marcate cu 143 de cruci. La intrare este așezată o poartă monumentală, realizată de către un meșter maramureșean, iar în spate a fost amplasată o troiță, realizată de o societate din Bistrița-Năsăud. Candelile de la intrarea în cimetir vor arde într-o veșnică recunoștință pentru cei care și-au dat viața apărând țara și neamul românesc.

I.S.B.N. 973-87130-7-2